

לחיפוש נצחיות רוח קדשו של אור האורות נחל נובע מקור חכמה

אבקשך

עוברי כבני מ(י)רון

משתתפי קיבוץ מירון בשיחה מרתקת על רגעי ההוד הנדירים בהיכל הרשב"י

זכור אזכרנו עוד

תשעה חסידים נלבבים בתיאור היסטורי על 'קיבוץ זאווה' שלא ישכח לעולם

וחיל ורעדה יאחזון

ר' גבי דראי מתאר את המיית הלב עם הקפיצה לנהר באישון ליל בדרך אומנה

זוה בְּחִינַת:

הקִיבוץ של ישׂרָאֵל

לא די בכך שרק הגעתי!
בירור מעמיק וייחודי במדור 'יתברו ויתלבנו'
לדעתו של הרב

באי באש ובמים

ר' ברוך לב מגיש תיאור מרטיט על נסיעות הכיסופים של ר' חיים איצ'ה לבקוביץ אל הרופא הגדול

ויאתיו כל לעבדך

ר' פינצי רובינסון במסע של תשובה מאהבה בארבע קצוות תבל

סיפורו של החסיד

שהדפיס בגיל שמונים את הספר הקדוש 'לקוטי מוהר"ן

מובעד למסד
הברזל

חשיפה מיוחדת של ניסיונות
הנסיקה של החסידים שגופם
לא הצליח להגיע אומנם אך
ליבם היה שם בכל מאודו //
חלק א' בסדרת הגעגועים

40

מוסד תברואה
קדש ברוך
אחד

תשע זוויות מבט מיוחדות
על ההתרגשות המסעירה
שאפפה את ברסלב מולה
בקריסת מסך הברזל וקיבוץ
תש"ן

30

המבדיל
המולא לחסיד
המובקש

מדור 'יתבררו ויתלבנו' מלבן
עבורנו את הנושאים הבעורים
שלא דברנו עליהם: מה
התפקיד והחלק שלנו בקיבוץ
של הרבי? איך עושים את
זה נכון?

14

**קפיצה לטהר
באישון לילה**

ר' גבי דראי מבית שאן חוזר
לרגעי ההתחלטה הגורליים על
שפת הנהר בדרך לאומן אי שם
על גדות הדטבה

60

הק'בוצ' המ'דוני במובט' חדש

משתתפי הקיבוצים הקדושים
בהיכל הרשב"י חוזרים לימי הקמת
האוהלים וההתרוממות שאפפה את
הר מירון כולו

43

מוסדות נכש
של אכד
בשזט

הסופר הנודע ר' ברוך לב
משרטט ברגש וביד אמן את
שלושת נסיעותיו של ר' חיים
איצ'ה לבקוביץ לאומן בתוך
גימיו המוחלה הנוראה

%

'ברסלב' בבני מוקד

ר' פינצי רובינסון במסע
חובק מדינות עם סיפורים
ותיאורים מדהימים ממלי
ראשון על יהודים שמצאו
את אורה של כרסלב בקצה
העולם

86

שֶׁבֶר־אֶנְכִי

החסיד רבי דוד צבי
ראשיוסקע - הילד שספר
את הכפות בשולחנו
הטהור של מוהר"ת //
והכתבאות העירה של
רבי אברהם ב"ר נחמן //
יריעה מיוחדת על חייו
המופלאים

68

82 הרכבת עזבה את התחנה

8 מה אנחנו מסתירים מהרבי

4 אתיתי לחנך מורי ורבי... מועילוג מרגש מתוך ההתבודדות של סוף השנה

הכי מעניין. הכי מעודכן. אחי חזק!

• קו מוקד בריסלב •

2.999.3.148

שיעורים | עדכונים | ראינות | תוכניות

077.22.787.12 151.8988.1307 4433.0613.0475	התכנית המובילה למשפחות מחברות מפורסמות 24 שעות ביממה בטוחות 100%	"זהו"ם מתחנת השידור חי" עם כרטיס יציאת חי 8.800 הנדיבות בשעות עבודה ובימי חופשה
---	---	--

079.704.0073
 718.362.8870
 0330.350.3064

[illegible]

הס מפניו כל הארץ

כשמגיע רגע האמת, אין יכולת לפצות פה ולומר מילה. ההכנות למעמד ההכתרה העולמי מרעישות את העולם. אלפי דולרים נשפכים, התיקים נארזים, וכבר הדרכים עמוסות. באוויר וביבשה, נוסעים ללא הפסקה רוקדים ובוכים, שרים ומתפללים, אך כל זאת עד שהדבר בעצמו מתחיל.

המחזה עוצר נשימה. בכל היקום אין בנמצא פאר שכה, רבבות רבות של יהודים שמיטלטים בדרכים קשות ומפרכות לאור ציווי של צדיק שהסתלק לפני יותר ממאתיים שנה.

ולבסוף, כשעומדים מול הכמות הבלתי נתפסת של המתקבצים התמימים, הלב כמו חדל מלפעום, אין שום תיאור שיוכל לבטא את עוצמת המעמד. לכן, במעמד שכה, מה שנותר לנו הוא רק להתפעל בתדהמה ולשתוק באלם קול.

להתבונן במחזה האדיר הזה, שמזכיר לנו את 'יחד שבטי ישראל' בימי תפארתנו, לשאוב עוד מעט דיבורים קדושים משיחות החברים הרבות שמתרחשות למול עינינו ולבכות יחד עם הדמעות שנשפכות בהיכל הציון בימים אלו.

על זה לבד היה שווה להיוולד לעולם הזה, להתמודד עם הבוץ העכור של הבליז ומעבריו הקשים, ולסבול את ייסורי ומכאוביו האיומים, ולו בשביל להיות שותף בקיבוץ הקדוש הזה.

לעת כזאת עומד הצדיק האמת ומגלה לנו כי 'בראש השנה, צריך למעט בדיבור ביותר'.

כי אכן, מה לו לכפרי נבער מדעת במעמד הכתרת המלך, אין לו אלא פיו הפעור ועיניו הנדהמות אל מול מה שהוא רואה וכלל לא מבין.

אשרינו ואשרינו שזכינו לעמוד שם בלבבנו ובגופנו, מה טוב חלקנו ומה נעים גורלנו בזה ובבא.

וזה מה שניסינו לעשות בשורות הבאות.

לנסות ולבטא את אותה תדהמה בשורות של דיו.

בקשנו ממדור 'תבררו ויתלבנו' להביא בפנינו **בירור מעמיק ונפלא מאין כמוהו על המשימה שלנו בקיבוץ הקדוש כל כך**. יצאנו לתור בין שושני האמונה לגלות את המיית הלב בהיותנו משתטחים על ציונו הקדוש.

ביקרנו בקיבוץ במירון - משם הדהדה זעקת 'המלך' בכל הרי הגליל. עברנו ב'קיבוץ זאוו' והקשבנו לקול המיית ליבם של החסידים המתגעגעים מאחורי מסך הברזל.

קפצנו לטבילה קרה בנהר הדנובה השוצף יחד עם ר' גבי דראי שעבר בדרך חתחתים אומנה. והזלנו דמעות של ערגה כששמענו מפי הסופר הנודע ר' ברוך לב את תיאורי הנסיעה המרגשים של ר' חיים איצ'ה הבלתי נשכח.

המשכנו והבאנו עוד ועוד תיאורים ודיבורים ככל שהשיגה ידינו, הכל בשביל שנוכל להיזכר באותה שתיקה שתמלא את העולם בעוד שבוע ימים. אנו מזמינים אתכם לבוא ולהתרגש יחד איתנו מהחסידיים המתגעגעים לרבם עד כלות והרב שממשיך את רוחו עליהם בכל מצב שרק לא יהיו.

בברכת

א גוט געבענטש יאר

שנה טובה ומתוקה לכל קוראינו היקרים

המערכת

י"ל ע"י מערכת אבקשה
טל: 02-539-6363
פקס: 077-318-0237

כל הזכויות שמורות.

העתקת קטעי מאמרים, או תמונות, אך ורק באישור בכתב מהמערכת.

הגליון מודפס ע"י מ.א. הפקת דפוס - כל סוגי ההדפסות במחירים זולים לקבלת הצעת מחיר משתלמת במיוחד פנו לטלפון 052-7631367

עימוד ועיצוב גרפי: ח. חשין

לתרומות ושותפות בבית אבקשה פנו עוד היום:
בארץ ישראל
02-6237686
בארצות הברית
845-650-9368

אם אתם שוהפים ומכל סיבה שהיא לא קבלתם את הגליון לכתכם נא השאירו הודעה במספר 026237686 שלוחה 3

לענ מיטן רעבן
עציונות ברסלב
02.5.950.950
ענגלאגד 44.333.070.6610 אמריקע 605.615.7004

בלב קרוע ומזדחל

ספוס שנה של תשוקות, תמורות ובכי,
ותקוה איתנה בהיכלו של הרועה הרחמן.

תְּכַלֶּה שָׁנָה וְקָלְלָתָהּ, תַּחַל שָׁנָה וְהִמִּיתָהּ...

שמע ורשם: נחמן ישראל סטארט

– הכל צף. הדילוגים, המהמורות, הפחתים, לבטי הנפש, השסעים. ובעיקר – העפרוריות. האבק המכסה את הלב. הנה לו לב שכבר אינו מתייפח מול ערלתו. הנה לו לב שבמשך השנה נערמו עליו שכבות של קרירות חסרות קילוף. הנה לו לב שכבר אינו לוקח ללב. שכבר אינן מעיקות עליו נסיגות. שכבר השלים עם כבישות האויב. שכבר אינו חס על שטחי כיבוש. הנה לו לב שקהו חושיו. שחדל מלהרגיש. שהקמיתו הולכת ונכחדת. שהרגש היהודי שלו נלחם במלחמת הישרדות.

לב בָּסָר.

הזיכרון אינו מטעה ואינו מתעתע, לא שכחתי. לפניי נגלו תעלומות ליבי. נזכרתי בהתבודדות האחרונה של ערב ראש השנה אשתקד, באותו מקום, מול אותו רועה נאמן. הבכי של אשתקד? ניצב עשרות מונים בעמקו מזה של עתה. ידעתי את מכאובי, את אלם נשמתי. ההתייפחות בשנה החולפת אינה לדמות כלל לבכי העכשווי. אז היא הייתה נלבבת, אפופה ברגשות עילאיים. אז התמקדו הדמעות בערגה לקדושה וטוהר לב, להיטהר ולהתקדש. וכעת? גֶּעְזוֹנֵט פְּרִינוֹסָה נֶחֱת... הם המרכיבים המרכזיים עליהם יבצצו דמעות. אליהם תשוקת נפשי. בגינם יפלו ויקומו דברים.

רוצים הגדרה לנסיגה? הנה היא. בכיעורה המלא. כי זה כמה נכסוף נכספתי? אולי בערב ראש השנה שעבר הקזתי דם על מזבח כיסופי. כעת התכנסנו בגין מצלצלים, מזומנים והרבה. פְּרִינוֹסָה!!!

ה"תהום אל תהום קורא" נסוב על קשיים בירוקרטיים. ה"כל משברין" מתמקד בקשיי תשלומי השכירות ובקולו הזועף של פקיד הבנק. בערב ראש השנה אשתקד בכיתי על קדושה והתעלות, כעת עומד אני מולך, רבי, ומבקש שתתפלל עלי עבור ישועה גשמית. הנה מהפך בחסותו של 365 יום.

10:45 ערב ראש השנה, כאן בהיכל ציון המצוינת פה אומן יצ"ו.

בתוך ים סוער של אֶנוֹכִיּוּת, ובשטף גועש של חשבונות רבים; בין זרמים של זיוף ושקר לבין גלי תככים השוטפים את העולם – שוכן לו אִי קטן.

אי של ארבע אמות מצומצמות, אשר מתוכן פורצים בתום מעיינות של חום, אהבה אמיתית, עין טובה ורחמים. אהבה שאינה תלויה בדבר.

זהו אֶשֶׁד זך של חמלה טהורה, הנקיה מכל אינטרס או נגיעה אישית. שם מכירים בערכו האמיתי והגנוז של כל אדם; גם כאשר עוטה הוא לבושים בלויים ומסואבים, נכונים שם לרחוק, לטהר ולזכך. שם מצפים לכל הושטת יד, ומחכים להושיט עזרה – עד כדי מסירות נפש.

וכך מצאתי את עצמי יושב בקרן זווית, בהיכל הציון הקדוש פה בעיר הגעגועים אומן, אני ולנגדי הרועה הרחמן בתבל, פִּי מְרַחֵם וְנֶהְגֵּם, מנסים יחד לסכם את השנה החולפת....

ושוב מצאה נשמתי מנוח מניתורה התמידית. יונה מצאה בו מנוח, יונתי תמתי.

תחת שיפולי גלימה ומעטה אהבה אמיתית, בחסותה של רחמנות נצחית שאין לה קץ, חסרת גבולות. וכשניצב אני מול הרועה הרחמן, קָמָה למעט הבנה. ידעתי גם ידעתי, כי כאן עומדת ישועתי להתגלות. מצאתי את עצמי מזליף דמעות, בוכה את נשמתי, את חיי, את ישוטי והווייתי, את דם התמצית.

שנה שלמה שנדחסה לתוך שעה תמימה. חשבון נפש נוקב, תובעני. התבודדות הכללית של השנה.

ובבת אחת

31/10 ואלבין
לאת תלפין

"כִּי יֵשׁ צַדִּיק, נִשְׁחַד"

הַיּוֹכֵר וְהַפֹּאֵר וְהַחֲזָן

נֶשֶׁל כָּל
הָעוֹלָם כָּלֵךְ

אָמֵן בְּלִעְדֵּי אֵינִי רַבִּי
(חַיִּי בַּחַיִּים)
אֹמֵן
עֲלֵי
רַבִּי
הַרִינִי
מוֹכֵן
וּמְחַזֵּן
בְּשִׁבְלֶךְ

רַבִּי
אֲנִפֶּת
לִי

מַצְטוּפִים ל'אֹמֵן עָלִי' וּמַפְאִירִים אֶת הַקִּיבוּץ הַקָּדוֹשׁ:

קו אומן עלי: 04.313.1488

נדרים פלוס: אומן עלי

מייל: U043131488@GMAIL.COM

בְּכָאֵב וְנֹהֵי / אֶךְ יָדָךְ הִרְחוּמָה הֵיטָה מְשֻׁעָנִי וּמְחַסָּה
לְרוּחִי / כִּנּוּן אֶת תְּשׁוּקָתִי, קִנְאַתִּי וְשִׁנְאַתִּי / זִכְרָךְ אֶת
כְּנוּנוֹתִי וְעֲשֵׂה לִּי שֶׁר תִּתִּיבִי / עֲרֵב לִּי עֲבָדְךָ לְטוֹב, בֶּל
יִעֲשֹׁקוּנִי / תִּכְלָה שָׁנָה וּתְשׁוּקוֹתַיָּה, תִּחַל שָׁנָה וְהִמֵּיתָה ----

תוך כדי התייפחותי הרעים קולו של חזן הקהל את היכל
הציון הקדוש, מבשר ברמה על עשרה מיני נגינה שִׁינְגְנוּ
כעת על ידי בני קל חי בהתקבצות קדושה ונוראה – ידעתי
כי בזאת תמה שעת ההתבודדות, וכעת גם יישמעו צופרי
מלחמה.

שבתי ממלחמתי הקטנה, כעת פניי אל המלחמה הגדולה.
מלחמה עקובה מדם. ייאוש מול תקווה. היאחזות מול
רפיון ידיים. כוחות אופל מול נשמה החפצה להיטהר ולב
ההומה לשוב אל כור מחצבתו.

נדחפתי אל מצבת הציון בין אלפי הנוהים כיונים ופועים
כטלאים, המתגודדים סביב רועם בכליון עיניים שיצילם
מלקחת הזאבים הבאים לטרפם-נפש.

ציפיתי לתכנון מהלכים, לקביעת אסטרטגיית מלחמתי.
ללמוד על תכסיסים. לתכנן התקפות קטלניות. לשקול
צעדים יחד עם גנרל המלחמה, מקור חיותי, מורי ורבי.
ניסיתי להמתיק עמו סוד. להשחיל מילים הגיוניות בין
פרצי הבכי ושובלי הכאב.

אך הוא, בקולו הזך המלא רך וחמלה, עם רמזיו הטמירים
בים החכמה:

נתל'ה שלי: "ראיתי את דמעותיך. חשתי בליבך הקרוע
והמורתח. מהיכל קן ציפור צִפִּיתִי בהגיון ליבך. מלווה אני
אישית את כל התיק שלך על כל תהפוכותיו. אינך עומד
לבד במלחמתך, ובלבטי לבבך. יש היודע יצרך והמבין
לנפשך.

צופה ורואה אני הכל מריש כל דרגין ועד סוף כל דרגין.
מִרְאשִׁית כָּזֶאת הוֹדַעְתִּי וּמִלְפָּנִים אוֹתָהּ גִּלִּיתִי.

כשתסמוך על כוחי ותאזין לעצתי, אקח על עצמי את
האחריות שבמהלך השנה לא תישן את ימך ושנותיך.

אפעל עבורך רמזים. איתותים. מברקים. שליחים –
בצורות שונות ומשונות, חלקן אף לא יתוודעו לך לעולם.
וכשלתע, בשלהי חודש שבט או במהלך ימי האביב, תחוש
כי לבך משתוקק ומצפה להשיל מעליו את עפרוריותו –
תדע נאמנה כי כעת פעלת זאת, כאן ערב ראש השנה, בין
אלפי באי הקיבוץ.

ראיתי את ההתכרבלות בצעיפך, את פניך הבווערות מבושה
כמכוות אש. את הניגונים המתוקים שהלחנת. ראיתי
הכל. אתה בידיים הכי נכונות בעולם. ידיים מהימנות,
בצל כנפיו של הרחמן הגדול בתבל, שלוחם עבורך, עומד
ומתפלל עליך, עד יִשְׁקֶיךָ וַיֵּרָא ה' מְשֻׁמִּים.

לך אכול בשמחה לחמך, סע לשלום והיה ברכה".

וכשחילחלה אצלי ההבנה על המהפך האפל שאני חווה,
אז נפתחו מעיינות תהום ליבי, ומארוכות עיניי ניקוו
דמעות מזוקקות.

התכרבלתי בצעיפי מפאת הבושה ובכיתי אז בכי חיי
במרחץ דמעות שלא חוויתי מעודי.

רבי !!! הלחינם הבטחת לי לב בשר? התייפחתי.

איכה ישבה בדד כיסופי וערגי הקודמים? איה הם אותן
התבודדויות שבהן שחתי את לבבי אל בוראי בגין קשיים
רוחניים בעבודת השם? לאן נעלמו להן אותן אישות
לוהבות ותשוקת הנפש? תמורתן הפציעו להם תשוקות
אפילות של נוחות ורווח כלכלי.

רבי !!! איני מסכים להשלים עם מצב עגום כזה. אִיכָה יועם
זָהָב יִשְׁנָא הַפֶּתֶם הַטּוֹב? תשתכנה אבני קודש ותשוקות

נתל'ה שלי: "ראיתי את דמעותיך. חשתי בליבך הקרוע והמורתח. מהיכל קן ציפור צפיתי בהגיון לבך

קדושות, תמורת אהבות נפולות רגעיות וארעיות.

אתיתי לחנך, רבי ומורי, הפצר בתחינה עבורי, שבורא
כל יעביר מעליי לב הבוסר ויתן לי לב בשר לעבדו באמת
ובתמים. שישתוקק לבי ויכסוף כל ימיו לחסות בצל
שכינה, ועליהם יהיו דאגותיי, עליהן יסובו דמעותיי. בגינם
אתאנח ואבכה את יומי ולילותיי.

אחת שאלתי מאת ה' אותה אבקש: תן לי לב בשר והעבר
מעליי את לב הבוסר. שיידיע לבי על מה לבכות ולהתאנח
וממה לגיל ולשמות. ממה להיות מודאג בפרפוריו, ומול
מה לעמוד בשוויון נפש. אלו בקשותיי ועל אלו שופך אני
את דמעותיי. קח נא את הגיון לבי וקבלם ברחמים.

זכרני לחיים טובים – חיים אמיתיים ונצחיים.

ותוך כדי ההתכרבלות בצעיפי, מצאתי את עצמי מנגן
ניגון משלי לאבי יוצרי ובוראי:

אָבִי, אוֹהֲבִי, אֶךְ לָךְ דּוֹמִיָּה נִפְשִׁי / קַח אֶת תְּשׁוּקַת הַנֶּפֶשׁ,
אֶת תַּמְצִית לִבִּי / אֶת שְׂתִיקַתִּי הָעֲמֻקָּה, אֶת תְּהוֹמַת דּוֹמִיָּתִי
/ אֶת הַמִּית רַחֲשִׁי וְאֶת צְפִינוֹת לִחְשִׁי / מִי הוּא הַמְּבִין לְעַמְּךָ
לִבִּי? לֹא חֲכָמוֹ יִשְׁפִּילוּ הַבִּבְתִּי / מִי הוּא הַיּוֹדֵעַ נִסְתָּרוֹת, אֶת
נְהִימוֹת יוֹנָתָן / לֹאֵל מוֹשִׁיעִי וְגוֹאֲלִי, רַבִּי וְרוּעִי, זֶה מִכְּבָר
מְטוֹ רִגְלִי בֵּינוֹן מְצוּלִי / טְבַעְתִּי בְּמַעְמָקֵי הָעֲפָרוֹתִי

אומץ תשפ"ז
ראש
השנה

תודה לאלפי לקוחותינו
על שבחרתם לטוס איתנו שוב

מאחלים לכם
ולכל בית ישראל

**שנה טובה
ומתוקה**

מחכים להעניק לכם
שירות אישי ומקצועי
בטיסה הבאה שלכם

בברכה

שמעון אולמן
נציג "ציון דרך"

ציון דרך
פשוט להגיע לצדיקים

058-3210-148 שמעון אולמן

שעות מענה א' - ה': 11:00 - 19:00

לקבלת טבלת טיסות: a0583210148@gmail.com

טיסות

קברי צדיקים

קבוצות

מסמכים

שירותי איש"ל

נסיעות פנים

אברהם

אל תתחזבא!

רב ראש השנה, אומן...

איי, אײ, הלב...

אחרי כל הדרך. רודוס, בוקרשט, המתנה שש שעות, נחיתה במולדובה, בבחינת 'כל עצמות'.... אני אכן מרגיש את כל העצמות בגוף.

וכשיצאנו מהשדה, קיבלנו את הבונוס הגדול, "תיקון הרגלין" בשלמות, עשרים שעות בדרך ועוד שש בגבול. עד שכמעט לא מאמינים שרואים את השלט

"אומן"

אתה כל פעם נבון מחדש, כשאתה מגלה שאחרי דרך כזאת עדיין אתה אומר תיקון הכללי בלי לבכות, בלי דמעות כמו ר' שמואל שפירא. יצר הרע לוחש בלב "אתה מבין את המצב שלך"....?!

אתה מפעיל את כל שרירי הדיבור בכל מוצאות הפה, מנסה להוציא ולו אות אחת עם לב, אך הכל סגור!!! והנה, פתאום 'אריה לייב' משיבה קטנה מזהה אותך, לא מזמן הוא התקרב לרבינו, והוא שש עליך כמוצא שלל רב. מרגע זה, כמעין גזירת הכתוב, מתחיל מסע ה'שלומים' בסדר שמי עולה, כל אחד כפי כבודו ומעלתו... הנה, שלום לאברהם איש החסד מירושלים, לבנימין

ממאה שערים, לגבריאאל של החצות מצפת, ולכל אנ"ש המופלאים מבית שמש, לדניאל החריף מביתר, לחיים העניו מגבעת זאב, וליצחק שמקרב את כל תל אביב, בוודאי גם למשה שכבר חילק מעל מיליון ספרים. והנה אנ"ש מבני ברק שמקרבים את הליטאים, נחמן מחדרה שביתו פתוח לעוברים ושבים, לנתן שכבר שלושים שנה לא עוזב את הליקוטי תפילות, לראובן מבית שאן שבשנה שעברה קנה את הכיפה הראשונה והשנה הביא את כל השכונה...

אכן, זהו מסע נפלא שייגמר כשתנחת בחזרה בארץ, וודאי ש'האהבה בין אנ"ש' היא במעלה ראשונה.

אבל מה לעשות, שפתאום אתה מוצא את עצמך בערב ראש השנה, נדחס בתוך האלפים, כל אנשי הבעל תפילה, "כולם נקבצו ובאו לך" בניגון אחד גדול, הניגון של מי שאמר "ואני רופא אותה".

אני מתקדם לאט וחושב שזה כבר הולך לקרות, לאחר כל המניעות... התקיעות... והדחיות... הנה עוד מעט תיקון הכללי העולמי, עכשיו ההזדמנות האחרונה לפגוש את רבינו לפני השנה החדשה.

אני נדחף בין האלפים, ופתאום צובט אותי הזיכרון הקבוע של החלום הידוע, איך פספסתי שוב פעם חצות לילה של ערב ראש השנה!?

מקומות אחרונים

הבטח עכשיו את
מקומך במתחם
הקרוב והזול ביותר

מרכז הזמנות ומידע
052-7178707

מכירה בלעדית אצל

דרך צדיקים
02-5410100

דרך צדיקים
חברת שיווק

נתיבים טורס
02-6338444

נתיבים טורס
שיווק נדל"ר

מכירה באומן
(על בסיס מקום פנוי)

במתחם 'קרית הלינה' בצמוד למתחם האוטובוסים

לתשומת לב!

המתחם יפתח ביום שלישי כ"ז אלול תשפ"ו בשעה 9 בבוקר
המתחם יסגר ביום שלישי ד' תשרי תשפ"ז בשעה 9 בבוקר
חובה להצטייד במצעים!!!
הכניסה לקרית הלינה אך ורק למבוטחים בביטוח רפואי
מס תייר אינו כלול בכרטיס, ישולם באופן פרטי

ברוח, שעות בשיממון, ספרים המונחים בקרן זווית, ותקוות גדולות שנגזזו:

'הפרש לי דרך כפי שורש נשמת'....

הצדיק משיב מתוך ליבי:

אל תגיד לי מה שאני יודע! תגיד לי מה שאתה חושב שאני לא יודע!

תגלה את מה שאתה מסתיר, אל תתחבא. תקן חטאות קדמונים, פתח את הלב לפני שוכן מעונים.

כל המעשים הם תוצאות רחוקות של קלקולים יותר עמוקים, אל תיחת, גלה לי איך אתה שוקע בהבלים...

ה' נתן לי מתנה להמסיר עליך ממידות רחמיו, אך איני יכול לקרב כראוי אותך, עד שתגלה עקוב ליבך, אז ארוץ אלפי שנות אור לפעול עבורך ישועה ונחמה, אשתטח לפני שוכן מעונה שירחם על שה טרופה להביא לך מזור ותרופה.

ואני עומד ככלי מלא בושה, איך אגלה לאור עולם את חושך ליבי. אני רק רוצה להגיד 'חטאתי', 'עוויתי', 'פשעתי' ולהישאר עם כל השקר בתוכי?!

אך איך מתחילים להתוודות על

מי שאני.

הקול זועק מתוך ליבי

"סמכו על כוח"

אתה סומך?!!

או מסתדר לבד?!

אם אתה סומך?? אז תכניס אותו בפנים!!

למקומות האפלים

בשביל זה הוא ירד לעולם!!

להפוך ירדותינו לעליות

הוא המַתְנֶה של הנשמות הנשכחות

שיוצר מדמיון העבד מציאות הבן

ומגלה לנו שאנו בניס אצלו יתברך

נחל נובע מקור חכמה

טוב, אני חושב לעצמי, עם זה כבר נתמודד. אך ההבנה היותר קשה שמתחילה לטפטף לי במוח זה שהגיע הזמן "לווידי דברים" כל פעם אני מנסה להבין איך פותחים את הלב???? כל ארבע שניות בו זמנית מישו דורך לך על הרגל, וגם אם נעזוב את הדריכות, איך מסתדרים עם הרעש?!!

אני מביט אל הציון 'ראש בני ישראל'!!! נראה כל כך רחוק, הלב נצבט סגור בבריחי השקר, חושב שיש לי מה להחביא, חושב לעצמי שהלכתי השנה מקום שרבינו לא היה עימי, והוא עונה לעומתי: לא לבי הֶלֶךְ וכו'... (תוכחת הנביא אלישע לתלמידו גיחזי (מלכים ב' ה, כו); וכפירוש המלבי"ם: 'לְשׁוֹן תְּמִיּהָ, וְכִי לֹא הֶלֶךְ לְבִי עִמָּךְ וְנָאָה אֶת הַנְּעֻשָׁה שָׁם'. הרי שהצדיק הולך תמיד עם התלמיד).

רוצה להגיד חטאתי, עוויתי, פשעתי, ולחזור להתחבא בחדר, מתחיל לחשוב מה אומרים? מרגיש ריק, חסר מילים!!! כמו בהמה שגועה ומילים אין לה.

אין לי פה לְדַבֵּר וְלֹא מִצַּח לְהִרִים רֹאשׁ, הדוחס מכל הכיוונים, מרגיש קול פנימי גועש כאילו הצדיק אותי מגרש, אומר לי: צא ברח, אין לך כאן מקום...

בזווית העין רואה את היציאה, אני כבר מסתובב לרוץ אליה לחדר לחברים לברוח מסגור ליבי, הצעדים מתחילים לאיטם, ולפתע הזיכרון מתעורר, רצף של תמונות רץ אצלי בראש!! אני נזכר בכל השנה, איך הסתובבתי עם העוונות על העצמות, כבדו מנשוא!!

מתוך השבירה, אוזר גבורה, נושא עיני לשמים: ענני שוכן מעונה! גזרה גזרת, חוקה חקקת, תורה גילית לזה הצדיק, שווידי דברים מסיר הצירופים ומרפא

שברי העצמות, ואני בריה קלה שבורת עצם הנושאת אליך תפילה: תן בלב הצדיק שיגלה חידה סתומה, לי בעצמי את צפון ליבי, המפתחות בידו להוציא ממסגר נפשי.

כי כשהלב נפתח - איתו הדמעות. בוא אהוב ואגלה לך נסתרות הידועות. כשהלב נפתח - מנגנים הדיבורים, ניגון שבור אך מלא תקווה.

כן! כך וכך עובר עלי יום ועוד יום רודף ונרדף אחר הבל לא יועיל!! אחר שקר!! אחר כלה ונאבד!! ימים.... שעפים

MSW

אנחנו
זמינים
עבורכם

המוקד ישרש למענה מיידי לזמן הנסיעה - מהציאה מהבית ועד להגעה לאומן וכן מהציאה מאומן ועד ההגעה הביתה.

אסק שמיים

לא מתפשרים על קדושה וטהרה

עזרת באוירה
יורה וקדושה

מלאכות ואוכל
כשר לטהדרין

50337

ייעוץ פנים
פאירופה

הייחשוע קבוצות
ב"זמנים"

ט"סות לאומן
ולקבר צדיקים

153774904423 📠 073-3103161 📞 073-2379581

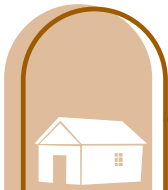
esakshamaym@gmail.com

אזכור האש השנה

מה מצפים ממני פה?
ולשם מה הגעתי?

במאמר שלפניך תקרא, לא רק על הזכות העצומה והנוראה של ההשתתפות בקיבוץ הקדוש, אלא גם מה מצפים ממך, ולשם מה הגעת.

שוה קריאה בתשומת לב!

שזהו "תיקונם המיוחד לפני יודע תעלומות".

וכפי שמשורר רבי יצחק ברייטער הי"ד ב'שיר ידיות':

שומרים זאת תלמידיו, מדי שנה בשנה להתיארות לפניו. שומרים על זה מניעות עצומות, כי זה תקונם המיוחד לפני יודע תעלומות.

(שיר ידיות, רבי יצחק ברייטער הי"ד)

והחולקים רואים את כל זה, ותמיהים ושואלים וחוקרים שניהם מאד על ענין הקבוצה הזו בכל שנה ושנה ביגיעות ומרחות גדולות כל כך; ומה אתם רואים?! ומה אתם שומעים?! ואי אפשר להשיב להם שום תשובה נצחית כלל. כי ענין זה הוא רק כל חד בפנים מה דמשער בלביה יודע ומרגיש גדל קדש הענין הזה, וגדל הפעולה הקדושה והתועלת הגדול שמשגשג על ידי זה לכל אחד מהקבוצין הזה.

(פרפראות לחכמה, תורה ה' תניינא, אות כו)

כשהתשובה היחידה שאנו יכולים לענות להם, היא מה שהגמרא עונה על תקיעת שופר:

למה תוקעין? רחמנא אמר "תקעו!" (ראש השנה דף טז ע"א)

ועל דרך זה אנו אומרים: "למה באין?

מזה"ו ותו לא...

גם כשהוא מתייחס לתמיהתם של אחרים על ה'ראש השנה שלו', הוא לא מנסה לסבר את אזנם וליישב את לבם בתירוצים והסברים, אלא מעדיף להשאיר זאת כ'עוד קושיא'...

וכלשונו:

אף על פי ששאר צדיקים אינם אומרים כך, פי אצלם אינו חייב גדול כל כך להיות אצלם על ראש השנה, הרי עוד קשיא אחת [פלומר, בלא זה כבר מקשים עליו קשיות הרבה תמיד, ויהיה קשה עליו עוד קשיא זו גם כן, מה שהוא מזהיר ביותר להיות אצלו על ראש השנה דיקא יותר משאר הגדולים].

(חיי מוהר"ן, רכ)

ואמר בזה הלשון בקול זיע סגיא: "ווי אזוי זאל איך אייך זאגן? קיין גרעסערס דער פון איז ניט פאר האנדן. איי אנדערע גוטע יודן זאגן ניט אזוי? איז נאך א קשיא!" [= מה אמר לכם? דבר גדול מזה אין בנמצא! איי, צדיקים אחרים אינם אומרים כך? הרי עוד קשיא!].

(שם, תג)

ואכן, חסידי ברסלב קיבלו עליהם ועל זרעם את ההגעה אליו לר"ה, כ'חק עולם ולא יעברנהו', ומוכנים לשלם על כך כל מחיר, בידועם

הנסיעה לרבינו הקדוש על ראש השנה, עומדת אצל חסידי ברסלב בראש הפסגה, כדבר הנשגב ביותר. וכהתבטאותו של רבינו:

ה'ראש השנה שלי עולה על הכל!'

(חיי מוהר"ן, תג)

רבינו אף מבהיר לנו שוב ושוב, שגודל מעלת הדבר הוא מעל לכל הסבר והבנה, וכלשונו:

מה אמר לכם? אין דבר גדול מזה! הינו, להיות אצלי על ראש השנה.

(חיי מוהר"ן, רכ)

אותו רבי גדול, שבספרו ליקוטי מוהר"ן יודע תמיד לומר ולהסביר גם דברים נשגבים ועליונים ביותר באופן שיובנו על ידי הפשוטים ביותר.

והן הן גבורותיו, הן הן גוראותיו, אשר השגיח יד שכלל הקדוש הרם ונשא, להלביש ולהוריד דברים גבוהים וגוראים באלה, דברים קדושים ונקים ורוחניים מאד, להלבישם בלבושים רבים וצמצומים, עד אשר יהיו דברים השונים לכל נפש.

(הקדמת ליקוטי מוהר"ן)

הרי שכשמיגע לענין של 'ראש השנה', אין לו מה לומר... "מה אומר לכם?!" - הוא מכריז - אין לי אפשרות לומר לכם מאומה, אלא ש"אין דבר גדול

1 וכפי שפירושו גדולי החסידות: "כמו שאמר אדוני מורי ורבי הרב הקדוש רבינו אלימלך זצוק"ל על הגמרא 'למה תוקעין רחמנא אמר תקעו', ופירש הוא ז"ל שהגמרא מקשה 'למה תוקעין' כלומר מה היא הכונה של התקיעות, ותרץ 'רחמנא אמר תקעו' פירוש שזאת תהיה עיקר הכונה לעשות רצון הבורא

ב"ה, ועל ידי תקיעתו לעשות רצון הבורא ב"ה אנו ממתיקין הגבורות ונהפכו לרחמים" (מאור ושמש, רמז ראש השנה, ד"ה אשרי). "זאם באנו לכוון כוונת השופר המזכרין במקובלים ובשאר ספרים הקדושים, לא יספיק הזמן. לכן מוטב שלא לכוון רק כוונה זו, 'רחמנא אמר תקעו', וממילא כל התקיעות נעשים ועולים לרצון" (תפארת שלמה, לראש השנה). "וכמאמר הרבי מלובלין זצלה"ה על מאמר חז"ל 'למה תוקעין רחמנא אמר תקעו', ר"ל שאנחנו עושים המצוות מחמת ציווי הבורא ית"ש, אף אם לא נדע הטעם ולא נרגיש אור ונעימות המצוה, וכוונות והשגות ויחודים הם המה רק לגדולי הדור" (ישמח ישראל, פרשת שמני).

רבינו אמר בואו!...

אנחנו לא באים לצרכינו והנאתנו, לא הגשמית ואפילו לא הרוחנית, אלא מפני שהרבי רוצה אותנו אצלו בראש השנה.

גם אם מצד ההנאה והתועלת הרוחנית האישית היינו מעדיפים לבוא בזמן אחר, אנחנו מגיעים דווקא בראש השנה, כי כך הוא רוצה, וכך הוא צוה והזהיר. גם אם זה בא על חשבון השינה המסודרת והתפילה המיושבת... וכמסופר:

אָדָם אָמַר לְפָנָיו שֶׁהִיא נִחָא לִי יוֹתֵר לְהֵיוֹת אֶצְלוֹ עַל שַׁבַּת תְּשׁוּבָה וְלֹא עַל רֹאשׁ-הַשָּׁנָה, כִּי אֵין לוֹ מְקוֹם לַעֲמֹד שָׁם בְּבֵית הַמִּדְרָשׁ, וְגַם אֵין לוֹ אַכְסֵנְיָא טוֹבָה לֵאכֹל וּלְלוֹן, וּמִחֲמַת זֶה דַּעֲתוֹ מִבְּקִלְתָּ מָאָד וְאֵינוֹ יָכוֹל לְהִתְפַּלֵּל בְּכֻנְיָהּ, עַל כֵּן הָיָה טוֹב לְפָנָיו יוֹתֵר לְהֵיוֹת אֶצְלוֹ בְּזֶמַן אַחֵר וְלֹא בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה.

הַשִּׁיב לִי רַבְּנִי זְכוּנוֹ לְבִרְכָּה בְּזוֹ הַלָּשׁוֹן: אִם לֵאכֹל אִם שְׁלֵא לֵאכֹל, אִם לִישׁוֹן אִם שְׁלֵא לִישׁוֹן, אִם לְהִתְפַּלֵּל אִם שְׁלֵא לְהִתְפַּלֵּל (רַצּוֹנוֹ לְזַמֵּר, שְׁלֵא לְהִתְפַּלֵּל בְּכֻנְיָהּ כְּרֹאיוֹ), אִךְ וְרַק שֶׁתְּהִי אֶצְלִי עַל רֹאשׁ הַשָּׁנָה, יְהִי־אִיָּה שְׂיִחְיָהּ! (וְאָמַר בְּלָשׁוֹן אֲשַׁכְּנֶנּוּ בְּזוֹ הַלָּשׁוֹן: יָא עָסִין גִּיט עָסִין, יָא שְׁלָאפִין גִּיט שְׁלָאפִין, יָא דְאֻוִּינָעֵן גִּיט דְאֻוִּינָעֵן, אָבִי דוֹ אֶלְסֵט בִּי מִיר זֵין אוּיָהּ רֹאשׁ הַשָּׁנָה².)

(חיי מוהר"ן, תד)

עד כאן פשוט וברור לכל חסיד ברסלב דחד יומא.

מה שנותר לנו רק, הוא לברר וללבן יחד ב' נקודות חשובות

וקריטיות. כשבתחילה נציג אותם כשאלות:

האם עצם העובדה שהגענו לאומן, עשינו בכך את שלנו, וסיימנו את תפקידנו?

האם אכן אין לנו שום מטרה רוחנית אישית בהגענו לרבינו על ראש השנה?

ובהרחבה מעט:

א.

האם לאחר שהגענו לאומן, מייעד לנו עדיין רבינו איזשהו תפקיד, מעבר להשתתפותנו הטכנית ב'קיבוץ' הקדוש?

ובנוסף שונה: האם מצדו³ אכן לא משנה אם נתפלל בכוונה ובכח גדול או נתפלל ברפיון וחפיזון? עצם העובדה שאנחנו פה, כבר מספיקה לו...

ב.

האם בהגיענו אליו, אמור להיות לנו גם איזשהו רצון רוחני אישי בכל הנסיעה הזאת, או שמא עלינו להיות מנוטרלים מכל מטרה אישית, ולבוא אך ורק כי רבינו אמר ותו לא?

ובנוסף מדויק יותר: האם רבינו רוצה שנגיע אליו לר"ה עם איזושהי שאיפה מוגדרת, או די לו בכך שבאנו לכאן כדי להיות פה, כי כך הוא צוה?

והתשובה האמיתית על שני השאלות היא: כן ולא...

ועל כך במאמר שלפניכם:

חלק א'

"עשיתי מה שמוטל עלי"

נתחיל עם השאלה הראשונה: "האם עצם העובדה שהגענו לאומן, עשינו בכך את שלנו, וסיימנו את תפקידנו?"

ובכן, כפי שהודענו מראש, התשובה היא: כן ולא.

נתחיל עם ה"כן":

עצם העובדה שהגענו לאומן, עשינו בכך את שלנו!

בבחירת מה שאנו אומרים בתפילה שלאחר תיקון הכללי:

וּבְזִכְתּוֹ הַצִּדִּיק הַזֶּה הַשּׁוֹכֵן פֹּה, צִדִּיק יְסוֹד עוֹלָם, נֶחֱל נוֹבֵעַ מְקוֹר חַכְמָה, אֲשֶׁר אֶנִּי מְכַתֵּם רַגְלִי, וְטִלְטַלְתִּי עֲצָמֵי בְּטִלְטוֹל חֻקְשָׁה, בְּשִׁבּוֹל לְבֹא הַפֶּה, לְהַשְׁמִיטֵם עַל קֶבֶר הַצִּדִּיק הָאֵמֶת הַקָּדוֹשׁ הַזֶּה ... וְהִנֵּה עָשִׂיתִי מַה שְׁמוּטָל עָלַי, עָשִׂה מַה שְׁעָלֶיךָ! (תפילה שלאחר 'תיקון הכללי')

אך האם בכך "סיימנו את תפקידנו"? - ממש לא! הוא רק התחיל...

מצד אחד:

גם אם "אין לנו מקום לעמוד שם בבית המדרש, וגם אין לנו אכסניא טובה לאכול וללון, ומחמת זה דעתנו מבולבלת מאד ואיננו יכולים להתפלל בכוונה" - הרי שעצם השתתפותנו בקיבוץ הקדוש של ר"ה יקרה עד אין סוף, ועדיפה ריבי רבבות מונים על פני מי שמגיע כמה ימים מאוחר יותר, ומתפלל בדביקות עצומה...

יתירה מזו:

הרמה הרוחנית האישית שלנו, אין לה שום משמעות לגבי עוצם נוראות התיקונים הנפעלים ע"י ההשתתפות שלנו בקיבוץ הקדוש. עד כדי כך, שמצד תיקוני הר"ה של רבינו, אהר"ע ובער"ע שווים...

וכמסופר:

בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה הָאֲחֵרוֹן לְחַיֵּי רַבְּנֵנוּ, אָמַר: "אֲהֵרֵן אֵינְנוּ

2 "ובאמת כל דברים אלו הנ"ל הם רק דמיונות ופיתויים של הבעל דבר, כי תודה לא-ל נראה בחוש שעל פי הרוב מתפללין יותר בכוונה בכלל הקיבוץ הקדוש על ראש השנה, ממה שהיה מתפלל בביתו" (שם).
3 דהיינו, מצד מה שהוא פועל ומתקן בר"ה שלו, באמצעות הגעתנו אליו.

וּבְעֶרְלֶע אַיִנְנוּ, "אָהֶרְלֶע אַיִז נִישַׁט דא און פֿערלֶע אַיִז נִישַׁט דא". וּכְנִנְתּוּ הָיְתָה לְהַדְגִּישׁ שְׂדֵרֵי אֶהְרָן הָרַב לֹא בָּא לְקַבּוּץ אַנ"ש, וְכֵן פֿערלֶע שְׁהִיָּה אִישׁ פֿשוּט מֵעִיר וַיִּנְיָצָא גַם הוּא לֹא בָּא, וּשְׁנֵיהֶם שְׂוִים לַעֲנֹן הַקַּבּוּץ עַל רֹאשׁ הַשָּׁנָה.

(שיח שרפי קודש)

יְדֻמָּה אוֹתָם יַחַד; הָרַב מִבְּרֶסְלָב שְׁהִיָּה אִישׁ צָדִיק פֶּזָה מְגֻדֹּלִי תַלְמִידוֹ, עִם הָאִישׁ הַפֿשוּט. בִּי קִשְׁנוּסִיעִים לֹאמוֹן נַעֲשִׂים תַקּוּנִים קֹאֶלָה מִהַקְטָן שְׁפִטְטִים בְּמוֹ מִהַגְדוֹל שְׁפִטְטִים!

(כתבי רבי שמואל)

אך מאידך גיסא:

לחשוב שבכך הסתיים תפקידנו בקיבוץ, ומכאן ואילך כבר לא משנה איך נתפלל וכמה מאמץ-רוחני נשקיע בעבודתנו - זו טעות גמורה.

כדי שרבינו אכן יוכל לפעול את מה שהוא צריך לפעול, הוא חייב לא רק את הנוכחות הגשמית שלנו כאן באומן, אלא גם את ההשקעה הרוחנית. וככל שנשקיע יותר, כך יהיה ה'ראש השנה שלו' מוצלח יותר...

"כשאין בני הקיבוץ זכאים"

כן כן, יש כזה מושג; ראש השנה

'מוצלח' יותר ומוצלח פחות... כך מספר לנו רבינו בעצמו...

ראו נא לדוגמא את הקטע הבא, מליקוטי מוהר"ן תורה ח' תניינא, התורה האחרונה לחיי רבינו, שם מדבר על הכח העצום של הקיבוץ הקדוש וריבוי הצירופים הנעשים על ידו, אשר עי"ז מתקיים הפסוק "וְכָל יֹאמֵר שְׁכֵן חֲלִיתִי הָעָם הַיֹּשֵׁב בָּהּ נִשְׂא עוֹן". אך אז הוא מוסיף ואומר:

יְדַע, שְׁלִפְטָמִים הוּא בְּחִינַת "נִשְׂא עוֹן" עַל־יְדֵי הַקַּבּוּץ כִּנ"ל, וְלִפְטָמִים הוּא בְּחִינַת חֵם וְשָׁלוֹם "אֶכֶן חֲלִינּוּ הוּא נִשְׂא". בִּי כִּשְׂאִין בְּנֵי הַקַּבּוּץ וְזָכָאִים, אִי אִין זֻכִּים לְבְּחִינַת נִשְׂא עוֹן, וְאִז הַצָּדִיק מְקַרָּח לְקַבֵּל עַל עַצְמוֹ יְסוּרִין בְּשִׁבְלִי יִשְׂרָאֵל. וְאִין נְצוּלִים מְחוּלָּאֵת - רַק הַעוֹלָם, אֲבָל לֹא הַצָּדִיק חֵם וְשָׁלוֹם, בִּי הוּא מְקַבֵּל יְסוּרִים בְּשִׁבְלִי יִשְׂרָאֵל, בְּחִינַת אֶכֶן חֲלִינּוּ וְכוּ'. אֲבָל קִשְׁהֶם וְזָכָאִים וְיִתְפַּלְתֶּם הַגּוֹנֶה, אִי הוּא בְּחִינַת "הָעָם הַיֹּשֵׁב בָּהּ נִשְׂא עוֹן", וְאִז נְצוּל גַּם הַצָּדִיק מְחוּלָּאֵת, בְּבְּחִינַת "וְכָל יֹאמֵר שְׁכֵן חֲלִיתִי, הָעָם הַיֹּשֵׁב בָּהּ נִשְׂא עוֹן", כִּנ"ל.

(ליקוטי מוהר"ן תניינא, ח')

'קיבוץ' אצל רבינו יש בכל מקרה, ותמיד הקיבוץ הזה פועל גדולות ונצורות מה שאין הפה יכול לדבר והלב לחשוב. אך בכל זאת, יש חילוק בין כ"שאין בני הקיבוץ זכאים" לבין "כשהם זכאים ותפילתם הגונה"...

בִּי בְּנֵדָאִי הַבְּחִירָה הַפְּשִׁיטָה, וְהַצָּדִיק פּוֹעֵל בְּתַפְלָתוֹ שֶׁהַסְטָרָא אֶחָרָא מְכַרְחַת לְהוֹצִיא מִבְּטָנָה כָּל הַקְדָּשׁוֹת שְׁבָלָעָה, וְעַל יְדֵי זֶה נִתְּסָפִין שְׂכָנִים וְנִתְּרָבִין בְּתֵי הַתַּפְלָה, עַד שֶׁכָּל הָעוֹנוֹת נִתְּכַפְּרִים, וְכָל הָעֲנָנִים פְּלִים וְהוֹלְכִין וּוֹזְכִין לְזִרְיַת הַשֶּׁמֶשׁ וְעַל יְדֵי זֶה בָּא רְפוּאָה. אַף עַל פִּי כֵּן כִּשְׂאִין בְּנֵי הַקַּבּוּץ וְזָכָאִים חֵם וְשָׁלוֹם, אִי נִתְּנִין בָּהּ עַל יְדֵי זֶה חֵם וְשָׁלוֹם לְבְּחִינַת הָעֲנָנִים וְהַקְלָפוֹת לְהַתְּגַבֵּר, וְאִז הֵי בָּאִין עֲלֵיהֶם יְסוּרִים וְחוּלָּאֵת חֵם וְשָׁלוֹם. אִז הַצָּדִיק מְקַבֵּל עַל עַצְמוֹ יְסוּרִים בְּשִׁבְלִי יִשְׂרָאֵל, וְעַל יְדֵי זֶה הֵם נְצוּלִין מְחוּלָּאֵת, וְהַצָּדִיק חוֹלָה חֵם וְשָׁלוֹם בְּשִׁבְלֵם, בְּבְּחִינַת "אֶכֶן חֲלִינּוּ הוּא נִשְׂא" וְכוּ', וְכֵיבֵן שֶׁם "וְעוֹנוֹתָם הוּא יִסְבֹּל".

וְכֵן מִיִּשְׁבַּב מַה שְׂרֹאִין לִפְטָמִים שְׁמִתְקַבְּצִין אֲצֵל הַצָּדִיק קַבּוּץ גְּדוֹל וּמִתְפַּלְלִין בְּיַחַד שְׁעַל יְדֵי זֶה נִתְּרָבִין בְּתֵי הַתַּפְלָה בְּרַבּוּי גְּדוֹל מְאֹד, עַד שְׂאֻכִּין עַל יְדֵי זֶה כָּל הַקַּבּוּץ לְסִלִּיחַת עוֹנוֹתָם, וְגַם הַשֶּׁכֶן הַנִּתְּסָפֵף עֲלֵיהֶם זֻכָּה לָזֶה, וְעַל יְדֵי זֶה בָּא רְפוּאָה וְנְצוּלִין מְחוּלָּאֵת. וְאִם כֵּן, הַצָּדִיק בְּעַצְמוֹ שֶׁהוּא הָרֹאשׁ שֶׁל כָּל הַקַּבּוּץ וְשֶׁל כָּל בְּתֵי הַתַּפְלָה שֶׁנִּתְּרָבוּ עַל יְדֵי זֶה, בְּנֵדָאִי הֵי צָרִיד לְקַבֵּל רְפוּאָה שְׁלָמָה עַל יְדֵי זֶה וְלִהְיוֹת מְקַל מִיָּד יְסוּרִין וְחֲלָאִים רַחֲמָנָא לִיְצִלֵּן. אִז זֶה אִם הֵי בְּנֵי הַקַּבּוּץ וְיִתְפַּלְתֶּם הַגּוֹנֶה בְּנֵדָאִי הֵי גַם הַצָּדִיק נְצוּל מְחוּלָּאֵת, אִז אִם אִינֶם וְזָכָאִים אִי הַצָּדִיק בְּעַצְמוֹ דִּיקָא אִינֵי נְצוּל מְחוּלָּאֵת עַל יְדֵי הַקַּבּוּץ, בִּי אֲדִרְבָּא הוּא מְקַבֵּל עַל עַצְמוֹ יְסוּרִין בְּשִׁבְלִי הַצֵּלָה יִשְׂרָאֵל.

(פרפראות לחכמה, שם, אות ט)

ובכן, גם אם אין אנו נכנסים כעת לעומק הסוגיא המדוברת שם - מה שעולה בבירור הוא: הפעולות הנשגבות של הקיבוץ, תלויות במידה רבה מאד בזכאותם ותפילתם ההגונה של בני הקיבוץ!

וידגש שוב:

גם "כשאין בני הקיבוץ זכאים" והוא מורכב כולו מאנשים שפחותים במדרגתם אף מאותו בערלע מוויניצא - אין לנו שמץ של השגה בעוצם נוראות התיקונים הנעשים על ידי קיבוץ שכזה. "עוד שזוכין על

ידי זה כל הקיבוץ

לסליחת עוונות, וגם השכן הנתוסף עליהם זוכה לזה, ועל ידי זה בא רפואה וניצולין מחולאת" (כלשון הפל"ח).

וגם בשביל קיבוץ כזה, ראוי למסור את הנפש לבוא מארבע קצוות תבל. וכשחוזרים מקיבוץ כזה הביתה, "ראוי לו לשמוח מאד מאד, אכלו מעדנים ושתו ממתקים כי חדות ה' היא מעוזכם" (חיי מוהר"ן, תג).

ועדיין אין זה סותר, שכל שבני הקיבוץ יהיו זכאים יותר, ותפילתם תהיה הגונה יותר, גם הפעולות של הקיבוץ יגדלו ויתעצמו פי כמה וכמה.

"להכריח את עצמו להתפלל בכח גדול ביותר"

ואם כבר דיברנו על תורה ח' תניינא, ועל התפילה ההגונה של בני הקיבוץ, נזכיר עוד משהו נפלא:

רבינו מדבר שם בתורה, על כך שהצדיק הגדול ה'בעל כח' יודע להתפלל "תפילה בבחינת דין" הגורמת לסטרא אחרא להקיא את כל הקדושות שבלעה, כשעיקר הזמן לתפילה שכזו הוא בראש השנה.

ובא מוהרנ"ת בליקוטי עצות, ומסיק מכך הוראה למעשה עברונו:

בראש השנה צריכין להכריח את עצמו להתפלל בכח גדול ביותר, ולקשר תפלתו להצדיק האמת שהוא בעל כח גדול שיכול להתפלל 'תפילה בבחינת דין', כמו שצריכין להתפלל בראש השנה. ועל ידי זה זוכה להוציא מהסטרא אחרא כל החיות שבלעה מקדושת ישראל, כל התפלות והרחקנות והדעת שבלעה,

הכל מכרח הסטרא אחרא להקיא ולהוציא מקרבה עליידי התפילה של הבעל כח הנ"ל. ועליידי זה זוכין שיתרבה כבודו ויתברך על ידי גרים שמתגדלין. ועליידי זה זוכין לנבואה ולאמונה הקדושה, ונתפילין אמונות כוזביות, וזוכין לחידוש העולם שלעתידי, שהוא בחינת בטול הטבע, שיתנהג העולם בבחינת ארץ ישראל עליידי השגחה ונפלאות לבד. ועל ידי זה זוכין לקבל השיר והנגון שיתער לעתיד, שהוא עקר תענוג עולם הבא.

(ליקוטי עצות, מועדי ה' ראש השנה, י')

שכן, הצדיק בוודאי עושה את שלו, ומתפלל 'תפילה בבחינת דין', ומוסר נפש עבורונו.

פי זה הבעל כח הנ"ל, שמתפלל 'תפילה בבחינת דין', שעל ידי זה מוציא כל הקדושה מהסטרא אחרא, הוא בחינת "ציר נאמן לשולחיו", פי הוא מוכר נפשו בשביל ישראל.

(ליקוטי מוהר"ן תניינא, ח, סעיף ב')

אך עיקר כוחו לכך, הוא מקבל מאתנו! וככל שאנו מכריחים את עצמנו "להתפלל בכח גדול ביותר", וצועקין ושואגין להשם יתברך בקול גדול וחזק מאד" - כך הוא מקבל כח גדול יותר.

וכדבריו המפורשים של מוהרנ"ת:

פי בתשרי חוזרים וממשיכים התפילה בבחינת דין על ידי הבעלי כח (כמו שמבאר בהתורה הנ"ל), ואז התפילה הזאת בשלמות נפלא. **פי כל ישראל מתעוררין אז וצועקין ושואגין להשם יתברך בקול גדול וחזק מאד**, וכמו שאיתא בזהר הקדוש "וכדין מגו קלין ושאגין" וכו', ועל ידי זה יש

כח גדול יותר להצדיק הבעל כח להמשיך התקון בשלמות יותר על ידי תפילה הנ"ל, פי עקר כח הצדיק על ידי ישראל פידוע.

(ליקוטי הלכות, חול המועד ד, ד)

אמור מעתה: ככל שיהיו יותר מבני הקיבוץ שיכריחו את עצמם "להתפלל בכח גדול ביותר" מתוך התקשרות לרבינו, כך יגדל כוחו של הבעל-כח הגדול, וכך יתרבו ההקאות של הסטרא אחרא, וכל שאר התיקונים הנגזרים אחריה...

לא רק לגבי תיקוני ראש השנה, אלא גם לגבי כלליות עבודתו של הצדיק:

הוא עצמו אכן "בעל כח גדול", אך ככל שיש לו "גיבורים" רבים יותר, גבורתו מתעצמת פי כמה וכמה.

וכפי שכבר דיבר רבינו בחייו, על הצורך שיש לו ב"שישים גיבורים".

ואמר שהיה צריך שיהיו אצלו שישים גבורים, כמו שהיה להבעל שם טוב ז"ל ... ובנדא יגדלו ויהיו מאנשי שישים גבורים, אבל עדן הם בני הנעורים ורבים בשנים, והמלחמה קבדה וחזקה עליהם מאד, ואין לי על מי להשען וכו'.

(חיי מוהר"ן, קסב)

וכשרבינו צריך להשיג משהו, הוא "משתמש באיזה עובדא מאחד מאנשיו". וכפי שסיפר בעצמו:

ספר עם אנשי שלומנו ואמר שזה יום שלישי שעמד על דבר אחד, הינו על איזה השגה, ולא הייתי יכול להשיגה עד שהשתמשתי באיזה עבדא מאחד מאנשי שלומנו, ועל ידי זה עמדתי

4 היה זה אחד מאנשי שהתענה 'תענית משבת לשבת', ורבינו השתמש עם תענית זו להשיג מה שהשיג (כמסופר בספר אבניה ברזל, סעיף לו. ובשיש"ק א, תקלה).

וככל שנרבה להביא "אבנים וסיד",
 כך יגדלו ויתרבו הבניינים הנפלאים
 והנוראים!
 ואכן, בבואם לרבינו הקדוש על ראש
 השנה, דאגו אנשי שלומנו להביא לו
 כמה שיותר... וכמסופר:

רבי זלמן הרב ממעדוויבקע ז"ל
 היה מסים מדי שנה בערב ראש
 השנה את ארבעת חלקי השלחן
 ערוך עם פרוש הש"ך וישאר
 המפרשים, ורק אחר שששה את
 הסיום עלה להשתטח על ציון רבנו
 הקדוש. בהטעמו פעם: "עתה יש
 לי עם עוד משהו לבא אל רבנו, כי
 בשבאים אל רבנו צריכים לבוא אליו
 עם מה שיותר". ציון רעבן דארף
 מען קומען מיט וואס מער.

(שישי"ק, קעא)

וכך גם לגבי פעולות ההריסה:
 כדי שיוכל בימי ראש השנה להרוס
 את בנייני הסט"א ולבנות את בנין
 המלכות דקדושה, הוא צריך אותנו,
 שנבוא בערב ראש השנה ונתוודה
 'ידידי דברים' על ציונו הקדוש.
 שכן:

בראש השנה אנו עוסקין בבנין
 המלכות דקדושה וחרפון ממשילת
 העבדים, פאשר אנו מתפללין על זה
 הרבה בראש השנה. ומחמת שאי
 אפשר אלא על ידי ודי דברים לפני
 תלמיד חכם אמתי שהוא בחינת
 משה, על פן צריכין ליזהר ביותר
 לנסע לצדיקים אמתיים על ראש
 השנה ... ועקר השלמות בשזוכין
 להיות אצל צדיק אמתי על ראש
 השנה, שהוא החכם הדור האמת,
 ומתודין לפניו באמת קדם ראש
 השנה, ומספרין לפניו את אשר עם
 לבבו - על ידי זה ממשיכין אחר
 כך בראש השנה כל התקונים הנ"ל
 בשלמות על ידי התפללות והתקיעות
 של ראש השנה. וכל התקונים
 שממשיכין ישראל בראש השנה
 בכל מקומות מושבותיהם, הכל רק
 בכחם של צדיקים יחידים הדורות
 הנ"ל.

(ירח האיתנים, סימן ד)

ממקום קבורתו.

כי אף על פי שמרב בכד המלחמה
 הכרח להתפסות ולהסתלק מאתנו
 ... אבל לא לעולם ונח' ולא לצח
 קצף, וגם אמנם בלחו פי עז וגבורתו
 כי קשתה, לא נתעלם מאתנו מכל
 וכל כמאז ומקדם, לבל ידע איש את
 מקום קבורתו אשר גאלתנו תלויה
 בו. ולכן גם אם נעלה לשמים שיאת
 מלך הנוגן וכסיל, משם יורידו ופילו,
 כי לא ישקט האיש עד אם בלה
 הדבר אשר דבר, לגאלנו ולרפאנו
 מתחליאנו העצומים.

(כוכבי אור, חכמה ובינה, לו)

אך כדי שיוכל להמשיך בפעולות
 ההריסה והבניה, ובמיוחד בימי ראש
 השנה הקדושים - הוא חייב אותנו!
 הוא בונה בניינים נפלאים, אך עלינו
 מוטל לספק את חומרי הבניה... וכפי
 שאמר:

מה לכם לחשב מחשבות?! אין
 אתם צריכים כי אם לתת אבנים
 וסיד, ואני בונה מהם בניינים נפלאים
 ונוראים! כלומר, שאנו צריכין רק
 לעסק בעבודת ה' בפשיטות, בתורה
 ובתפלה ובמצוות, והוא עושה בזה
 מה שעושה, ומשד הרבה תבת
 "בניינים", כמפליג בשבח נפלאות
 תפארת הבניינים הנוראים שבונה
 מזה.

(חיי מוהר"ן, רצג)

על הדבר והשגתי ההשגה.

(חיי מוהר"ן, שלו)

כך שככל שיש לו לצדיק אנשים
 גדולים יותר עם עבודות גדולות יותר,
 כך יש לו כח להשיג השגות ולפעול
 פעולות גדולות יותר. וכפי שסיים אז
 רבינו ואמר:

וכי יש חדוש שוב על הפעל שם טוב
 ו"ל שהשיג השגות כאלו? מאחר
 שהיו לו תלמידים גדולים וצדיקים
 כאלה שעשו עבודות גדולות כאלה!
 (שם)

"אין אתם צריכים כי אם לתת אבנים וסיד"

רבינו הקדוש עוסק ללא הרף בהריסה
 ובניה; הוא הורס את בנייני הסטרא
 אחרא, ובונה את בנייני הקדושה.
 הוא התחיל בכך בימי חייו הקדושים,

כי עזרו ה', שזכה לשבר ולכתת,
 להרס מה שהרס, ולסתור מה שסתור,
 ולבנות מה שבנה, ולעלות אל מקום
 שעלה. אשר כל זה נעלם מעין כל
 חי, עין לא ראתה וכו'.

(עלים לתרופה, מכתבו של מוהרנ"ת
 לרבינו)

ועד עצם היום הזה הוא ממשיך הלאה
 בפעולותיו הנוראות ביתר שאת ועז,

כשה'ידוי דברים'
צריך להיעשות לא
רק מן השפה ולחוץ,
אלא בבחינת "כל עצמותי
תאמרנה". או אז יוצאים
הצירופים הרעים החקוקים על
עצמותינו, ונחרב בנין הסטרא
אחרא (כמבואר בליקוטי
מוהר"ן תורה ד', עיי"ש היטב).
וככל שה'ידוי דברים' ושאר
התיקונים של ההשתטחות על
צינון הקדוש נעשים בשלימות
גדולה יותר, כך גם גדלה
השפעתם.

פי הכל לפי רוב המעשה ואחר
פגנת הלב הן הן הדברים, וכל
מה שהאדם עושה ומשתדל
בהתקונים הנ"ל בהשתדלות
ביותר, ובהתעוררות הלב
ובזאתו, ובהתקשרות גדולה
ביותר, בודאי נמשכין עליו כל
התקונים הנ"ל בשלמות יותר.
(פרפראות לחכמה, תורה ד, אות
כט)

כשכמובן, גם כאן אסור לשכוח:
גם מי שאינו 'עובד' גדול, ונמנה
על הבערל'אך הפשוטים -
פועל גדולות ונצורות עם כל
מעט דמעט. כפי שמסיים שם
הרב מטשעהרין וכותב:

אך אף על פי כן צריכין להתאמין
גם כן, שאיך שמשתדל האדם
להמשיך עליו הארת תקונים
הנ"ל, אפילו אם האדם הוא
כמו שהוא ומהשתדלות הוא
כמו שהוא, אף על פי כן בודאי
נמשך עליו גם כן איזה הארה
מהתקונים הנ"ל, פי השם
יתברך מצמצם את עצמו מאין
סוף עד אין תכלית וחושב
מחשבות לכל ידח ממנו
גדוה, אפילו ממדרגה שפלה
שבשפלות.
(שם)

וכל אבן קטנטנה, ופירור של
סיד - יקר עד למאד בעיני
ה'בנאי' הגדול!

פי כל דבר שבקדושה, גדול או
קטן, הכל נצרך לו מאד לבנין
הקדושה שהוא עוסק לבנות.
ועל כן, אף על פי שזה האדם
שעשה הדבר שבקדושה או
עסק בכך קצת בעבודת ה'
ימים או שנים, נפל אחר כך,
אפילו אם נפילתו גדולה מאד
רחמנא לצלן, ואפילו אם חזר
ונתעורר לעבודת ה' יתברך
וחזר ונפל וכן היה כמה פעמים
אין מקשר, אפילו אם יהיה איך
שיהיה, אף על פי כן תדע
ותאמין באמונה שלמה שאין
שום דבור ולא שום עבודה
קלה נאכד לעולם, ואפילו
התעוררות בעלמא ומחשבה

טובה אינו נאכד לעולם, וכמו
שאייתא בזהר הקדוש "לית
רעותא טבא דאתאכיד" וכו'.
כי תכף כשנתעורר באיזה
התעוררות בעלמא, מכל שכן
כשעושה איזה עבדה דקדושה,
תכף חושף אותו הצדיק
האמת שבכל דור, העוסק
בתקון השדה, הוא חושף אותו
ומכניס אותו למקום שמכניס,
לצדק הבנין הנפלא והנורא
שהוא עוסק לבנות.
(ליקוטי הלכות, תפילת ערבית ד,
לד)

ואת בניינו הנפלאים בונה
רבינו, לא רק מהעבודות
הנעשות מתוך לב בוער ככבשן
של "סיד", אלא גם מהעבודות
הנעשות מתוך לב אטום
כ"אבן"...

וכפירוש הנפלא של רבי
אברהם שטערנהארץ זצ"ל
בשיחתו של רבינו:

אנחנו צריכים לתן לו 'אבנים'
שזה לבבנו האבן, עם 'וואפגע'
שקורין 'קאלאד' [= סיד]
שהוא בוער שזה התלהבות
הלב בחינת 'חם לבי', ונקשר
אליו, והוא יבנה מזה בנינים
נפלאים.
(נעימות נצח, מכתב א)

ובכלל: עבודה קטנה שבימינו,
שוה פי כמה וכמה מעבודות
גדולות שבדורות הקדמונים!

פי עתה הוא בעקבות משיחא,
בחינת רגליו, ששם אחיות
הסטרא אחרא והקלפות מאד.
ועל כן צריכין לידע שעתה
בהורות האלו, כשמתגבר
האדם בתנועה קלה לשוב
לה' יתברך, הוא יקר אצל
השם יתברך הרבה מעבודות
גדולות של דורות הראשונים!
וכמוכא כל זה בכתבי האר"י
ויל ובדברי הפעל שם טוב ז"ל
ובפרט מדברי אדמו"ר ז"ל.
(ליקוטי הלכות, שבת ז, מג)

סוף דבר הכל נשמע:

עצם ההשתתפות שלנו בקיבוץ, "אין דבר גדול מזה". אך ככל שנשקיע יותר מאמץ רוחני, כך יגדל כוחו של רבינו, ופעולות הקיבוץ יתעצמו פי כמה וכמה.

ומכאן תצא הקריאה לבני הקיבוץ היקרים:

**זכרו זאת היטב, והתאוששו והתחזקו
והיו לאנשים, ואל תהיו מה שקורין
שלימולינקס!**

(עלים לתרופה, מכתב קצד)

ואם כבר טרחנו ויגענו, וטלטלנו עצמנו בטלטול הקשה, עד אשר זכינו בזכיה נוראה ונשגבה זו, לקחת חלק בקיבוץ הקדוש הזה - ננצל נא את המתנה עד תומה, ולטובת כל ישראל נוסיף עוז ותעצומות בעבודתנו, למען יפעל הצדיק עם 'קיבוץ' זה את הגאולה השלימה, בעגלא ובזמן קריב, עוד בהאי שתא!

חלק ב'

ומכאן אנו עוברים לשאלה השניה שהצבנו בתחילת המאמר: "האם אכן אין לנו שום מטרה רוחנית אישית בהגעתנו לרבינו על ראש השנה?"

וגם כאן, התשובה היא: כן ולא.

"לא" - כי כפי שכבר ביארנו, 'הראש השנה של רבינו' הוא הרבה מעבר לתועלת האישית שלנו. אנחנו לא באים לצרכינו והנאתנו, לא הגשמים ואפילו לא הרוחנית, אלא מפני שהרבי רוצה אותנו אצלו בראש השנה, כשבאמצעותנו הוא פועל גדולות ונשגבות אשר אין הפה יכול לדבר והלב לחשוב.

עד כדי כך, שגם אם מצד התועלת הרוחנית האישית היינו מעדיפים לבוא בזמן אחר, הוא מתעקש שנבוא אליו דווקא בראש השנה, גם אם זה בא על חשבון השינה המסודרת והתפילה המיושבת.

אך בכל זאת "כן" - כי רבינו עצמו דאג לגלות לנו שוב ושוב את המטרה מדוע

אנו נוסעים אליו!

לא תורה אחת ולא שתיים, אמר רבינו, על הסוד מדוע נוסעים לצדיקים על ראש השנה. ואם הוא אמר על כך תורות, בהכרח שהוא רוצה שנחשוב על כך ונרצה זאת...

הן אמת ש'הראש השנה שלו' עצמו גבוה לא רק מכל התורות שבליקוטי מוהר"ן, אלא אף גם מהתורות שב'ספר הגנוז' ושב'ספר הנשרף'.

וכידוע השי"ח מרבינו ז"ל: איך שספר הגנוז שלו גדול וספר הנשרף, הראש השנה שלי יותר גדול [ויוא מיין ספר הגנוז איז גרוס און דער ספר הנשרף, מיין ראש השנה אין נאך גרעסער]. (הקדמת 'ציון המצוינת')

אך מאידך גיסא; אם רבינו מגלה לנו תורות ארוכות ועמוקות על התכלית והמטרה אשר לשמה נוסעים לצדיקים על ראש השנה - בהכרח שעלינו להניח זאת לנגד עינינו, להשתוקק אליה, ולחתור להשיג אותה.

"בשביל זה נוסעין!"

הבה ניקח לדוגמא בעלמא, תורה קטנה בליקוטי מוהר"ן, בה מבאר רבינו את סוד הנסיעה לצדיקים על ראש השנה, וכותב:

מה ש'העולם נוסעין על ראש השנה לצדיקים, פי עקר המהות הדינין אינו אלא על ידי קדושת וטהרת הממשכות... ואי אפשר לבוא למחין זכים אלא על ידי התקשרות לצדיקים... וראש השנה הוא מקור הדינים של כל השנה, וצריך לטהר את ממשכתו כדי להתקיים, ובשביל זה נוסעין לצדיקים, כדי לזכות לקדושת הממשכה!

(ליקוטי מוהר"ן, ריא)

וזה עקר עסקנו וצעקתנו בראש השנה, לברר ולקדש הממשכה, שבה תלוי כל התקדושות והמהות של הדינים שבעולם, שבשביל זה נוסעים לצדיקים על ראש השנה.

(ליקוטי הלכות, בית הכנסת ה', כג)

יבוא השואל וישאל: וכי "בשביל זה

נוסעים"? נוסעים הרי בגלל שהרבי ציווה!

ועל כך יענה העונה: אכן, אותו רבי שציווה לנסוע, ציווה גם שתיסע "בשביל זה"...

הוא לא רוצה שתיסע אליו

כמו כל המנהיגים שנוסעים החסידים אליהם ואינם יודעים על מה נוסעים, וחוזרים ונבאים ונאנים יודעים מה באים.

(חיי מוהר"ן, שלה)

אלא הוא רוצה שתדע למה אתה נוסע, ועם מה אתה חוזר.

גם בספר הקדוש "ליקוטי הלכות" מבאר מוהר"ן עשרות מהלכים עמוקים בסיבת הנסיעה לרבינו על ראש השנה, כשמתבע-הלשון החוזר על עצמו בכל פעם הוא: "ועל כן נוסעין", "ובשביל זה נוסעין"...

שכן, רבינו אכן פועל ע"י נסיעתנו אליו דברים הנשגבים מבינת אנוש ונעלמים מעין כל חי, אך מאתנו הוא רוצה שנבוא אליו חדורי-מטרה, רוחנית ברורה: להתקדש ולהיטהר, ולשוב אל ה'!

נוסעים לרבינו כדי לשוב בתשובה!

אין המסגרת מתאימה, כמובן, לסכם את כל מה שנאמר בליקוטי הלכות אודות הנסיעה לרבינו, אך מה שחוזר על עצמו שם שוב ושוב, בשפה זו או אחרת, היא הנקודה הפשוטה והבסיסית ביותר:

בראש השנה צריך לשוב בתשובה, ומי שיועד להחזיר אותנו בתשובה הוא הצדיק, ולכן צריך לנסוע אליו!

אם זה מפני שהצדיק הוא זה שיועד להאיר בנו את הבקאות ברצוא ושוב, איך להחזיק מעמד בכל ירידה שהיא ולא לעצור בשום עליה שהיא, אשר רק כך אפשר לשוב בתשובה.

שכן:

עקר הרכי התשובה אי אפשר לקבל כי אם על ידי גדולי הצדיקים, שהם

מזרים לנו דרכי
התשובה,
בקיאות בהלכה ... וכל
זה צריכין ביותר בראש
השנה שהוא תחלת השנה,
שהוא יום ראשון לעשרת ימי
תשובה, ואז צריכין להמשיך
דרכי התשובה הנ"ל ... ועל
כן באמת צריכין לנסע לצדיקי
אמת על ראש השנה, שהם
יבולין להמשיך דרכי התשובה
אלו.

(ליקוטי הלכות, שבת ז, מו)

אם זה מפני שהצדיק הגדול
אשר השיג את המאמר הסתום,
סוד "איה", יודע איך להאיר בלב
האדם את החיפוש והבקשה
"איה מקום כבודו", אשר זהו
עיקר התשובה.

ועל כן צריכין לנסע לצדיקים
אמתיים על ראש השנה ... כי
עקר בחינה זאת להכניס דרך
זה של תשובה על ידי בחינת
"איה" הנ"ל אין יודע כי אם
הצדיקים הגדולים האמתיים
... ועל כן העקר לנסע לצדיקים
אמתיים החולקים בדרך זה,
ועוסקים להכניס דרך זה
בעולם כדי להחזיר את העולם
בתשובה, שבנה תלוי הגאולה.
(ליקוטי הלכות, ראש השנה ו, ב)

אם זה מפני שעיקר התשובה
שבראש השנה היא 'חיפוש
האבדות' הרוחניות שאיבדנו
בעונותינו ותאוותינו (כפי
שמבאר שם בליקוטי הלכות
באריכות), והצדיק הוא זה
שאצלו נמצאים אבדותינו.

ועל כן צריכין לנסע לצדיקים
על ראש השנה דקא, כי כל
האבדות הם אצל הצדיקים
שקבר חפשו הרבה אחר
אבדתם עד שמצאו פלם,
וגם מצאו כל האבדות של
כל העולם וכו' (כמו שמבאר
בסימן קפ"ח לקוטי חלק א',
עין שם). ועל כן בראש השנה
שאז תוקעין בשופר, שאז
התחלת התשובה ואז עקר
הבקשה ותחפוש בניל, על כן
אז צריכין לזהר ביותר לבוא
לצדיקים גדולים ואמתיים

אשר אצלם כל האבדות.
(ליקוטי הלכות, ברכת הפירות ה,
א)

אם זה מפני שעיקר הקושי
לשוב בתשובה נובע מכך שאין
האדם יודע מהיכן שורשו
ומהיכן עליו להתחיל, ורק
הצדיק שיודע 'מקומו של
עולם', יודע להאיר לאדם את
נקודת ההתחלה שלו.

כי מה שקשה למצא הדרך
לשוב לה' יתברך, זה מחמת
חטא אדם הראשון ומחמת
רבוי עונותינו, שעל ידי
זה נתבלבלו כל המקומות
והדרכים, עד שקשה למצא
הדרך לשוב אליו יתברך. כי
עקר התשובה הוא לשוב
הדרך למקום שנטל משם,
בבחינת 'ורקא דאודריקת
לאחר דאנטילת מתמן' (כמו
שמבאר בסימן ל"ה), אבל
מרבוי עונותינו קשה לנו מאוד
למצא מקומנו, לידע איך לשוב
אל המקום אשר נחצבנו משם.
... על כן עקר תקון התשובה
אי אפשר להתחיל כי אם על
ידי הצדיקים אמתיים שהם
אוחזים בכסא הכבוד, דהינו
בשרשי נשמות ישראל, שהם
יכולים לעשות ראש השנה, כי
הם בבחינת מקומו של עולם
ויודעים מקום כל אחד ואחד
מתחלה ועד סוף.

(ליקוטי הלכות, ערלה ד, ו)

ובשביל זה נוסעין על קברי
צדיקים בראש השנה, כי
במקום מנוחת הצדיקים שם
פלולים כל המקומות של כל
אחד ואחד ... ויכול כל אחד
למצא שם את מקומו ולשוב
לה' יתברך. וזה בחינת 'ורקא
ראשית לו כי שם חלקת
מחוקק ספון', הינו במקום
קבורת הצדיק שהוא בחינת
משה, בחינת "שם חלקת
מחוקק ספון", שם יכול
כל אחד לראות הראשית
שלו, הינו בחינת ההתחלה
והראשית שהוא צריך להתחיל
לשוב לה' יתברך, מחמת
ששם כל המקומות של כל

אחד, שהם בחינת ההתחלה
והראשית של כל אחד.
(שם, ח)

וכן הלאה, ביאורים מביאורים
שונים, עמוקים ונפלאים, אשר
כולם הולכים אל מקום אחד:

נוסעים לצדיק בראש השנה, כדי
לחזור בתשובה!

"עיקר המקבלים" קדושת ראש השנה

לא רק עבודת התשובה, אלא
גם שאר חלקי העבודה של
ראש השנה - הדרך לזכות
אליהם היא ע"י הצדיק, ולכן אנו
נוסעים אליו.

אם זו ה"אמונה" - שכן:

כל העבודה של ראש
השנה היא להמשיך אמונה
בעולם, שעל ידי זה עקר
התגלות מלכותו יתברך ...
ועקר האמונה אי אפשר לקבל
כי אם על ידי צדיקי הדור ...
על כן צריכין לנסע לצדיקי
אמת על ראש השנה, כדי
לזכות על ידם לאמונה שלמה,
שהיא עקר ראש השנה!

(ליקוטי הלכות, אומנין ד, ח)

אם זו ה"ראיה עילאה" - שכן:

בראש השנה ממשיכין יראה
גדולה ונעוצה ... ומשיח הוא
עצם היראה עלאה מאד מאד,
כמו שקטוב וברחו ביראת ה',
כי משיח יראה עלאה ונפלאה
מאד בעולם עד שכלם יקיימו
את התורה ולא יפרו את בריתו
לעולם ... ועתה אנו ממשיכין
עלינו הארה מיראה עלאה
זאת בראש השנה, על ידי כח
הצדיקים שאנו נוסעין אליהם,
ובפרט על ידי הצדיקים שזכני
עפר שאנו משתטחין על
קברם בערב ראש השנה. כי
כל צדיק אמת בחינת משה
משיח, והוא ממשיך עלינו
עתה בכל דור יראה עלאה
ונפלאה כזאת, שזוכה מעתה
פלגנו להתחזק בה' יתברך
ולכלי לפרר ממנו חס ושלום
בשום אופן בעולם.

(ליקוטי הלכות, בכור בהמה טהורה ד, ה)
ואם זה גילוי "כבוד ה'" - שכן:

עקר בחינת ראש השנה הוא להעלות
ולגדל את הכבוד והמלכות דקדושה,
כמו שאנו אומרים בראש השנה בכל
התפלות ... שהוא תקון כל החטאים
שבהם פגם כבודו יתברך ... ועל פן
אז בימי ראש השנה מסגל יותר
להתקבץ יחד על קברי הצדיקים
אמתיים, כי אז עקר העלאת הכבוד
שמתגדל ביותר על ידי רב עם ...
ועל פן בעת שנתעלה ונתגדל הכבוד
ביותר, דהיינו בזמן הקבוצה בראש
השנה, אז על ידי הגדלת הכבוד
תוכל גם נפשו הרחוקה לכלל בתוך
הכבוד הגדול שנתגדל עכשו ביותר
שזה עקר התקון כנ"ל, ויזכה לשוב
אל ה', שזכה גם הוא לכלל בהכבוד
דקדושה, שזכה לגדל ולכבד שמו
יתברך מעתה בתורה ותפלה ומעשים
טובים, אמן.

(ליקוטי הלכות, חובל בחברו ג, כ)

וכן הלאה, ביאורים מביאורים שונים,
עמוקים ונפלאים, אשר כולם הולכים
אל מקום אחד:

**נוסעים לצדיק, כדי לזכות למה שכל
יהודי - בכל מקום שהוא - צריך לזכות
בראש השנה!**

שכן, לאמתו של דבר, גם אלו שאינם
נמנים על חסידי ברסלב ואינם
מתקבצים אתנו פה באומן, מקבלים
גם הם את קדושת ראש השנה -
השובה, האמונה, היראה, וכו' -
מכאן. אלא שחיבה יתירה נודעת לנו,
שאנו "עיקר המקבלים קדושת ראש
השנה".

כי אפילו הרחוקים מהם שאין נוסעים
אליהם, בלם מקבלים מהם קדושת
ראש השנה, שהוא התעוררות
התשובה. אבל בנדיא כל מי
שמתקרבים אליהם ונוסעים אליהם
על ראש השנה, בנדיא הם עקר
המקבלים קדושת ראש השנה שנמשך
רק מהצדיקים.

(ליקוטי הלכות, ערלה ד, 1)

היא אך ורק כדי לשוב אל ה', ולזכות
לעבדו יתברך.

זהו גם ה'תיקון' והטובה היחידה
שהצדיק רוצה לתת לנו. ובעצם, זהו
עסקו היחיד של רבינו בראש השנה
ובכל השנה כולה, שהרי "חוץ מזה
הכל הבל"...

וכפי שמתבטא מוהרנ"ת - תוך כדי
דבריו על פעולת הצדיק בראש השנה
לדון את כולם לכף זכות - ואומר:

כי זה עקר הזכות שמוצאים עלינו, כדי
להנחותו לתחייה להכניסו באמת לכף
זכות להחזירו בתשובה שלמה באמת.
כי חוץ מזה הכל הבל, ואין שום זכות
וטובה בעולם כי אם כשעל ידי
הזכות הזה יזכה לאיזה טובה אמיתית
ונצחית, לבא לתכלית האמת!

ועל פן בנדיא מה שהצדיקים
שיכולים לעשות ראש השנה דנים
הכל לכף זכות לפי מקום כל אחד,
העקר הוא מה שעל ידי זה מכניסים
אותם באמת לכף זכות ומכניסים
בהם הרהורי תשובה.

(ליקוטי הלכות, ערלה ד, 1)

כל עניינו של רבינו, וכל הרעש הגדול
סביב 'אומן ראש השנה', מכון למטרה
אחת ויחידה: "להכניס בנו הרהורי
תשובה, להנחותנו לתחייה ולהחזירנו
בתשובה שלימה באמת".

לקראת "יום הזכרון" אנו נוסעים
לרבינו, כדי שיזכיר לנו את התכלית
הנצחית, ויעוררנו בתשובה.

כי עקר מה שנוסעים לצדיקים הוא
בשביל זכרון עולם הבא, כדי שזכורנו
אותו תכליתו הנצחית לעולם הבא,
וילמדנו אותו עצות ודרכים ישרים
לזכות לזה. על פן ביותר צריכין לזהר
לבא על ראש השנה, כי אז הוא
"יום הזכרון", ואז עוסקים הצדיקים
אמיתיים ביותר להמשיך הזכרון כנ"ל.
(ליקוטי הלכות, ברכות הראיה וב"ה, יח)

●

גם ההבטחה הידועה והנוראה של
רבינו למי שזוכה לומר על ציונו
הקדוש את ה'תיקון הכללי' - אינה
הבטחה שאמורה להתממש רק אי-שם
בעולמות העליונים לאחר הסתלקות
האדם, אלא היא הבטחה להשיב את

האדם בתשובה כאן בעולם הזה...

ובפרט ידוע הדבור מאנ"ש שמה
שרבנו ו"ל אומר שיוציא מן השואל
תחתיות למי שיבוא על קברו הקדוש
כנ"ל, האמת שרבינו ו"ל יעשה שם
בעולם האמת מה שיעשה לטובת
האיש, אבל רבינו ו"ל עושה זאת גם
בעולם הזה - שמשכב עם זה האיש
שיעשה תשובה שלמה בעודו בגוף,
ושיחמקם הכל בחייו עד שלא יצטרך
לבוא לגיהנום.

(ציון המצוינת, הקדמה)

וכפי שכבר הבטיח רבינו ואמר:

שכל אחד מאנשינו בנדיא יזכה בסוף
לבוא בזה העולם למה שצריך. ואמר:
שאין הקדוש-ברוך-הוא עושה לי
זאת חס ושלום בשום פעם, לקח
ממני איזה איש מאנשי באמצע.
כלומר, רק כל אחד בנדיא יזכה
ויעצור ימים ושנים, ויתנצל ויתחזק
התורה אחר חתירה, עד אשר יזכה
לבוא לענינו ולמדרגתו הקדושה
שהוא צריך לבוא בזה העולם, אשר
בשביל זה נברא. אמן בן יהי רצון.

(חיי מוהר"ן, שב)

"זה כל ישעי וכל חפצי"

לא רק לגבי ראש השנה, אלא לגבי כל
השנה כולה - כבר הבהיר לנו רבינו
ברורות:

כי אינו נאָכל כָּלל לְהַצְדִּיק, אָף
שְׁמִיכָרְב אָצְלוּ. כִּי הַצְדִּיק אֵינוֹ
יָכוֹל לְסָבֵל, וּמִקְוִי אֹתוֹ.
(ליקוטי מוהר"ן, קכט)

דאָיטא בּמִדְרָשׁ עַל פֶּסוּק
וְנָתַתִּי לָכֶם לֵב בְּשֵׁר: "אַל
תִּקְרִי בְשֵׁר אֶלָּא בִסֵּר" ... "לֵב
בִּסֵּר" אֹתֵינִי "בְּרִסְלָב".
(חיי מוהר"ן, שלט)

כשכמובן, גם מי שלבו אטום
ואין הרצון הטוב בווער אצלו
בגלוי - אעפ"כ עצם התעוררותו
שמתעורר לבוא אל הצדיק
ולבקש על נפשו, מבטאת את
רצונו הטוב, ומספיקה עבור
הצדיק שיוכל לקרבו ולתקנו.
שכן:

כָּל שְׁעִשְׁוִיעוּי, בְּשָׂבָא אָדָם
הַשִּׁפְל מִזֶּה הָעוֹלָם, אֲפִלוּ
אִם הוּא גֵרוּעַ מְאֹד, וּמִשְׁתַּטַּח
עַל קִבְרוֹ וּמִבְקֵשׁ שִׁשְׁיִכְנוּ
בְּתִשְׁבּוּבָה וּתְקִינֵנוּ - שְׂאֵזִי, תִּכְרָה
עַל יְדֵי הַתְּעוּרָרוּת הַזֶּה, הוּא
עוֹשֶׂה מַה שְׁעוֹשֶׂה, וּמַעֲלֶה ...
אָף עַל פִּי שְׂלֵא בְּרַר הַמִּדּוֹת,
אֲדִירָבָא קִלְקֵלָם. כִּי הַצְדִּיק
יֵשׁ לוֹ כַּח לָזֶה לְתַקֵּן הַכֹּל עַל
יְדֵי עֲצָם יִגִּיעֵתוֹ וּמִסִּירָת נַפְשׁוֹ
בְּזֶה הָעוֹלָם בִּסְוִירָה וְסִגּוּפִים
קָשִׁים בְּשִׁבְלֵי ה' תִּתְבַּרֵּךְ
וּבְשִׁבְלֵי יִשְׂרָאֵל, עַד שְׁעִשְׂהָ
תִּשְׁבּוּבָה בְּשִׁבְלֵי כָּל יִשְׂרָאֵל
לְדוֹרוֹת. וּכְמוֹ שֶׁמֻּצָּנוּ שְׂאִמְר
רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי "יְכוֹלֵנִי
לִפְטֹר כָּל הָעוֹלָם וְכוּ', וְאֶלְמָלִי
יוֹתָם בֶּן עֲזַרְיָה עָמִי יְכוֹלֵנִי
לִפְטֹר גַּם לְהַבִּיא עַד הַסּוּף"
וְכוּ', רַק הָעָקָר שֶׁיִּהְיֶה לְהַאֲדָם
שִׁבְבֹּה הָעוֹלָם אֵינָה אֲתֵּעֲרִיתָא
דְּלִתְמָא מַעֲט עַל כָּל פְּנִיָּם, כִּי
כֹּלָּא אֲתֵּעֲרִיתָא דְּלִתְמָא כָּלָל

ולכן גם, אין לנו שום תכלית
ומטרה אחרת בנסיעתנו אליו,
אלא להסיר את לב האבן ולקבל
לב בשר; להתעורר משינתנו
הרוחנית ולשוב אל ה'.

זֶה כָּל עֲנֵן הַנִּסְיָנוֹת לְצַדִּיקִים
בְּשִׁבְלֵי הָאֱמֶת כְּדִי לְהַתְקַרֵּב
לֵה' תִּתְבַּרֵּךְ, וְהַכֹּל כִּפִּי כּוֹנֵן
הַלֵּב בְּאֱמֶת. כִּי ה' תִּתְבַּרֵּךְ יוֹדֵעַ
הָאֱמֶת מִה כּוֹנֵן בְּנִסְיָנוֹת,
אִם בְּשִׁבְלֵי מָמוֹן וְכִבּוֹד וְנִצָּחוֹן
וְכוֹיָצָא, אִם בְּשִׁבְלֵי הָאֱמֶת לֵה'
תִּתְבַּרֵּךְ, כְּדִי שִׁתְעוּרֹר מִשְׁנָתוֹ
הָעֲצוּמָה וּלְשׁוּב לֵה' תִּתְבַּרֵּךְ.
(ליקוטי הלכות, נדרים ה, ו)

ורק כשאנו באים מתוך רצון
שכזה, יש תועלת בהתקרבותנו
לצדיק. שכן, כבר לימדנו רבינו:
הָעָקָר תְּלִיז בְּרָצוֹן: אִם רָצוֹנוֹ
חֻק מֵאֵד לְהַתְקַרֵּב לַהֲשֵׁם
תִּתְבַּרֵּךְ וּלְעַבֵּד אֹתוֹ, רַק
שֶׁקֶשָׁה לוֹ לְשַׁבֵּר תַּאֲוֹת גּוֹפֹ, אֲזַי
עַל יְדֵי הַתְּקַרְבוּת וְאֲמוּנָה
הַצְדִּיקִים, הוּא בְּחִינַת אֲכִילָה,
וְנִאָּכַל לְהַצְדִּיק, הֵינּוּ שְׁנֵי תַּהֲפֻפִּים
לְמַהוּתוֹ כִּנ"ל. אֵד אִם אֵין רָצוֹנוֹ
כָּלָל לְעַבֵּד אֶת הָשֵׁם, לֹא יוֹעִיל
לוֹ שׁוּם הַתְּקַרְבוּת לְצַדִּיקִים.
וְהוּא בְּחִינַת מִזוֹן שְׂאִינוֹ
נִתְהַפֵּף לְנִזּוֹן. כְּגוֹן, אִם אוֹכֵל
אֲכִילָה שְׂאִין הַטֶּבַע סוֹבֵלֶת
אוֹתוֹ, אֲזַי אֵינוֹ מִתְעַפֵּל וְאֵינוֹ
מִתְהַפֵּף לְנִזּוֹן, רַק הַגּוֹף מִקְוִי
אוֹתוֹ. כֵּן הוּא בְּחִינַת זֹו מִמָּשׁ,

הוא לא מחפש
להיות עוד איזה צדיק
מפורסם שנוסעים אליו
המון-עם מבלי לדעת על
מה ולמה; אין לו שום נחת רוח
ותענוג אלא כשהוא רואה בנו
התקדמות ביהדות ועבודת ה';
העסק היחיד שלו זה להחזיר
אותנו למוטב; ובקשתו היחידה
מאתנו היא: "היו אנשים כשרים,
כי זה כל ישעי וכל חפצי!"

וכפי שמופיע כל זה בשיחתו
הקדושה דלהלן:

פַּעַם אַחַת דְּבַר רַבְּנוּ ז"ל עַם
אֲנָשִׁי-שְׁלוֹמֵנוּ וְאָמַר לָהֶם:
הָלֹא כָּל הַנַּחַת רוּחַ וְהַתְּעַנּוּג
שְׁלִי הוּא רַק בְּשָׂאֵנִי רֹאֵה אֵינָה
דְּבָרֵי יְהוּדִית וְעִבּוּדֵת ה' בְּאֶחָד
מֵאֲנָשִׁי. הָלֹא הַתְּקַרְבָּתִי אֶת
עַצְמִי וְאֶשְׁתִּי וּבְנֵי הַקָּרִים, וְרַק
בְּשִׁבְלֵי זֶה. הָאֵם לֹא הֵייתִי יָכוֹל
לְהִיט מִפְּרָסֵם וּמִנְהִיגֵי שְׁקוּרִין
גּוֹטְעֵר יוֹד" כְּמוֹ כָּל הַמִּנְהִיגִים
שְׁנוֹסְעִים הַחֲסִידִים אֲלֵיהֶם
וְאֵינָם יוֹדְעִים עַל מַה נּוֹסְעִים,
וְחוֹזְרִים וְשׁוֹבִים וּבָאִים וְאֵינָם
יוֹדְעִים מַה בָּאִים. אֲבָל אֲנִי
לֹא רָצִיתִי כָּכָל זֶה, רַק לְקַחְתִּי
עַצְמִי לְעֵסֶק כְּזֶה לְהַחזִיר
אֶתְכֶם לְמוֹטֵב. הָלֹא כְּשָׂאֵנִי
רֹאֵה אֵינָה עִבּוּדֵת ה' בְּעֵנִי
שֶׁבְּעֵנִים שְׁהוֹלֵךְ כּוֹבֵעַ קְרוֹעַ
וּמִלְבוּשִׁים קְרוֹעִים וּמִנְעָלִים
קְרוֹעִים הוּא יִקָּר אָצְלִי וְכוּ'.
בְּקִשְׁתִּי מֵאֵד מִכֶּם: הָיוּ אֲנָשִׁים
כְּשָׂרִים, כִּי זֶה כָּל יִשְׁעִי וְכָל
חִפְצִי.

(חיי מוהר"ן, שלה)

כל עסקו עם חסידיו אינה אלא
למטרה אחת ויחידה - להביא
לקיום הייעוד:

וְנָתַתִּי לָכֶם לֵב חָדָשׁ וְרוּחַ
חֲדָשָׁה אֲתָן בְּקִרְבְּכֶם, וְהִסְרֵתִי
אֶת לֵב הָאָבִן מִבְּשִׁרְכֶם וְנָתַתִּי
לָכֶם לֵב בְּשֵׁר.

(יחזקאל לו, כו)

וכפי ששמה של החסידות⁷
מכריזה על מהותה ומטרתה:

7 שנקבעה ע"י רבינו עצמו, כמסופר שם בחי"מ.

ערב ראש השנה תשפ"ז

הַנוֹתֵן בַּיָּם דָּרֵךְ וּבַמַּיִם עֲזִיזִים נְתִיבָה

בשם רבבות חסידי ברסלב, קהילות הקודש וארגוני הציבור
נבקש לשגר הערכה, עמוקה מעומק לב לידידינו היקרים, העסקנים הנמרצים, המוסרים נפשם
עבור צרכיהם של חסידי ברסלב וקיום הראש השנה של הרבי - יומם ולילה לא ישבותו
הנני צנתרא דדהבא

הר"ר **לוי יצחק גבירין** הי"ו

מסוכנות הנסיעות 'נתיבים טורס'

הר"ר **פנחס גבאי** הי"ו

מסוכנות הנסיעות 'דרך צדיקים'

הוותיקות, המנוסות והמסורות מזה עשרות בשנים

על פועלם הכביר במשך כל ימות השנה לטובת ורוחת אנשי שלומינו
והיותם הכתובת החמה לכל צורך ועזרה ציבורית

על הדאגה והתמסרות למען כלל אנשי שלומינו בהשקעת מאמצים דיפלומטיים וטכניים
מול כלל הגורמים בכל המישורים לטובת קיום הקיבוץ הקודש,
מראש השנה שעבר ועד לראש השנה הבעלי"ט

על ארגון הנסיעות במשך כל ימות השנה ובראש השנה,
באמינות ושירות מיוחדים ובאווירה מרוממת לטובת אנשי שלומינו החפצים לעלות אומנה

על לילות רבים בעיסוק בצרכי הציבור ללא שינה, רק כדי שכולנו נוכל לישון ברוגע ולהיות
בטוחים שעושים בשבילים את המקסימום, שניסע בנוחות המירבית ועם כמה שפחות טלטול
דרכים ועומס מיותר בגבולות.

תחזקנה ידיכם אנשי החיל!

המשיכו להרבות פעלים לטובת כלל אנשי שלומינו
לשנה טובה ומתוקה תכתבו ותחתמו בספרך של צדיקים אמיניים

כעתירת

ישיבא אמונה

מרפאת אומן

איחוד ברסלב

קריית הליני

תבורות
המקורבים
להנהיג

ארגון החויק

ארגון מורשת
הנהל

קהילת קרן
אור

גדול העונה יותר מן המברך

אי אפער.

(ליקוטי הלכות,
תפילת המנחה ז, פ)

וכל המרבה להתעורר
מלתתא, בחיפוש ובקשה,
ברצונות וכיסופים, אנחות
וגעגועים, תחינות ובקשות
- כך מרבה הצדיק להשיב לו
אבדותיו הרוחניות.

כמו שכתב אדונינו מורנו
ורבנו זכרנו לברכה (בסימן
קפח) שהצדיק מחפש ומוציא
כל האבדות של כל העולם
וכו' ... כי כל עבודת הצדיק
להחזיר לעצמו ולכל ישראל
בחינת שני הפתרים של נעשה
ונשמע' שאבדו ישראל ...
לכל אחד ואחד כפי יגיעתו
ופרחו בעבודת ה', והעקר כפי
השתוקקותו וכסופיו, ורצונות
טובים שלו וגעגועיו, ורבו
שיחותיו ותפלותיו לה' ותפלה.
(ליקוטי הלכות, מתנה ה, עד)

”אין עושים שם שום דבר!”

ציונו של רבינו הוא 'בית חולים'
לרפוי רוחני, כך שהמטרה
היחידה של הפוקדים אותו,
היא אך ורק: "לכו ונשובה
אל ה' כי הוא טרף וירפאנו וְ
יִחַפְּשֵׁנוּ" (הושע ו, א).

כדיע באמת לכל מי שזכה
להיות על ציונו הקדוש,
את ההרהור תשובה באמת
והתרתה גמורה מלב ונפש,
והצדקה והתמריאות בכל
מצוי הנפש ממש, שזכה שם
כל זה הזוכה לבוא לשם ... כמו
שאומרים אנ"ש שציון רבנו ז"ל
הוא "בית החולים" שעושים
שם נתיח שמנתחים העיונות
מהעצמות, וכמו שידוע לכל
הזוכים לבוא לשם.

(ציון המצוינת, הקדמה)

והכיסופים היחידים המרחפים
באוויר הציון, היא אך ורק "לכו
ונשובה אל ה'". וכפי שמתאר
רבי שמואל הורביץ זצ"ל

בשפתו הלבבית, את אשר העיד
בפניו רבי שלמה קאוולער זצ"ל
על אשר ראו עיניו באומן:

כל הדבורים שאחד מדבר
להברו, הם רק מהתבטלות
ומעבודת השם, ולא שמע
שום פעם שיהיו מדברין
מנשמיית וכו', רק מהתבטלות
ותשובה ועבודת ה' וכו'.
(לא כמו האנשים שנוסעים
להמפרסמים שמדברין רק מה
שיש להם מהפרות ומהפכשים
וכו', וגם מה שמבקשים מאת
רבים, שהפרנסה ילך להם
טוב ושהפרה תמן חלבה וכו'.
ויעיר שם ויעיר שם, שיהיה
אחד מאלה שיבקש בעקר
על הרוחניות וכו'). ובפרט
ההשתמחות על הציון הקדוש
והתבודדות ותפלות שמסביב
שם, והתפלות בהקלויז הקדוש,
והבטלות והשמחות אשר שם,
אשר ממש אפלו מי שיש לו לב
אכן הוא נמוח.

(כתבי רבי שמואל)

וזה מה שקורה גם בקיבוץ
הקדוש של ראש השנה:
מתקבצים מארבע קצוות תבל
לארבע האמות קדושות של ציון
רבינו הקדוש, "ואין עושים שם
שום דבר [!] רק כל אחד מבקש
ומתחנן ושוף נפשו לפני ה' לזכות
לתשובה שלימה".

וכפי שמתאר זאת הרה"ק
מטשערין בלשונו הלבבית:

ומי שיש לו עינים לראות, הוא
מתפלא מאד בכל שנה ושנה
בעת זמן הקבוץ, כי מי פועל
ועוסק זאת לקבוץ בכל שנה
ושנה קבוץ גדול כזה, ה' עליהם
יחיו! ורבים ככלם הם בעלי
תורה, והרבה מהם גם בעלי
עסק, ויש שיש להם עסקים
גדולים מאד בביתם, ולפני
ראש השנה משליך כל אחד
מהם כל עסקיו שבביתו ובא
ביגיעות וטרחות גדולות ויש
שבאים ממקומות רחוקים וכו',
ואין עושים שם שום דבר [!] רק
כל אחד מבקש ומתחנן ושוף
נפשו לפני ה' לזכות לתשובה
שלמה וכו', ושייתקנו כל

פנמי שפגם עד עתה, ושמתה
לא יפגם עוד, ומרבים שם
בתחנונים רבים ובבטלות גדולות
והתעוררות גדול עד אין חקר,
הן על קברו הקדוש קדם ראש
השנה הן בבית מדרשו הקדוש
בראש השנה בעצמו.

... וראוין בחוש ממש, הפעלה
הטובה שיש לכל אחד מאנשי
הקבוץ בכל השנה על ידי זה
ברוחניות, וכמעט שהחיות
וההתחזקות של כל אחד
בעבודת ה' כל השנה כלה -
הוא על ידי החיות והקדושה
וההארה הגדולה שמקבלין אז
בזמן הקבוץ!

(פרפראות לחכמה, תורה מ' תניינא,
אות א)

ועתה, מה נאמר ומה נדבר, ומה
נשיב לה' כל תגמולוהי עלינו.

אשרינו אשרינו אלפים ורבבות
פעמים אין מספר, שזכינו לדע
מאור קדוש ונורא כזה!
(עלים לתרופה, מכתב מיום ג' שלח
תר"א)

ראוי לנו לומר אשרינו אשרינו
אלף ורבבות פעמים בכל יום
ויום, ובכל עת לא קמיש מפינו
לומר 'אשרינו' שאנו יודעים
מהצדיק האמת הזה!

(עלים לתרופה, מכתב מיום ב' תצא
תקצ"ה)

ואם נכפל ונאמר 'אשרינו'
אלפים ורבי רבבות פעמים -
לא יספיק!

(עלים לתרופה, מכתב מליל ערב יום
הכיפורים תקצ"ג)

כי ראש השנה שלנו גדול מאד
מאד בעיני השם יתברך, שאין
למעלה ממנו!

(עלים לתרופה, מכתב מיום ב'
דסליחות תקצ"ז)

ורוח כזה אין נמצא בעולם! ודי
למבין כזה.

(עלים לתרופה, מכתב מיום ה' כי
תצא תקצ"ו)

✈ אוקראינה

✈ הבעל שם טוב

✈ צ'כיה

✈ רבי לוי יצחק מברטישוב

האב גיפועל'ט אלעס גוט'ס

✈ רבי נחמן מברסלב-אומן

✈ מרוקו

✈ אהרן הכהן

✈ רבי ישעיה מקרעסטיר

✈ רבי יצחק אבוחצירא

✈ בלגיה

✈ ירדן

✈ פולין

✈ רבי אלימלך מליזענסק

✈ אוסטריה

✈ הונגריה

✈ שוויץ

✈ רוסיה

טסים להשתטח על קברי צדיקים?

לא לדחוף יש מספיק דקות לחו"ל לכולם

חדש ובלעד'י

800
דקות

319 ₪

40 אג' לדקה

500
דקות

249 ₪

50 אג' לדקה

200
דקות

100 ₪

50 אג' לדקה

100
דקות

54 ₪

54 אג' לדקה

כמידי שנה בשנה מחייגים ומעדכנים חבילת חו"ל יום לפני הטיסה וטסים עם הרמי לוי שלכם. לקוחות כל החברות גם אתם יכולים להזמין חבילת חול ללא כל התחייבות כי לא מוותרים על המחיר הטוב ביותר ועל הכשרות הטובה ביותר, יש מספיק לכולם.

לפרטים מלאים
שאלו את הנציגים

או בחנויות המובחרות

כל דקה נוספת
90 אגורות בלבד

הקו ללא כל התחייבות

ליעדים שונים
באירופה ובעולם

בדיקת יעד מול הנציג

רמי לוי תקשורת
שירותי התקשורת הזולים במדינה

משוק מורשה

תנאים לתסים עם סים רמי לוי כשר לחו"ל

מחירי החבילות

100 דקות ב-54 ש"ח תוקף ל-14 יום
200 דקות ב-100 ש"ח תוקף ל-14 יום
500 דקות ב-249 ש"ח תקף לחודש

תנאים והגבלות

- שים לב, חבילה ראשונית ניתן להפעיל אך ורק שהמנוי פעיל בארץ - יש להכין מספר זהות 4 ספרות של א.ת. ולהיות זמינים לקבל קוד קולי בשיחה (קוד בן 6 ספרות) *החבילה לא כוללת את דמי המנוי עבור החבילה בארץ.
- שמגיעים ליעד יש לחפש רשת זמינה ולהתחבר לרשת, הקליטה מופעלת על רשת מקומית
- אם מופיע על המסך אין סים - ז"א שהסים לא יושב טוב. להכניס בצורה תקינה או לבדוק במכשיר אחר
- אם תוך שעה מהנחיתה ולאחר כיבוי והדלקה אין רשת זמינה יש להיכנס לחיפוש רשת ולהתחבר ידנית לרשת זמינה
- כל דקה נכנסת ויוצאת יורד מהחבילה
- חישוב דקה - דקה וחלק ממנה
- מספר שרות לקוחות 0768888600 - חיוג למספר לא יורד מהחבילה
- מספר בירור דקות 20-30-660-055 חיוג למספר לא יורד מהחבילה (בירור הדקות נכון ל-26 שעות אחורה ולא מידע בזמן אמת)
- הוספת חבילה בזמן שיש חבילה קיימת מבטלת את החבילה הקיימת
- המחיר לדקת חריגה 0.90
- שיחה מקומית 4.9
- עלות סים ללקוח חדש 49 ש"ח (תשלום ישיר למשווק)
- שירות מיוחד לחסידי ברסלב 077-3461271 בימים א' עד ה' 10.00-15.00 יום ו' וערבי חג בין השעות 10.00-12.00

רמי לוי תקשורת

שירותי התקשורת הזולים במדינה

משווק מורשה

ראוי לו לשמוח...

טסים לרבינו בראש שקט

רכוש ביטוח נסיעות מושלם של חברת "פספורטכארד"
עם ליווי אישי וטיפול מהיר

קניג
ביטוחים
מעסיקים עתידי בטוח

054-8534567
ck0548534567@gmail.com

מאיר קעניג
הנציג האישי שלך
בפספורטכארד

פנסיה < חסכונות < ביטוח חיים < ביטוח משכנתא < ביטוח בריאות < ביטוח מחלות קשות < ביטוח נסיעות לחריל

"אחלי" שאנקה לראות אור בהירות הדרך שאתם נוסעים עליו אליי

בעיה

- ↓ איך רוכשים מס תייר וביטוח רפואי?
- ↓ מתי פתח היום "שינער"?
- ↓ יש לנו כמה שעות פנויות עד הטיסה, איפוא יש קבר / בית כנסת באזור?
- ↓ איפוא יש מקווה באזור שאחנו נמצאים?
- ↓ עצרתי בדרך לקניית מים מה שווי המטבע המקומי?
- ↓ באיזה גבול המצב פחות עמוס?
- ↓ מה יהיה המזג אוויר באומן בימי ראש השנה?
- ↓ עצרנו בדרך לתפילה, מתי בדיוק הנץ / שקיעה?

אחלי

בס"ד? לאחר השקעה מרובה פיחחט ב'מעיינות' שלזלכ שלזחה מיוחדת

בו תוכלו לשמוע ולהתעדכן אודותיו על העומס בבל הרכים, מזג האוויר, שער המטבע המקומי, בתי כנסת, מקוואות וקברי צדיקים באזור שאתם נמצאים. וגם כל המידע הנצרך בעיר אומן, מקוואות, הכנסת אורחים, אש"ל ועוד.

מאיר ק
02
מאיר קעניג לוי
+38 063.
מאיר קעניג לוי
+38 068.
5.950.950

למנו
המספר

ארה"ב 1-605-615-7004

ענגלאנד 44-333-070-6610

לעברית: שלוחה-9

לאידיש: שלוחה 7

מעיינות
ברסלב

הייריגער ר' שמעון

נפשי חולת
אהבתך

מחיר
מיוחד!
ל-2 לילות
ומעלה

אפשרות
החזר
לקדחת

וילה כפרית + יחידות אירוח
חצר מיוחדת + נדנדות ופינת ישיבה
ונוף מרהיב ביותר

באתרא קדישא
מירון

כ-5 דק'

ממכולת
מירון

מקווה
פרטי
במקום

מתאים לקבוצות
משפחות וזוגות
במחירים מיוחדים
שאסור לפרסם

055-678-4644

שמרו את המספר
לשעת הצורך!

תפארת
הרשב"י

תשעה חסידים נלכבים מיקירי אנ"ש בפרויקט געגועים מיוחד
על הערגה מאחורי מסך הברזל ועל הקיבוץ הראשון לאחר
נפילתו שהשתכן במתחם הסובייטי המיושן 'זאווד' באומן

דמעות וביסופים ב'קיבוץ זאווד'

שמזאל אשכנזי

אברהם קשה

כמו להגיע ל'הן עדן'

בתחילה ביקשנו לשמוע על הכיסופים העצומים שהיו מנת חלקם של חסידי ברסלב לאורך השנים 'לזכות להשתטח על הציון', ובפרט בימי ראש השנה.
כל אחד בסגנונו מתאר כיסופים שאינם ניתנים לתיאור:

המקדש אינו תענוג גדול יותר? תשובתי הייתה, שאין בזה שום סתירה ואדרבה, על ידי הצדיק אפשר לקבל את ההבנה והכיסופים לבית המקדש ובניינו במהרה. כל כך רצינו לזכות להגיע לאומן אפילו לפעם אחת במשך כל ימי חיינו עלי אדמות. מי האמין שנוכל לנסוע כל כך בקלות מתי שנרצה?!

למרות שגדלתי בבית של חסידי ברסלב, הכיסופים שלי היו כמו של חסיד מקורב, אלו היו ההשגות של ילדים באותן שנים. ר' נתן בורשטיין מתרפק על אותן שנים של כיסופים בשיבת ברסלב בבני ברק: כל שנה בהתקרב ימי חודש הרחמים והסליחות, היו הבחורים זועקים ביערות שבסביבות בני ברק. עד כדי שהעצים רעדו מתוקף הצעקות!

הורדנו דמעות כמים: מתי נזכה להשתטח על הציון הקדוש. כל יום אחרי התפילה שרו בריקוד 'אומן, אומן, ראש השנה'. הריקודים התארכו למשך חצי שעה לפחות. הבחורים ידעו בעל פה את התפילה שחיבר ר' יצחק ברייטער לזכות להגיע לאומן מריבוי אמירתו.

יום אחד חזר בחור אחד מאומן, ופשוט לא עזבתי אותו! רצייתי לקחת ממנו את ה'פול' (אבק) שהיה על הציון,

התחננתי אליו שיסכים לתת לי את התיקון הכללי שאחז בידו, שהרי הוא היה על הציון הקדוש. כולם ראו בו כאדם שהגיע מגן עדן, כבירה אחרת מאיתנו, שהרי זכה להיות על הציון.

ר' אפרים יצחק ישראלי חוזר לאותם ימים נפלאים:

לכולם היו כיסופים אדירים. זה היה עמוק בלב של כל אחד ואחד מאיתנו, כחלק בלתי נפרד ממה שאנחנו. כחסידי ברסלב היו אותם כיסופים כאבן יסוד של כל אחד ואחד מאיתנו, דבר פשוט ומובן מאליו שחיינו ונשמנו אותו יום-יום.

ר' נחמן גלנט ור' יעקב רייכר מתארים כי ההרגשה לזכות להגיע לאומן הייתה בגדר חלום רחוק:

הרצון להגיע לאומן היה מנת חלקו של כל אחד ואחד, זה היה צימאון אדיר ולא מוסבר.

הרוח בקרב אנ"ש הייתה, כי מי שיגיע לאומן – הרי זה כמו שיגיע לגן עדן בעצמו! הנסיעה לאומן אפילו באמצע השנה הייתה נראית כחלום באספמיה. ומי מדבר על לנסוע לראש השנה, זה אפילו לא נתפס בהשגותינו.

ר' בצלאל פרידמן מספר:

אני זוכר כיצד בהיותי ילד אמרתי בבית הכנסת בשערי חסד, שהתענוג העולמי הכי גדול שיוכל להיות אי פעם – כשאזכה להיות על הציון הקדוש. מאן דהוא שאל אותי: האם בניין בית

מ אז הוקמה התנועה הקומוניסטית ברוסיה, רדפו השלטונות את היהודים בכלל וחסיד ברסלב בפרט על שמירת אורח חייהם. רבים הושלכו למאסר ואחרים ברחו, עד שתם עידן הקהילה באומן ולא התקיים שם עוד הקיבוץ הקדוש בימי ראש השנה. חסידי ברסלב עמדו ממרחק השתוקקו והתבודדו רבות: מתי נזכה להיות שוב באומן על ראש השנה, מי יתן לי אבר כיונה.

לאחר שנים רבות של כיסופים, געגועים, תפילות ובכיות, הלא-יאומן קרה – עם התפוררות מסך הברזל הסובייטי באמצע שנת תשמ"ט ועד לנפילתו הסופית באמצע שנת תש"ן. באותה שנה אושרו אנ"ש לראשונה להיכנס לשטחי ברית המועצות ללא הגבלת מבקרים, בשונה מראש השנה של שנת תשמ"ט שבו כבר התקיימה התקבצות באומן, אבל היא הייתה לציבור מצומצם של מאתיים וחמישים איש. בשנה הבאה, בראש השנה של שנת תש"ן, כל מי שרק רצה – הייתה באפשרותו לבוא ולהשתתף בקיבוץ הקדוש, ולכן הגיע ציבור ענק ביחס לאותם ימים: ציבור של אלף ומאתיים איש.

זה היה קיבוץ ראוי לשמו. מי שרק השתתף באותו קיבוץ יידע לספר על הרוממות וההתעלות שהיו מנת חלקם, על אף שמבחינה גשמית התנאים היו בלתי נסבלים, אך הדבקות גברה על כל הקשיים. לכן ריכזנו את הסיפורים שנמצאו באמתחת אותם אנשים שזכו להיות בין משתתפי ההתכנסות של ראש השנה תש"ן, או כפי שהם יקראו לו: 'קיבוץ זאווה' – על שם המתחם בו שהו.

האם זכיתם להגיע לציון הקדוש עוד לפני שנפתחו הדרכים בראש השנה תש"ן?

ר' דניאל דיין: כשחזרתי לארץ ישראל ממצרים, פגשתי את ר' ישראל מאיר גבאי, שסיפר לי על קבוצה שהוא מארגן לנסיעה לאומן. מיד נרשמתי אצלו. זה היה בדיוק בט"ו בשבט. כשהגענו לאומן אמרנו את המזמורים על הציון, ואחר כך הביא אחד החברים פרי קוקוס שבירכנו עליו 'שהחיינו' כמנהג ישראל קדושים. בשעת אמירת המזמורים בפעם הראשונה – לא הרגשתי כלום. זה היה בלילה, אחרי שברחנו מהשוטרים הרוסיים - ה'אינטוריסט'.

הקור היה נורא – כעשרים ושמונה מעלות מינוס! אבל למחרת בבוקר, אחרי התפילה, נכנס בי ביטחון עצום והחלטתי כי מאחר שכבר זכיתי להתפלל על הציון, איני מפחד עוד לשהות במקום. מה שרק יעבור עליי – לא משנה. ואז, בבת אחת הרגשתי כאילו נשלחה יד מהשמיים; פשוט נפלתי על הציון הקדוש בהשתטחות ונפתחו שערי דמעה. התחלתי להתייפח ולהתוודות על הכול.

האותיות החרוטות על הציון התכסו בדמעות ונהיו לגוש קרח מרוב הקור. הרגשתי התקשרות עמוקה ביותר, ומאז קיבלתי כיסופים בלתי פוסקים להגיע לראש השנה אל הציון הקדוש.

ר' זלמן נפתלי'ס: לפני שנסעתי בפעם הראשונה לציון עליתי לביתו של העובד ה' המופלג ר' שמואל שפירא זצ"ל, כדי לעורר קצת את רגשותינו קודם הנסיעה למקום גניזתו הקדושה. לאחר שזכיתי לשמוע ממנו דיבורים נוראים על גודל הנסיעה, הוא העניק לי כתורמה שטר של מאה דולר כדי שיהיה לו חלק בנסיעתי, ולהקל מעלי את ההוצאות המרובות.

יצאנו אל עבר עיר הגעגועים בקבוצה שארגן ר' ישראל מאיר גבאי. נסענו מארץ ישראל לווינה עם ויזות רגילות, והגענו לאומן ביום ז' באדר, הלילת משה רבינו רעיא מהימנא בשנת תשמ"ז. זכינו לומר את עשרת המזמורים על הציון הקדוש, אבל בכל זאת

עשרים ושמונה מעלות מינוס!

ר' יהושע דרוק משתתף גם הוא לספר על הבחורים הכוספים: יום אחד הגיע בחור תמים לשיבה, עם תגלית מרעישה על 'באבא' שגר בתל אביב, ויש לו אישורים להכניס כל שנה לרוסיה מגנין מצומצם באופן מיוחד לראש השנה. אנחנו, מרוב כיסופים, האמנו לו בדבר שכזה היה מופרך מהמציאות באותן שנים.

כך עשינו את דרכנו לתל אביב בקבוצה של הרבה יותר ממניין, כל אחד קיווה בסתר ליבו לזכות ולהיבחר כחלק מאותו מגנין מצומצם. כשהגענו לביתו, הפנו אותנו אל הקיוסק הסמוך. אנחנו יצאנו לשם מיד ומרוב געגועים המשכנו להאמין על 'באבא' שמקומו בקיוסק. כשהגענו לקיוסק, פגשנו ביהודי פשוט ללא כובע וחליפה, והוא התחיל לספר לנו איך שפעם אחת הציל איזה שר רוסי מהתחשמלות, ומאז יש לו אישורים כל שנה להגיע לאומן בראש השנה יחד עם עוד תשעה יהודים להשלים מגנין מצומצם. לאחר מכן ביקש מאיתנו לצרף רשימה של כל הבחורים שרוצים לנסוע, והרב שלו, ר' בנימין זאב חשין, יקבע מי יזכה להיבחר.

כשחזרנו לשיבה בבני ברק, יצא אחד הבחורים בדחיפות באוטובוס לשערי חסד בירושלים על מנת לפגוש את הרב חשין, לפעול אצלו להיכנס לרשימת המאושרים. אך מששמע הרב חשין את הסיפור, הגיב שאינו יודע על מה המדובר ולא היו דברים מעולם. רק אז התברר לנו שכולו דמיון אחד גדול.

זהו רק סיפור אחד לדוגמה, שממחיש עד כמה גדולים היו הכיסופים שלנו. כל הבחורים שינו רבות את פרקי התיקון הכללי כדי שיהיו שגורים בעל פה במקסימום מהירות, כדי שאם וכאשר יזכו להגיע לאומן – יוכלו להגיד את התיקון הכללי על הציון הקדוש, בטרם תוזעק המשטרה הבולשביקית למקום על ידי השכנה הגויה.

ר' דניאל דיין מחזיר אותנו לאותן שנים כשהיה עדיין בתחילת דרכו אל היהדות:

בשנת תשל"ח, כשהייתי בלוס אנג'לס בעומק הריחוק, מצאתי את התיקון הכללי. כשגמרתי לאמרו נפתחו לי חדרי הלב וממש בכיתי את נשמתי המרוחקת מבוראה. בהמשך התגלתה לי העצה של ההתבודדות והשיחה בינו לבין קונו, והלכתי עם עצה זו בעומק היערות האמריקאיים.

עם הזמן קראתי ושמעתי על גודל המעלה של ציונו הקדוש. לאחר תקופה חזרתי לארץ, ועדיין גבולות רוסיה היו סגורים תחת ברית המועצות. התגעגעתי לציון הקדוש.

היה לי דרכון אמריקאי שפג תוקפו, וההשגחה העליונה סיבבה שפגשתי את ר' ישראל מאיר גבאי שהציע לי לחדש את הדרכון במצרים. הצטרפתי לנסיעה עם רבי ברוך אבוחצירא שנסע להשתטח על קבר זקנו הקדוש בעל ה'אביר יעקב', ושם התפללתי שאזכה להיות על ציון רבנו הקדוש.

במשך אותה נסיעה, יום אחד לקחתי לבדי מונית מקומית של ערבי – דבר שהיה סכנה עצומה, אך מרוב הכיסופים אפילו לא השגחתי בזה. משם המשכתי לקונסוליה האמריקאית, וגם שם היה לי נס עצום עם הוויזה כששאלו אותי איך נכנסתי למצרים אם הדרכון פג תוקף. בנס ניצלתי מהם ולבסוף נתנו לי דרכון חדש. הייתי מאושר עד השמיים, אך עדיין הייתי רחוק מלהגיע לאומן והכיסופים רק גברו בחשק עצום.

מקווה 148

ראש השנה ביישוב הדעת

30 שניות מכיכר פושקינה

בור טבילה ענק

פילטרים כשרים

מספר הכרטיסים מוגבל-
למניעת עומס

בית כנסת מרווח | מקווה נקי ומפואר
במתחם 148, פירוסקה 12 אומן

ניתן לרכוש כרטיסי כניסה למקווה 148
לכל תקופת ימי ראש השנה. מספר המקומות מוגבל!
בערב ר"ה זמני הטבילה יחולקו לשעות מסודרות, כל נרשם יוכל
לבחור את השעה הנוחה לו. השעה תופיע על כרטיס הכניסה.

מספר מקומות מוגבל - הקודם זוכה!

לפרטים והרשמה ניתן לפנות:

ביתר: ר' נחמן מייקוף 052-7136663
עמנואל: הרב אליעזר אינגבר 052-7611893
אלעד: ר' נחמן ליברמנש 052-7663347
לימי ראש השנה: +380-98-8574785

ירושלים, בית שמש: ר' צבי אורלנציק 053-3182246
בני ברק: ר' נפתלי אורלנציק 050-4141969
מודיעין עלית: ר' משה אורלנציק 050-4100541
צפת: ר' יהושע אורלנציק 052-7136851

שמחה עצומה שיאין לה קין

איך התקבלה הבשורה המשמחת שכל מי שרוצה יוכל להגיע לאומן בראש השנה תש"ן?

ר' דוד בורשטיין: למרות שהיו בעבר בודדים שזכו להיכנס לאומן, גם כשהייתה תחת מסגר ובריח, בדרכים עקלקלות ובמסירות נפש של ממש. אך בפתיחת השערים הזו היה חידוש עצום – לראשונה התממש החלום שיחיה קיבוץ גדול, גלוי ורשמי של מאות ואלפי אנשים יחד. ר' יהושע דרוק: זה היה הלם גדול והתרגשות מיוחדת. לאחר שנים של התבודדות ותחנונים, כשהנסיעה הייתה נראית רחוקה יותר מחלום – והנה, פתאום בבת אחת הכול התהפך לשמחה עצומה שאין לה קץ. באוויר ניתן היה להרגיש את התרוממות הרוח המיוחדת שהייתה באותם ימים.

ר' נתן בורשטיין: כשהבשורה התפרסמה, בהתחלה פשוט לא האמינו שהשערים אכן נפתחו. זה היה נראה דבר בלתי מציאותי. עד היום אני זוכר איך שזכיתי להיות באומן בחג השבועות של שנת תשמ"ט, ובמוצאי החג כשחזרתי לארץ ישראל מאוחר בלילה, פגשתי בסוכן הנסיעות. הוא שיתף אותי בסודיות שאישור משמעותי לקראת ראש השנה הקרוב מתבשל – לראש השנה תש"ן. מיד כששמעתי מילים אלו, התחננתי שירשום אותי מיד – על אף שההוצאות היו מרובות ועדיין לא סיימתי לשלם על הנסיעה ממנה חזרתי. מרוב שמחה לאחר שנות ציפייה, לא חשבנו על שיקולים מעין אלו.

אנשי מצטלמים על רקע המגושר ששימש לקיבוץ תש"ן

הגעגועים רק התחזקו לזכות להגיע לראש השנה. ר' דוד בורשטיין: חצי שנה קודם ראש השנה תש"ן, באמצע שנת תשמ"ט, זכינו להגיע לראשונה לאומן בראש חודש ניסן.

היו לנו געגועים וחשק שלא מעלמא הדין וכעת, יותר משלושים שנה לאחר מכן, כשאני נזכר בזה יורדות לי דמעות של השתוקקות: מי ייתן ויהיו לנו היום את אותם כיסופים!

אני נזכר שאחרי שעשינו השתטחות על הציון הקדוש, פשוט היה קשה לקום, הרגשנו מקושרים בעבותות אהבה לאותם ארבע אמות.

ר' בצלאל פרידמן: בשנת תשמ"ה הגענו בפעם הראשונה לעיר הגעגועים אומן, יחד עם הגה"ח ר' יעקב מאיר שכטר שליט"א. היה זה בערב ראש חודש ניסן. הרגשות היו נעלות ונשגבות.

בעומדנו טרם כניסתינו לעיר אומן, היה קשה להאמין שאכן הדבר מתרחש וזה לא חלום. בהגיענו אל חצר הקודש, נעמד הרה"ח ר' משה בורשטיין זצ"ל, זקן החבורה, כיסה את עיניו ובדחילו ורחימו

בירך ברכת 'שהחינו' (באותה שעה הוא לבש בגד חדש שקנה במיוחד כדי שיוכל לברך את הברכה).

עודנו מסיים את הברכה – מליבו התפרץ קול בני עמוק, ואחריו געו כולם בבכייה. נמס כל לב! מה שלא נשמע כזאת.

אי אפשר היה להתחיל בתפילה, כולם רק בכו ובכו בלי הרף, במשך כשעה שלמה. הייתה זו נסיעה עילאית ומרוממת.

אי אפשר לתאר את היופי

מה היו החוויות המרוממות מאותו קיבוץ של ראש השנה שנת תש"ן?

בית ישראל בירושלים. שם ר' נחמן בר"ד שפירא, ור' ישראל הירש ביטלו עופות וצלו אותם, לקחו אותם כשהם מעושים למפעל ואקום וארזו כל עוף בנפרד לשמירת הטירות. כך שהיה לנו בשר מעושה לראש השנה.

את שאר המוצרים הקלים ביטלו באומן במטבח בניהולו של ר' ישראל הירש. היה גם אחד מאנ"ש באמריקה בשם ר' לייבל ברגר, שהשיג יהודי אוקראיני בשם 'לפל'. אותו לפל דאג לנו להכל:

ר' זלמן נפתלים מדגיש את הסיבה לכך שאותו ראש השנה נחקק חזק בלב המשתתפים: לדבריו, הסיבה לכך היא מפני שלא היה בכל הקיבוץ שום גשמיות וחיצוניות. הכול היה בפשטות עצומה, בטהרת הלב. לא היה צורך להתפאר בפני אף אחד ולא חיפשנו שום נוחות מדומה. הכול התנהל בפשטות זכה, מעל ומעבר להבלי העולם הזה.

ר' יהושע דרוק: בשבועות שקדמו לנסיעה אלותרו מחסן בשכונת

הלב נכסף למעיין
בעבותות של אהבה:
אומן... אומן...

Ortiz

בל השנה!

ורוח הקודש מצווחת
ממעל ואומרת:
אהה, העולם ראוי שיתמהו
עצמם על האהבה שיש בינינו...

כל יום • כל השנה • בציון הק'

הבי קרוב לרבונו

כשכולם חוזרים, אנחנו נשארים!

הוא היה המתווך בין אנשי שלומנו לבין בעלי המתחם של 'זאווה', ועזר בשאר הצרכים מול תושבי המקום.
ר' יעקב רייכר: יצאנו מארץ ישראל לבוקרשט שברומניה, שם שהינו לילה שלם בשדה תעופה חשוך וישנו על הספסלים בטרמינל. תוך כדי כך היינו צריכים להשגיח על המזוודות מפני חשש גניבה. לאחר אותו לילה המשכנו במטוסים קטנים בגודל של הליקופטר עד לשדה התעופה בקייב.

ר' דניאל דייין: מקייב נסענו ב'אוטובוסים' – אם אפשר לכנותם כך, שבורים למחצה, רעועים ובקושי מקרטעים בדרכים אומנה. לאחר שעות ארוכות ומטלטלות של נסיעה מקייב הגענו לבסוף לעיר הגעגועים (נסיעה שלוקחת בימים כתיקונם כשלוש שעות בלבד).

ר' נחמן גלנט: כשהגענו לאומן עדיין לא היה מקווה מסודר, ולכן כולם הלכו לנהר הסמוך לטבול קודם עלות השחר. לציבור שנסע באותן שנים הייתה אמונה חזקה בדברי רבינו הק' על גודל מעלת המקווה, ולא הסתכלו על הנוחיות הגשמית.

ר' דוד בורשטיין מתרפק בגעגועים: זה היה ראש השנה מלא בנעימות. המתחם בו שהו המשתתפים שימש כבית ספר. כשהגענו שבוע קודם לכן, אני ור' דוקי גרינוואלד הצענו את המיטות. ממש עד סמוך לראש השנה הייתי עסוק בהכנות – בציון עצמו סידרנו את המחיצה מהדירה של השכנה הגויה כדי להרחיב את חצר הציון הקדוש.

חפרנו בידני בור ליד מתחם 'זאווה' שיהיה ראוי לטבילת מקווה, ור' ישראל הירש הביא פלטות גומי לשמור על המים מפני ספיגה. הזמנו משאית למלא את הבור במים חמים, וחפרנו תעלה עד לנהר הסמוך כדי להכשיר את המקווה על ידי השקה למי הנהר. הראשונים שנכנסו נהנו ממים נקיים, והבאים העדיפו כבר לטבול בנהר.

בערב ראש השנה יצאנו כל הציבור יחד ממתחם 'זאווה' עד לציון – הליכה של כעשרים דקות. שם זכינו להשתטח על הציון הק' לראשונה בערב ראש השנה.

את ההתעוררות שהייתה שם לא אשכח לעולם – התעוררות שלא מעלמא הדין! (ר' דוד נעצר מרוב דמעות של השתוקקות). אי אפשר לתאר את ההתעוררות שנשבה

טליחות זכור ברית אומן תש"ן

ר' נתן בורשטיין: בערב ראש השנה בחצר הציון הייתה הרגשת 'רחבות', על אף שכל הציבור הענק שמנה יותר מאלף איש, התקבץ לתוך חצר שגודלה קצת יותר מארבע אמות. מעולם לא אמר אדם 'צר לי המקום'.

אגב, לי אבדה המזוודה ובה כל בגדי החג ובמשך כל ראש השנה נאלצתי ללכת בבגדי חול. רק במוצאי החג נמצאה האבידה, אך הרגשתי שמחה עליונה שגברה על כל קושי. ר' יהושע דרוק נזכר בשלוחי הציבור בתפילות: בסליחות של 'זכור ברית' ניגש ר' אברהם ירבלום. במעריב הראשון ניגש ר' נחמן בורשטיין (לאחר הפצרות חוזרות ונשנות מר' מיכל דורפמן). למחרת בהתחלה של שחרית ניגש ר' משה בורשטיין, ומ'המלך' ואילך ניגש ר' יוסף צוקר. במוסף ניגש ר' אברהם ירבלום, והבעל תוקע היה ר' יוסף צוקר. היום הראשון של ראש השנה חל בשבת, ולכן תקעו בשופר רק ביום השני של ר"ה.

ר' דוד בורשטיין: כשהגיע הזמן להיפרד מהציון הקדוש במוצאי ר"ה, ההרגשה הייתה קשה מנשוא – ממש 'קשה עליי פרידתכם'. כל דקה שעוד התאפשר לנו להישאר בציון החשבנו יותר מכל הון שבעולם. הלוואי שגם היום נחשיב כך את הזמן הרב שאנו זוכים לשהות בתוך האוויר הנח והזך השורה בציונו הק'.

באותן שעות על יד מקום גגיתו הק', ההרגשות היו נשגבות. עכשיו כששנים רבות חלפו, זה עדיין מעורר בכי עמוק, כזו התעלות, כזו דביקות.

ר' אפרים יצחק ישראלי: לי הייתה הזכות לחתוך ולחלק את העוגות יחד עם ר' אברהם אליעזר טשינגל. זכור לי איך שר' בן ציון קנלסקי, אחיו של ר' נחמן רוסישער פרץ לפתע בבכי סוער. הוא סיפר לנו איך שהיה במתחם 'זאווד' כשה שימש כגטו בזמן הקומוניסטים: 'כשרצינו להניח תפילין הוצרכנו להיכנס תחת השמיכה במיטה מאימת השלטונות, והיום – יותר מאלף יהודים מניחים תפילין בריש גלי, ממש 'א יהודי בפרהסיה' (כלשון רבינו בסיפורי מעשיות מעשה ד)!!

ר' יהושע דרוק: ערב ראש השנה היה מעמד מרומם. עדיין זכינו לראות את הזקנים איך שהם ניגשים ביראת הכבוד לציונו הק' כשביניהם: ר' משה בורשטיין ובנו ר' נחמן, ר' אלעזר מנדל קוסטנטינר, ר' דוד ספקטור, ר' מיכל דורפמן, ר' נפתלי דובינסקי, ר' נתן דוד שפירא, ושיבדלחט"א הגה"ח ר' משה קרמר שליט"א.

זכור לי איך שר' נפתלי דובינסקי עמד בערב ר"ה יותר משעה שלמה על יד הציון, כשכולו אחוז שרעפים ומעיניו זלגו דמעות בלי לשים לב לכל המתרחש סביבו.

היינו שמחים, מאושרים ומרוממים

כיום, יותר משלושים שנה אחרי, איך אפשר להעביר לדור הצעיר את ניצוצי הכיסופים האלו שכמעט ולא טעמו טעם כיסופים מהו ואיך בכל זאת להכניס קצת הרגש בנסיעה לרבינו הקדוש?

שלפנינו העריכו כל דקה של שהייה אצל ציונו – נקבל גם אנחנו התעוררות, וכשנתעורר, אזי נחדש את הכיסופים שלנו וכמובן שנקבל יותר הרגש בקדושת הקיבוץ הק'. ר' יעקב רייכר: זכיתי להיות מבין חברי החבורה של ר' נתן ליברמנט בבני ברק. ר' נתן השריש בנו יסוד עמוק: שצוקר עבודת האדם היא לבנות את העבודת השם האישית והפנימית שלך, מבלי להסתכל מהצד מה השני עושה, ואיך האחר דבוק בהש"ת.

ר' דוד בורשטיין: זה דבר שאי אפשר לתאר ולהעביר במילים פשוטות, זו חוויה שנחרטת בנשמה. מי שלא ראה הרגשים כאלו – לא ראה הרגשים מימיו!

בפעם הראשונה שהייתי בציון, ההתעוררות הייתה שונה לגמרי, שהלא 'אין תוקף כתחילת ההתקרבות'. כעת, כשהכול פתוח ומגיע בקלות, החשק והכיסופים נחלשים. אם ננסה להתבונן ולהבין את גודל מעלת המקום, וכמה הזקנים

לאלפי
הנוסעים
אומנה לציון
רבינו הקדוש,
שבחרו לטוס עם
אעופה לאורך כל
הדרך, ולכל בית
ישראל

שנה
טובה
ומתוקה

אעופה
איתך לאן שתטוס

אעופה איתך - לאורך כל הדרך

073.236.7722

נסיעות פנים

קבוצות מאורגנות

השכרת רכב

מלונות ואירוח

טיסות לכל יעד

ירושלים: רחוב הנגד 2 קומה 2 / דוא"ל: aufatours@gmail.com

נחלי דמענות. ר' נפתלי דובינסקי אומן תש"ן

ר' ישראל בער אודער אומן תש"ן

ר' שמואל צצ"ק באומן

בטיוט הדברים

הרגשת הלב שלי - אווז העט
כשווחחתי עם החסידים הבוערים נדהמתי.
אין מילים להביע את גודל הכיסופים המושרשים
בליבותיהם של אלו שעדיין זוכרים את דור העבר.
תוך כדי השיחה על הראש השנה והקיבוץ בזאווה
והכיסופים בטרם זכו להגיע, נעצרו כמה מהם משטף
דיבורם מתוך בכי של געגוע, כזה שאינו ניתן לתיאור.
יתן ה' ונזכה אף אנו להתחדש ולחוש את הגעגוע במלא
עוזו ולבוא בגילה אומנה על ראש השנה.

העיקר שאתה תעשה את מה שהש"ת רוצה ממך
אפילו בלי הרגשים.

אותו דבר לגבי הכיסופים: אנחנו צריכים לעשות
את המוטל עלינו בפשיטות ובתמימות. גם אם
לפעמים מרגישים שאין כיסופים ואין לב, עלינו
לעשות את מה שאנחנו מצווים מאת הש"ת וצדיקיו
האמתיים. ולבסוף ההרגשים יגיעו ממילא, אבל לא
צריך להשקיע ולהמתין עד שהלב יפתח מעצמו.
ר' דניאל דיין: מאז אותן שנים אני משתדל כל יום
לטבול במקווה לזכות הקיבוץ הק' ושואזכה להיות
באומן על ראש השנה.

התפקיד שלנו שממוצאי ראש השנה אנחנו צריכים
לזכור שראש השנה הבא עומד להגיע. כפי שאמר
רבינו, שמיד כשנגמר ראש השנה הוא כבר מטה
אזנו לשמוע לקול המעורר לסליחות של שנה הבאה.
אנחנו כחסידי ברסלב צריכים להתפלל מדי יום
למען ראש השנה של רבינו, או אז, אחר הפעולות
ימשכו הלבבות וכך יהיה לנו הרגש אמיתי ברבינו
הק' וציונו.

ר' נתן בורשטיין: באותן שנים הכיסופים והרצון העז
הם שהסיעו אותנו, ולא המטוס, הרכב או התנאים
שמסביב. לא השקיעו מחשבה רבה האם יזכו למיטה
עליונה או תחתונה, באוכל כזה או אחר, או בכל
נוחות גשמית.

כל מה שלקחנו איתנו היה אך מזוודה עם מעט
שימורים, בהם הסתפקנו והיינו שמחים ומאושרים
הרבה יותר מאשר הנסיעות המרווחות של ימינו.
גם היום אפשר להתפלל ולבקש מהש"ת שיערה
עלינו רוח טהרה ממרום ושנזכה לרוח של געגועים
וכיסופים טהורים, ולצמצם ככל האפשר את העיסוק
אחר הגשמיות והמותרות ואז יישאר לנו מספיק זמן
לדברים החשובים באמת לקראת הנסיעה הק'. עלינו
לזכור תמיד שאנחנו בדרך לאוצרות של המלך וחבל
להביט ולהשקיע על דברים של מה בכך.

ר' יהושע דרוק: על אף אלפי התפילות והדמעות של
הדורות הקודמים לזכות להגיע לעיר הגעגועים אומן,
לא כולם זכו להגיע לכך במשך כל ימי חייהם, אך אף
על פי כן הם לעולם לא התייאשו והמשיכו להתפלל
ולצפות, ובזכות תפילותיהם אנו זוכים כהיום לנסוע
ולבוא לאומן לראש השנה.

אם כל אחד מאיתנו יצייר במחשבתו את הרצונות
העזים, מסירות הנפש והכיסופים שהיו אז - הגישה
לציון תיראה אחרת לגמרי, ההרגשה תהיה עילאית
ורוחנית יותר ולא כאל מצבת אבן סתמית אלא כאל
קודש הקדשים מקום אש להבת שלהבת.

כידוע, ר' אברהם בר' נחמן אמר שאצל ציון רבינו
הק' ראו מופתים אבל גם ראו עונשים. אסור לנו
לגשת לציון בקלות ראש חלילה וצריך לכבד את
המקום כראוי למקום קדוש שכזה.

הכנסת
אורחים
המרכזית
Uman - Hospitality Center

רשמוזה מאוד מאוד

אני רוצה להרגיש את הרוח הקודש של
הצדיק שנושב בידים ורגליים

חלב שלי גדוש בשמחה שזכיתי להיות
אצל רבינו הקדוש ב"ה

כולנו יחד רוצים לרקוד ולתת ללב שלנו
לפרוץ מתוך שמחה וזהויה להקב"ה
אחר שזכינו ל"אין דבר גדול מזה"

כלל אנ"ש
חסידיו ברסלב מגיעים
לריקודי ההויה
והשמחה הסוחפים

במוצאי ראש השנה
בשעה 20:30
בהיכל התורה
בית המדרש משולם פייש

הוויזות כבר אושרו בקונסוליה הרוסית בתל אביב, ואף הגאון ר' שמריהו גריינמן ביקש להצטרף אך לפתע פרצה המלחמה // ניסיון הנסיעה של אנ"ש בשנת תשכ"ז בפרסום ראשון ובלעד

מבעד למטח הברזל

הצצה נדירה לכיסופים של החסידים בדור הקודם - פרק ראשון בסדרה

אהרן אייזנברך

והנה נודע כי לאחר השתדלויות רבות מתארגנת קבוצה מאושרת לנסיעה מארצות הברית יחד עם כעשרים איש מארץ ישראל! ההתרגשות גאתה, הנה הולכים סוף סוף לזכות לדבר הגבוה כל כך.

כל מי שחפץ להצטרף היה צריך לנסוע לקונסוליה הרוסית כדי להסדיר ויזה, ולמרבית התדהמה, אחד אחרי השני נסעו, נרשמו ולבסוף אף קיבלו את הוויזה הנכספת.

תאריך הנסיעה היה בשלהי שנת תשכ"ז. בזמן שעוד פעלה בארץ הקונסוליה הרוסית, בין המשתתפים אנו מוצאים את ר' משה בורשטיין, ר' נתן צבי קעניג, ר' יעקב גדליה תפלינסקי, ר' נתן ליברמנט, ר' ישראל נחמן אנהין ולהבדיל בין חיים לחיים, ר' יצחק טשינגל, ר' נחמן ברגשטיין, ר' בנימין רוזנבלט ועוד.

את ההתרגשות שהייתה אז, אין לתאר, כל המאושרים החלו בהכנות לנסיעה ברוחניות ובגשמיות, כל אחד לפי עניינו. קדמו להן שעות של תפילות, וגם כסף לא מעט שנדרשו לשלם עבור ההוצאות.

כאן המקום לציין את שסיפר הגה"ח ר' נתן ליברמנט זצ"ל. באותה תקופה עסק ר' נתן עם הגאון ר' שמריהו גריינמן אחיינו של מרן החזון איש, בהגהת ספרי דודו הגדול 'חזון איש', וביום שהלך לקונסוליה לבקש ויזה הוא לא יכל להגיע. למחרת שאל אותו החברותא: מדוע לא הגעת אתמול, והוא מצידו סיפר לו על הנסיעה המיוחלת לאומן.

למרב הפלא, הרב גריינמן התפעל מאד ואמר לו: למה לא אמרת לי, הייתי נוסע איתך להנפיק ויזה. ר' נתן עמד נדהם מול התגובה הבלתי צפויה הזאת. ולפליאתו אמר לו ר' שמרל: דודי החזון איש אחז מאד מרבי נחמן! ולכן תאב גם אנכי להשתטח על ציונו הקדוש.

במקביל, באותו זמן התארגנו מארצות הברית ר' צבי אריה רוזנפלד ותלמידיו, וכן ר' הערשל וואסילסקי ור' אריה ויינשטוק שיחי' ועוד, התוכנית הייתה לנסוע יחד. לאחר שיתקבלו האשרות לכל הקבוצה.

למרב הצער, באותם ימים החלה בארץ ישראל 'תקופת ההמתנה', כאשר כל מדינות ערב הסובבות את ארץ ישראל התכוונו לתקוף אותה בטרם מלחמת ששת הימים, מה שגרם לניתוק היחסים הדיפלומטיים של רוסיה ולהחזרת

שנת תרע"ד. מלחמת העולם הראשונה פרצה, ומלכות הרשעה תפסה את השלטון. מאז ירדה כמו מחיצת ברזל והפרידה בין הדבקים. ארץ רוסיה, מקום מנוחת הצדיק הוקף בחומות גבוהות, דלתים וברית, אין יוצא ואין בא.

מרוב רובו של ציבור החסידים שמחוץ לגבולות נמנעו מלעלות ולהגיע למחוז חפצם ותשוקתם. אך למרות הכל, הלבבות נותרו מחוברים ומקושרים אל מקור מחצבתם, מקום חיותם גם במשך כל אותם עשרות שנים של ניתוק. עינם וליבם היו תמיד בציון הקדוש.

המניעות הגבירו החשק, והחסידים הוסיפו עוד ועוד אהבה וגעגועים אל הנחשק. שערי ציון נעו כיונים... לא היה קץ, גבול ושיעור לדמעות ולהתרפקות על המילים הללו מדי לילה בעת עריכת תיקון חצות, הם קיבלו משמעות חדשה מאז ירד מסך הברזל ונגעלו השערים.

במאמרים אלו נשתדל להתמקד באלה שזכו... אלה שהגשימו את החלום, היו לחלוצי דרך ופתחוהו לבאים אחריהם, אך לא נוכל להקיף את כולם, מה גם שחלקם כבר באו בכתובים, ומן הסתם ישנם אף סיפורים שלא פורסמו מעולם. ליקטנו אך כעומר גורנה, כמה מאותן נסיעות, לנסות ולטעום משהו מטעמם של הכיסופים שהיו אז נחלת הכלל.

החודש נביא לפניכם את אחד הסיפורים הלא ידועים על תוכנית לנסיעה מיוחדת שבה נכלל לא אחר מאשר הגה"ח ר' נתן ליברמנט זצ"ל, אך למרבה הצער, נסיעה זו לא יצאה אל הפועל.

להגביר את החשק.

שנת תשכ"ז. בשנה הקודמת יצאה אל אומן קבוצה גדולה מתלמידיו של ר' צבי אריה רוזנפלד ע"ה, מה שחולל סערה גדולה,

הבסף שיין לענין של רבינו. ר' יצחק צבי סופר

"יראה להשתדל בענין הגדול הקדוש הזה, כי הוא ממש הצלת נפשות ופדיון שבויים"

מכתבו הנללב והמרגש של הרה"ח ר' שמואל צ'צ'יק זצ"ל אל הרה"ח ר' צבי יוסף וואסילסקי זצ"ל בבקשת עזרה לנסיעה לאומן - מוגש בפרסום ראשון מארכיונו של הרה"ח ר' אברהם משה וואסילסקי שליט"א

יום ג' פרשת אמור, פה ארץ הקודש, כ"ד למספר בני ישראל. שפעת שלומים ורב ברכות תבואה לראש יוסף, להאי גברא רבא ויקירא ידידנו הנעלה הרב צבי יוסף וסילסקי שליט"א.

אחר דרישת שלומי וכל טוב סלה, אשאלה נא מכבודו הנעלה, הנה אחד נסע לבגיה ולקח העתק מהפאספארט שלי, ואמרו שזה צריך לילך רק דרך אמריקא. על כן אבקש נא מכבודו הרמה שירחם ויחוס עלי, כידיע לכבודו את גודל עמלי וייגעי אשר היה לי שם במדינת אמ-ריקה, ועד שבא לי הגרינע קרטע (- גרין קארד), עם הגרינע גאל (- 'המרה הירוקה'. ביטוי באידיש למרירות עמוקה וסבל קשה מנשוא). על כן אבקש נא מכבודו הרמה בכל לשון של בקשה, שיחוס וירחם על נפשי הפגומה המטונפת ומלוכלכת בכל מיני טיגופים ולכלוכים, ונפשי משתוקקת לבוא ולהשתטח על ציונו הקדוש של רבינו הקדוש, אשר שם שורש קדושתנו וטהרתנו ותיקון נפשות כל ישראל. על כן אני שולח לו את ההעתק של הפאספארט, ונא יראה לסדר לי ויזה אצל זה שר' אברהם יעקב (- גולדרייך) שליט"א סידר, ובעז"ה אשלח לו את כל הכסף הדרוש לכך.

על כן אבקש אותו עוד פעם בכל לשון של בקשה, ש'נא אל ישיבני ריקם', ובפרט שהוא התחיל במצווה הזאת, וה'גרינע קרטע' בא על הכתובת שלו, וגם הפאספארט הוא על הכתובת שלו, וגם טרח הרבה בשבילי, על כן 'המתחיל במצוה - אומרים לו גמור', ושיראה לסדר לי ויזה בהקדם האפשרי, שאוכל לבוא להשתטח על ציון הקדוש של רבנו ברננים.

ואם יכול לסדר את זה שאוכל לנסוע עם עוד אמרקיני (- אמריקאי), מה טוב ומה נעים. ואם לאו - לאו, כי אין זה לי מניעה. ואני מיעץ לו, שכבודו יסדר גם בשבילי, שהוא לבד "אני הגדול" גם כן יזכה לבוא להשתטח עוד פעם על הציון הקדוש, ואחר כך יבוא לארץ הקודש, ויזכה כבר לראות את הבית המקדש על מכוננו. לא בכיבוש הציונים, אלא בהתגלות כבודו הגדול והקדוש, שיתגלה כבוד מלכותו הש"ת עלינו מהרה.

ואקוה שבעז"ה יראה להשתדל בענין הגדול והקדוש הזה, כי היא ממש הצלת נפשות ופדיון שבויים. ואקוה שבעז"ה יראה לי ישיבני ריקם, ותודה רבה למפרע. והנה יראה שישתדל שיהיה בהקדם האפשרי, ותודה רבה למפרע.

והנה איתא בדברי ר' אברהם בר' נחמן זצוק"ל, שציון רבינו ז"ל הוא יקר מלפני ולפנים - בצמצום כזה - שיכולים ליכנסו לשם. וזה שמואב בהשיר של ר' יצחק ברייטער ז"ל: ציונו הקדוש קודש קדשים / בכל עת ורגע מחדש חדשים.

על כן בטוח אני בעז"ה שיסדר לי את הענין על צד היותר טוב, בהקדם האפשרי, ונא ישלח לי מכתב תשובה בענין זה.

הכותב וחותם בכל מיני לשון של בקשה.

שמואל צצ'יק

כרם, רח' כנרת, ירושלים, ארץ ישראל.

השגריר לרוסיה, וממילא בוטלו כל האשרות לבעלי הדרכונים הישראליים.

האכזבה הייתה מרה, לרובם כבר הייתה אפילו מזוודה מוכנה. שוב לקחו החסידים את כלי אומנתם בידם: תפילות, רצונות וכיסופים ובסופו של דבר נפרצו החומות - בשנת תשמ"ט - והדרך נסללה עבור כולם.

עדות לכיסופים של אותה נסיעה אנחנו מוצאים במכתביו של החסיד רבי יעקב גדליה תפלינסקי זצ"ל. בו הוא מספר על הכיסופים. וכך הוא כותב: "ראשית, אני רוצה לנסוע עם הרב רוזנפלד, מה אכתוב, עולה לי בבריות מה שהבעל דבר לא נותן לכזו נסיעה לבוא בקלות". "הנני מבקש שתכתוב לי תיכף תשובה מה נשמע מהנסיעה הקדושה, תכתוב לי מה צריך לקחת לדרך, מלבושים חמים או לא".

כאשר הנסיעה בוטלה, הוא כותב לר' גדליה פליער: "תוכל לתאר לי גודל צערך שמנעו אותנו לנסוע על ציון הקדוש, אבל אנחנו מאמינים שאין הולך לאיבוד שום עובדה טובה, בפרט כל הפעולות למען רבנו הקדוש".

בשולי אותה נסיעה שהתבטלה, נציין, כי כאמור, כל אחד כבר הכין את הכסף הדרוש לנסיעה. בין המתכננים לנסוע היה ר' יצחק צבי סופר מבני ברק, חתנו של החסיד ר' גדליה קניג. הוא התארגן לנסיעה, ובזמן שבוטלו הוויות, הקדיש את מלוא הסכום בשביל הדפסת ספרי רבנו.

באותו זמן עמל בן דודו, הגה"ח ר' נתן צבי קניג, להביא את מכתבי אנשי שלומינו לדפוס, בספר אשר ייקרא בשם "אמונת אומן".

ר' יצחק צבי שכאמור החליט שהכסף שייך לענין של רבינו, תרם אותו עבור הדפסת הספר. ורמז נאה יש בדבר "אמונת אומן", על שם התקווה והאמונה כי יזכו להגיע לאומן.

הנוסעים מארה"ב המשיכו בהכנות לנסיעה, כאשר לכמה מהנוסעים הייתה זו הפגישה הראשונה פנים אל פנים עם רבם, כמו רבי הערשל וואסילסקי, ורבי אריה ויינשטוק שעמד אז תקופה קצרה לפני נישואיו. ואכן, בזמן הכנותיהם לנסיעה פרצה בארץ ישראל מה שמכונה היום 'מלחמת ששת הימים'.

לאחר אותה נסיעה זכו החסידים מאמריקה לבקר בארץ ישראל, והתראו עם אנשי שלומינו ששמעו בהתפעלות עוד על נסיעתם.

המשך יבוא בס"ד

שלושים ושבע שנים מאז הורם מסך הברזל
ואנשי הצדיק שבו לפקוד בימי הכסה את
ציון המצוינת בעיר עוז לנו, שבנו לאחר אל
הקיבוצים הקדושים בהם התפללו אנשי
שלומינו באהבה ובהתכללות. והפעם: אל
הקיבוץ במירון, בצילו של העיר וקדיש אדוננו
בר יוחאי // נועדנו לשיחה רוויית זכרונות
ומלאת געגועים עם זקני ויקירי חסידי ברסלב
ממשתתפי הקיבוץ, בה הם שבים אל ימי
ההוד בצל גדולי אנ"ש עמם עשו את יום הדין
- הראש השנה של רבינו ופרטיו ומאורעותיו
עודם חקוקים על לוח ליבם בני משפחת
בורשטיין - הרבנים החשובים **ר' שמעון**
ור' שמואל (שמעלקא) ובן אחיהם -
ר' אברהם שמעון בורשטיין,
ר' אפרים נחמן אנשין, **ר' ירוחם רויכר**,
ר' יוסף טוקצ'ינסקי,

ור' יוסף גרשון
סופר שליט"א

// צדיקי יסודי
עולם קומו
בעזרתנו

// שלמה נחמיה

אברהם עזר

ונר-זנה חוקר בהיכל הרשב"י

תולדות הקיבוץ הקדוש בראש השנה במירון

נ וכח קהל עשרות האלפים המתקבצים ועולים אומנה בטיסות סדירות וטיסות שכר, סועדים את לבם אצל מתחמי ההכנסת-אורחים של הנגידים שיינר ופועדער, ולנים על מיטות של ממש – קשה לדמיין ימים בהם הקיבוץ מנה עשרות חסידים ותו לא; ימים שבהם הנסיעה מירושלים ארכה עשר שעות מייגעוּת; הלינה הייתה על דרגשי אבן, והאוכל הסתכם לעיתים בכריך שהובא מהבית, ובשנים הטובות בעופות ודגים שנשמרו בין בלוקי קרח...

אבל עבור אלו שזכו להסתופף בקיבוץ המירוני בימים ההם, התנאים הגשמיים הדלים היו כלא היו... מה להם בזה? הרטט שחלף בנפש ב'זכור ברית', 'מן המיצר' ו'מלך אלקים על גוים' שהרעידו לבבות, אהבת הרעים והחמימות של 'אנן בחיבותא תלייא מילתא' – היו מטען שלם לכל השנה כולה, ובלחם ובמים הרגישו כל הטעמים שבעולם...

אספנו זהרורי אור ביד כהה ובלב פועם מן האוירה הנשגבה וההווי המקודש של ימי ראש השנה במירון.

מתגעגע מאד אחר הדרכים שלהם

מתי התחלתם לנסוע למירון בראש השנה?

ר' יוסף טוקצ'נסקי: אחרי החתונה בשנת תשל"ג. אחי ר' שמואל היה מקורב שנים רבות לפניי, והוא זה שהיה השדכן שלי. התחתנתי כבחור לא ברסלבר. לחמי, רבי גדליה קעניג, זה לא הפריע, כפי הנראה הוא חיפש בחורים טובים, והוא חשב שאני בחור טוב...

רבי גדליה לא ביקש ממני לנסוע למירון לראש השנה. הוא אף פעם לא אמר "קבלו דעת". הוא תמיד הסביר את המצב, "אני חושב ככה" הוא היה אומר, או "אני הייתי עושה כך". כך היה גם לגבי ראש השנה, הוא לא ביקש ממני לנסוע, על אף שראש השנה במירון היה ממש בנפשו. נסעתי מצד עצמי, וכשראיתי שזה דבר נפלא, המשכתי לנסוע בשנים הבאות.

ר' ירוחם רויכר: כשעלינו אני והוריי לארץ, ביום שלישי פרשת בלק תשי"ז, בא רבי בן ציון אפטרער לביתנו בחודש אב או אלול, ואמר לאבי, ר' מנחם מנדל רויכר: "בראש השנה תתפלל במירון" [זאת על אף שרבי בן ציון עצמו התפלל בירושלים].

אבי, נולד בבוצ'אץ' שבגליציה, לאביו שהיה מתנגד לחסידות. לאחר שאבי עבר את השואה הוא עבר ברחובות ווארשא, על יד שטיבל של ברסלב. באמת מפליא, אבל אחרי השואה

התקבצו כמה אודים עשנים משארית הפליטה בווארשא, ופתחו שטיבל ברסלבאי קטן. על הקיר תלה שלט גדול שתפס את תשומת לבו: "געוואלד, יידן! זייט אייך נישט מייאש" (אהה, יהודים! אל תתייאשו). המילים הללו חיזקו אותו, הוא היה אז שבור ורצון, לאחר שאיבד אשה ותינוק על ידי הנאצים. כך התקרב לחסידי ברסלב, והכיר את רבי בן ציון אפטרער.

אבי התלהב מהדברים ונסע על ראש השנה תשי"א, ואני נותרתי עם אמי בבית. באותה שנה היו שם בסך הכל כחמשה עשר איש בלבד. הוא חזר הביתה עם 'אורות', ואמר: בשנה הבאה ניסע כולנו למירון לראש השנה.

ואכן, משנת תשי"ב נסענו עם אבא, אני שהייתי בן יחיד ואמא. הייתי אז ילד בן שלוש. אני עוד זוכר את רבי אברומ'לה שטרנהארץ, הוא היה מתפלל מוסף, הוא היה יהודי נמוך קומה. היו אז בקיבוץ אולי ארבעים-חמשים איש.

ר' שמעון בורשטיין: החל מגיל שש – התחלתי לנסוע למירון. היינו יוצאים מירושלים באוטובוס לחיפה בארבע לפנות בוקר, ולאחר עשר שעות נסיעה, הגענו בערב למירון... אוטובוס ישיר מירושלים לצפת ומירון לא היה קיים. בחיפה עצמה היו ממתנים שעתיים נוספות עד להגעת האוטובוס הנוסע למירון. בשנים אחר כך, כבר היתה רכבת מירושלים לחיפה.

אבינו רבי משה בורשטיין ע"ה ואנחנו, היינו נוסעים סמוך לראש השנה, ומגיעים ערב 'זכור ברית'. רבי אברהם שטרנהארץ נסע עוד קודם עם תלמידו רבי גדליה, שהסיע אותו והשיג על עניינו.

אחלי שאזפה לראות

ר' אברהם שמעון: שמעתי פעם שרבי גדליה היה מקפיד להיות במירון לכל הפחות שלושה ימים לפני ראש השנה. שכן כך אומר רבי שמעון בר יוחאי בזוהר הקדוש: "בעל תפילה שנמצא אצלי שלושה ימים קודם ראש השנה - אני מזכך ומטהר אותו, ותפילותיו מתקבלות".

האוהלים בקיבוץ במירון על רקע הצינן
מכון שערי צדיק

ר' ירוחם רויכר:

כשהיה רבי

יענקל קלמנוביץ

מתפלל, גם אבן

היתה נמסה

לקולו... מתיקות

עצומה שקשה

לתאר. כשהיה

אומר "כי

מ-ח-כ-י-ם

אנחנו לך" היתה

התעוררות

עצומה בכל

הציבור

ייכלו בראיות אסורות... ואכן, לכל ידועה זהירותו המופלגת בשמירת העינים ודיבוריו התמידיים בעניין יקר ונשגב זה. היו להם דיבורים טובים, והיה ממה לדבר...

נְתַרְכָּה וְנִתְגַּדַּל מְאֹד בֵּית הַתְּפִלָּה

כמה אנשים מנה אז הקיבוץ במירון, ומי נמנו עליהם?

ר' ירוחם רויכר: כפי שאמרתי, בשנה הראשונה בה נסע אבי, שנת תשי"א, מנה הקיבוץ עשרה עד חמשה עשר איש. בשנה האחרונה לחיי רבי אברהם היו כארבעים-חמשים איש.

ר' שמעלקא בורשטיין: בילדותי היו בקיבוץ כשלושים וחמישה איש. רבים סיפרו אז שראו את נכד רבינו - רבי נתן בארסקי עומד על המרפסת, ומתבונן במתי מעט העולים מירונה, זעיר שם זעיר שם. הציבור אז היה קטן, והוא אמר: כך זה היה נראה באומן, כאן מגיע משהו עם חבילותיו, וכאן נשרך אחד...

ר' ירוחם רויכר: אחר כך, כשרבי גדליה ע"ה עשה את האוהלים, התרחבה האפשרות להתאכסן במירון. אני זוכר עוד כשהייתי כבן חמש עשרה, היו כבר מאה איש, ורבי משה בורשטיין שמח מאד, "יש כבר מאה איש בקיבוץ"! בהמשך חייו של רבי גדליה כבר היו קרוב לאלף איש.

ר' יוסף טוקצ'ינסקי: בתקופה האחרונה לחייו הגיעו כבר עשרות רבות ממקורביו מארצות הברית ומחוצה לארץ בכלל במיוחד למירון. הוא עורר אותם לזה. הוא בירך "שהחיינו" על כל אחד שבא.

ר' יוסף גרשון סופר: בתפילות השתתפו איתנו גם יהודים שלא נמנו על חסידי ברסלב, כמו רבי אשר זעליג מרגליות, רבי אשי נייחוז.

ר' שמעלקא בורשטיין: רבי שלום עוזר ברוין, חמיו של האדמו"ר מסערט ויז'ניץ, היה מגיע למירון בר"ה מדי שנה. תואר פניו היה יוקד. הוא היה קרוב לאבי, וזכורני פעם איך במוצאי ראש השנה הוא עמד מאחורי דלת

ר' יוסף טוקצ'ינסקי: אציין עוד, שלפני שרבי גדליה היה נוסע לדרכו למירון על ימי ראש השנה, הוא היה מסתובב בבית המדרש הגדול 'השול', ונפרד לשלום מכולם, מרבי לוי יצחק, ומשאר אנשי שלומינו שהתפללו בירושלים.

לי אישית יצא כמה פעמים לקחת את רבי יענקל מלמד-קלמנוביץ מירושלים לקיבוץ במירון.

מדברי רבינו אנו לומדים על חשיבות עצם הנסיעה לרבי בכלל, ועל ראש השנה בפרט. בשנים האחרונות אנו זוכים להרגיש יותר את תיקוני הנסיעה... כיצד נראתה באותם ימים הנסיעה על ראש השנה?

ר' אפרים נחמן אנשין: יצא לי לנסוע במכונית למירון עם עובדי ה' שבין אנשי שלומינו, פעם עם רבי שמואל שפירא, ופעמים עם רבי יענקל מלמד, רבי יונה לבל או רבי נחמן בורשטיין. הסבתא, מרת פרומא אנשין ע"ה היתה כבר מצרפת לנסיעות אלו חבילות של דברי מאכל אותם חפצה להסיע למירון, ליבה ודעתה היו נתונים על כך. אני זוכר גם את הנסיעה עם רבי יונה לבל על הרכבת.

ר' שמעון בורשטיין: רבי יונה לבל היה מסתובב ברכבת ומחלק סנדוויצ'ים.

ר' אברהם שמעון: אני זוכר איך הוא היה עובר עם קופסה גדולה של ביסקוויטים ומחלק.

ר' שמעון בורשטיין: היכן שרבי יונה היה - היה אוכל...

ר' אפרים נחמן אנשין: נו, ובמה יכלו לעסוק בנסיעה, ועוד בנסיעה קדושה כזו?... דיברו מעבודת ה', דיברו משמירת העיניים; זכורני כיצד שמעתי בנסיעה את קולו הרועם של רבי יונה, כשהוא מעורר על כך: "אוי, די אויגעלעך! אוי, די אויגעלעך! אוי, די אויגעלעך!". [אוי, העיניים!]. הייתי אז ילד כבן י"ג בקירוב, ובתמימותי פניתי לאבי רבי אברהם אנשין ע"ה ושאלתי, האם רבי יונה סובל על העיניים? והוא אילף אותי בינה; לא כי, אלא על ראיית העיניים הוא מעורר ומחזק, שלא

חדרינו למעלה, ונתן לאבי חבילת צ'קים שלו עבור הכולל, תרומה עבור כל חודש מחודשי השנה.

ר' אפרים נחמן אנשין: אבי ע"ה היה כמה פעמים במירון בראש השנה, אולם לא בקביעות. אחיו רבי ישראל נחמן ע"ה היה יותר קבוע במירון, אולם היו שנים שנשאר בראש השנה בירושלים. האח הצעיר רבי שמעון ע"ה היה מגיע למירון מדי שנה בשנה.

מקווה, אכילה שתיה ולתה

ר' אברהם שמעון: רבי שמעון אנשין זכה ונעשה לו מופת בכוח הראש השנה במירון. הוא היה חשוך בנים במשך שנים, וסיפרו שבפורים היה בוכה

הרבה מאוד במעונו של רבי אברהם שטרנהארץ, שם התקבצו אנשי שלומינו לשתות ולשמוח. שנה אחת כשהתחנן וביקש ברכה מרבי אברהם על כך, הורה לו רבי אברהם: הקדם וסע מירונה קודם ראש השנה, וסדר שם על הצד היותר טוב את המקווה עבור הציבור המתקבץ שם, שיהיה המקווה חם ונקי ונעים לטובלים בו.

ואכן כך נהג רבי שמעון, והתמסר לעניין זה בכל כוחו ומרצו, מדי שנה בשנה. ובאמת זכה ונושע ונולדה לו בת תחילה, והיה עורך מדי שנה קידוש בביתו ביום שמחת תורה להודות ולהלל להש"ת על חסדו אשר הגדיל איתו, כשאנ"ש עולים אליו אחרי התפילה לכבדו ולברכו. גם זקיננו רבי גדליה קעניג היה עולה אליו אחר ההקפות ומוסף, עם בניו וחתניו, ובכללם מורי חמי שליט"א.

מה היו התנאים באותם ימים בכל הנוגע לסידורי האכילה והלינה?

ר' שמעון בורשטיין: רבי יונה לבל נתן את קולו בשיר, וכולם הצטרפו נרגשים. ביחוד גאה הלב על גדותיו בסיומו של ראש השנה, נפרדים כאן לשנה שלימה, אכן – 'מתי שוב נתראה'...?

ר' שמעון בורשטיין: רבי יונה לבל הכין את האוכל, הגיש ודאג לרווחתם של אנשי שלומינו. יחד איתו פעל רבי לייבל אייזנבאך. אחר פטירת רבי יונה ב' ניסן תשכ"א, בהיותו בן ארבעים וחמש בלבד, המשיכה את מלאכתו זוגתו מרת חנה לבל ע"ה, יחד עם רעותה מרת פרומא אנשין ע"ה. אחר כך נכנסו לתמונה בני משפחת קעניג שלקחו על עצמם באופן רחב לדאוג לרווחת באי הקיבוץ.

בלי רבי יונה – לא היה מירון! הוא היה הרוח החיה, הוא בישל, הוא הכין אוכל. היה יודע מה כל אחד צריך ואוהב, למשל, כשהוא שם לב שאחי ר' חיים ע"ה הגיע, הוא נתן לו מיד מנה מוכנה לאכול... תמיד כשהוא ראה מישהו יושב בצד, הוא כבר ניגש ונתן לו לאכול.

יָא עָסִין, נִיט עָסִין

ר' שמעלקא ור' אברהם שמעון: עוד בחיי רבי יונה כבר תרמו עופות, והיו מניחים אותם בחדר בו שוכן היום מחסן ההכנסת אורחים 'אהל הרשב"י של הרב שניצר. רבי ישראל דב הלוי היתה לו כמין 'חצי משאית' כזו, בה העמיס ארגזי ובלוקי קרח שהביא איתו מטבריה, הם הונחו שם בחדר ועליהם שמו את כל המוצרים הזקוקים לקירור, בקבוקי גזוז מתוק שהביא עמו לחלק לילדים, ואפילו קרטיבים... וגם זה לא תמיד עזר. פעמיים אירע שתבשיל הדגים התקלקל וכולם סבלו על המעיים.

ר' שמעון בורשטיין: זכורני בראש השנה דשנת תשט"ז, סמוך ונראה לפטירת רבי אברהם שטרנהארץ, אירע מקרה מצער, בשעה 12-1 בלילה החלו כולם לסבול מכאבי בטן איומים, והמצב היה בלתי נעים בעליל, היה ממש 'ליל שימורים'. מסתבר שהאוכל התקלקל בהעדר התנאים הראויים להחזקתו, אלא שלא הבחינו בכך בעת הסעודה. מובן מאליה שכל שאר האוכל הושלך לאשפה, ורבי שמעון אנשין טיגן חביתות, אותן אכלו בחג יחד עם הלחם...

ר' דוד נובומינסקי התגורר ב'שדה יעקב'. בטוב עינו הוא היה מביא תרנגול הודו שמן בשק, כשהוא שחוט, לטובת אנשי שלומינו. ומזה כבר אכלו, העמידו סיר ענק של מרק שהוכן מן העוף וחילקו לכולם. 'סימנים' לליל ראש השנה – היו גם היו. רבי ישראל דוב הלוי חילק פעם סודה קרה בסעודת ראש השנה, זה היה מחיה נפשות ממש... הדבר היחיד שהיה – היה תה, תה ותה...

ר' יוסף גרשון סופר: ר' יהודה קיפניס סיפר פעם לנכדי רבי משה בורשטיין – אני עוד זוכר את סבכם אומר בראש השנה "צריכים לומר 'אני מאמין' שיהיה כאן א שטיקל פיש" (חתיכת דג), ואז הגיע מישהו עם קופסת סרדינים וחילק לכל אחד חצי סרדין...

ר' ירוחם רויכר: החדר בו ישנו, הוריי ואני – היה החדר הראשון במרפסת למעלה. הוא היה בבעלותו של חכם שמעון הרוש מצפת. אבא שלי היה נוסע למירון בל"ה אלול, שכפי המקובל הוא יום הילולת רבי אלעזר ברשב"י, ושוכר ממנו את החדר. שנה אחת הוא שילם על כך 25 לירות. היו בחדר שני מזרנים משני הצדדים, וחבית ששימשה אותנו לשולחן. לא היה אז פריז'ר, היינו מביאים בלוק קרח מצפת, ומניחים עליו את האוכל, והיה כל כך נעים וטוב...

ר' יוסף גרשון סופר: אבי רבי יצחק צבי סופר ז"ל, סיפר לי, שנה אחת חל כ"ה אלול בשבת שקודם ראש השנה. בליל שבת ישב אבי עם חבריו הבחור ישראל דנציגר, לימים – הרבי מאלכסנדר שליט"א, שבאותה תקופה היו כמה שנים שהתפלל במירון בראש השנה עם אנשי שלומינו. היות ולא היו לחמניות קטנות עבור כל אחד, הנוהג היה שמתאספים כמה יחד ובוצעים על חלות. הם פנו כבר לברך המוציא, ואל מול פניהם הופיע רבי נחמן 'שותק' (הלמן), ומנענע את ידו למולם, כף יד פשוטה. חלק מן היושבים לא הבינו, מה הוא רוצה?

אבל הוא – רבי ישראל – הבין מיד, ואמר לידידו, אבי: האינק מבין? הוא נזהר מלומר שקר אפילו בתנועות גוף... שם בחדר האוכל עמדו לרשות הציבור

ר' יוסף טוקצ'נסקי בהקמת
האוהלים, מאחוריו נראה ר'
גדליה קעניג.
באדיבות מכון 'שערי צדיק' -
מארכיון ר' חיים מן

הזכרונות

שני ברזים בלבד, ונקל להבין את אורך התור שהשתרך שם. במקום לסמן בידו, כנהוג, תנועת 'המתינו דקה', בחר רבי נחמן שותק לדקדק ולהראות בידו: אני זקוק לחמש דקות המתנה... אבי ז"ל היה חוזר על עובדה זו פעמים רבות, להמחיש עד כמה צריכים לדייק ולהשמר משקר אף ברמיזה. כששב רבי נחמן שותק מנטילת ידיו ואכל מפרוסת ה'המוציא', הוא הודה להם על ההמתנה, עם חיובו הנצחי...

ר' יוסף טוקצ'נסקי: לפי מה ששמעתי, כשרבי גדליה נסע בשנים הקודמות, בשנים הראשונות כנראה, לא היה אוכל במירון בכלל. חמותי היתה מכינה לו סנדוויץ' לדרך, ואת הסנדוויץ' הוא אכל בראש השנה! כי לא היה מה לאכול. כמובן שהיא לא ידעה מכך...

אחר כך הוא השפיע על רבי אשר פריינד זצ"ל שיבוא לראש השנה במירון. ר' אשר היה יושב אצל רבי גדליה בביתו בירושלים 'יום ולילה, וכרוך אחריו מאוד. וכאשר הוא החל לבוא לראש השנה, והוא היה יהודי בעל יכולת כלכלית, הוא דאג לעופות, אותם שחטו ומרטו את נוצותיהם ביום טוב עצמו, לא היה שם מקרר והכל היה מוכרח להיעשות בו ביום. אז כבר היה מה לאכול. בכניסה לישוב, ליד בית משפחת גולדשטיין, היה אז שם אוהל. האב היה חסיד של ר' אשר והוא הקים אצלו שם אוהל, וחמי אכל שם גם כן.

ר' לייבל אייזנבאך היה מגיע כל שנה לראש השנה, עוד בחיי רבי אברהם שטרנהארץ, והוא ורבי יונה לבל דאגו לאוכל עבור הציבור. היו שנים בהן האפשרויות שעמדו לרשותם היו מאוד מצומצמות.

שנים לאחר מכן הוא היה מגיע עם ר' שמואל טרנובסקי מגבעת שאול, שאביו ר' חיים ברוך טרנובסקי קירב את חמי לדרך רבינו הק'. הוא היה מביא כל שנה את ר' לייבל וילדיו הקטנים למירון. במכונתו של ר' שמואל היה ר' לייבל מביא איתו עופות, שבתנאים דאז היו 'קרים' בימי ראש השנה. בשנים הראשונות להגעתו הוא היה נותן לי כמו 'אטרייה' (לוקש) של עוף,

נסיעה למירון.
בשנים ההם.
נראים - ר'
אפרים קעניג,
ר' משה קרמר,
ר' ישראל חיים
דויטש, ילדים
- ר' יוסף גרשון
סופר, ר' נחמן
בר"ם קרמר.
באדיבות מכון
שערי צדיק. ר'
חיים מן

אם לישן, אם שלא לישן

היכן מצאו כל באי הקיבוץ מקום להניח את ראשם?

ר' יוסף גרשון סופר: כפי שניתן לקרוא בימי שמואל' של החסיד ר' שמואל הורביץ, וגם בספר 'מירון' של יוסי הגלילי, בתחילה לא היו אפשרויות לינה, רק בחדרים שעל גג הציון. מי שלא היה לו מקום בחדרים ישן על מזרנים בהיכל הציון עצמו, והיו כאלה שישנו על דרגשי אבן, מתחת החלונות, כמו שיש בבית הכנסת האר"י בצפת, כעין 'פריזעס' כאלה כפי שהם מכונים

וזה מה שהייתי אוכל עם הלחם, כדי לזכות להיות בשרי ביום טוב...

אבל היה טוב, היתה אווירה של ראש השנה! הרגישו בלחם ובמים את כל הטעמים שבעולם ממש. והתפילה? לא רצית שהתפילה תיגמר בכלל... היתה אוירה כל כך מיוחדת, התלהבות כזו, חמימות ונעימות, "אנן בחביבותא תליא מילתא" (תורה סא), זה מה שהיה שם. כולם היו יחד, האחוה היתה פשוט יוצאת מגדר הרגיל, אי אפשר להבין את זה. לא היינו צריכים יותר, ברוך השם.

תורה

"יש כבר מאה איש בקיבוץ!" ר' משה בורשטיין בהיכל רשב"י ביום הולדתו האחרון

מבנה קבוע עבור העולים. רבי גדליה השיב לו: "לבנות, זה באומן! פה זה רק ארעי, פה זה זמני, לבנות זה יהיה רק באומן".

הוא נכח במהלך הקמת האוהלים, וכגדול העומד על גביו עמד לראות את בנייתם. כמדומני ששמעתי מגיסי ר' יצחק, שהוא אמר שבניית האוהלים עבור הראש השנה של רבינו היא בבחינת 'הקמת המשכן'! כשמכניס לציבור הגדול אפשרות להגיע, לאכול ולישון, זה הכל ענינו של הרבי. באמת בתקופה שלאחר רבי יונה והצדקניות מרת לבל ומרת אנשין ע"ה - נטל על עצמו יבלח"ט ר' יצחק את עול המטבח, ומאז היה אוכל מסודר במירון.

ר' אברהם שמעון: גם אני הייתי מגיע כמה ימים לפני ראש השנה, וצפיתי בהקמת האוהלים. רבי גדליה היה יושב לפעמים מחוץ לאוהל שלו ולומד באוויר הגלילי לרוח היום. מדי פעם היה גם חוזר על התקיעות ומכין עצמו. זכור לי שפעם אחת הקימו אוהל אחד, ורבי גדליה הכריז בשמחה ובנעימת הטעמים: "וּבַיּוֹם הַקֵּים אֶת הַמִּשְׁכָּן..." (במדבר ט טו), "וַיִּקֶם מֹשֶׁה אֶת-הַמִּשְׁכָּן..." (שמות מ יח). כך הוא ראה את העבודה הזו. והלוא רבינו מלמד אותנו בתורה ב', שלהקים את המשכן יכול רק משה רבינו – הצדיק האמת: "שֵׁאִין שׁוֹם אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל יָכוֹל לֵאמֹר אֵלֶּא שִׁיפָא בְּשִׁיפָא כָּל חַד לְדוֹקְתֵּיהּ אֶלָּא מֹשֶׁה בְּלַחֲדוֹ, וּבְשִׁבְלִי זֶה צָרִיד לְהֵבִיא וּלְקַשֵּׁר כָּל הַתְּפִילּוֹת לְצַדִּיק הַדּוֹר, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב: וַיָּבִיאוּ אֶת הַמִּשְׁכָּן אֶל מֹשֶׁה, וְהוּא יוֹדֵעַ לֵאמֹר אֵלֶּא שִׁיפָא בְּשִׁיפָא וְלַעֲשׂוֹת אוֹתָהּ קוֹמָה שְׁלָמָה, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב: וַיִּקֶם מֹשֶׁה אֶת הַמִּשְׁכָּן".

ר' יוסף גרשון סופר: בשנים שאחר פטירת רבי גדליה הקימו בנוסף לאוהלים חדרונים מפלסטיק. בכל חדר כזה שכנו עשר מיטות. שנה אחת התמשכו ההכנות עד לליל זכור ברית, כשאנשי שלומינו כבר החלו להגיע. בעיניי ראיתי את רבי נתן צבי קעניג ניגש אל העוסקים במלאכה, וכך עם הכובע והחליפה סייע להם להושיט את חלקי הפלסטיק מזה לזה, כדי לזרז ולהשלים את מלאכת הקודש.

כ ס א ו ת
מאולם בגוש חלב, עודני זוכר את רבי שמעון מסתובב במוצאי יום טוב במבואות הציון ואוסף את הכסאות הפזורים הנה והנה, טירחה ויגיעה גדולה היתה לו בענין חשוב זה. אחר כך הביאו אנשי רבי גדליה שולחנות וספסלים באופן יותר מאורגן.

'הקמת המשכן'

רבי גדליה טרח רבות בהקמת האוהלים, נשמח לשמוע על כך.

ר' יוסף טוקצ'נסקי: רבי גדליה נסע איתנו ביחד לבנות אוהלים במירון. הוא היה נוסע לבני ברק לומר שם שיעור ביארצייט של רבו רבי אברהם זצ"ל – כ' אלול, ואנחנו נסענו כבר כמה שבועות קודם לבנות אוהלים במירון, ורבי גדליה ישב איתנו שם כל הזמן.

במירון כאמור הוא ישב איתנו יותר, והיה לו גם אוהל לחוד – אוהל מספר 8 – בו עסק בעבודתו ובעניניו ושוחח עם תלמידיו. שם ישן גם בנו רבי אפרים שליט"א, ואת האוהל חלקה מחיצה שאחריה הונחו כלי העבודה.

זכורני שגיס ר' יצחק קעניג אמר לו פעם, 'משקיעים פה כל כך הרבה כסף, כל כך הרבה מאמץ, אולי כדאי לבנות פה משהו קבוע?', באותן שנים היה גם הרבה יותר קל לקבל אישור לבנות

בסיפורי מעשיות. היו ששכרו חדרים בכפר עצמו, כל מושבניק השכיר חדר בביתו, ושם התארחו, כאשר בעלי הבית גם הם נמצאים בשאר הדירה... מאוחר יותר החלו להקים את האוהלים, ובשלב הבא – מוסד 'בני עקיבא' השכירו את הצריפים שיועדו לשינה במתחם למעלה, וגם חדרים למטה במוסד. אחר כך בנו בני המושב ביתנים, זכורני שרבי נתן צבי ורבי שמשון בארסקי שכרו יחד ביתן כזה, כך גם יבלחט"א רבי משה קרמר ועוד מאנ"ש.

ר' יוסף טוקצ'נסקי: ר' לייבל אייזנבאך היה ישן בהיכל ר' אלעזר יחד עם ילדיו, והתמקם על אותם דרגשים. שם הוא ישן, שם אכל, שם היו החבילות שלו, כל הזמן הוא ישב שם.

הוא גם היה היחיד שקיבל רשות מרבי אברהם שטרנהארץ לערוך מנין נפרד לקריאת התורה בכדי שיקבל עלייה, לתגמל אותו על מסירותו לכלל בהכנת האוכל. הם היו קוראים בבנין של 'בני עקיבא'.

ר' שמעלקא בורשטיין: בהיכל הציון ישנו גם ר' דוד פולטוסקער ור' משה פאסי.

ר' יוסף גרשון סופר: האמת היא, שאפילו כסאות לשבת עליהם בשעות התפילות, לא היה לכולם באופן מסודר, וכל אחד הוריד מחדרו כסאות, ואחרים הביאו מביתם כסאות מתקפלים. שנה אחת הביא רבי שמעון אנשין כמות של

התבערה והמוקדה

רבינו הקדוש הוא זה שאמר אחר סליחות 'זכור ברית': "אנשים אחרים היו מרצים שיהיה להם ראש השנה כמו ערב ראש השנה שיהיה לכם" (חיי מוהר"ן שה). בודאי היה מה לראות בראש השנה במירון עם אנשי שלומינו...

ר' ירוחם רויכר: בערב ראש השנה שררה בציון חרדת אלוקים, התכונה והרצינות עמדו באויר. בשלוש-ארבע לפנות בוקר התחילו לומר סליחות, כאשר רבי נחמן בורשטיין ניגש כשליח ציבור, והציבור כולו כבר נאסף שם. התפלל שם אז גם הרב דמתא, רבי מאיר שטרן.

ר' אפרים נחמן אנשיין: היה שם 'קאך' [בעירה], היורה רתחה בעבודת ה'. אישית הייתי מרגיש בעצמי שמועיל לי להתפלל שם יותר טוב ויותר בכוונה. לא העסיקו אותי הוויכוחים בענין זה, ולא באתי למירון מסיבה השקפתית. רציתי להתפלל היטב.

ב'זכור ברית' היו 'קולות וברקים'! בליל של קולות, בכיות ואנקות. אפילו בתפילת שמונה עשרה היו מחיאות כפיים, ונשמעו שם אנחות וגניחות: אוי! אוי! אוי! האוירה היתה של תבערה יוקדת של תפילה בכח ובהתעוררות, שסחפה את כל הנוכחים.

ר' שמעלקא בורשטיין: אני זוכר גם את תפילת המנחה של רבי נתן בארסקי בערב ראש השנה שהיתה בהתעוררות גדולה מאוד, קול תפילתו ממש עורר בי הרהורי תשובה. רבי נתן לא היה אמנם בטבעו בעל בכי, אך קולו נשמע מתגעגע ומתחנן נרגשות. היה לו 'אעפיל' [הרגש] מיוחד בהתפלל. סוף סוף, הלוא זו היא המנחה האחרונה של השנה - - -

ר' יוסף גרשון סופר: רבי מרדכי יודלביץ זצ"ל (אחיו של רבי שבתי וגיסו של רבי נסים קרליץ), היתה לו שייכות מיוחדת עם ענין רבינו. בנו שלמד עמי בישיבת 'און יעקב', תיאר לי כיצד הוא היה שוקד על הליקוטי מוהר"ן עם הפרפראות לחכמה והביאור הליקוטים. רבי מרדכי היה משתתף בקיבוץ במירון

עוד בשנים הראשונות ממש בחיי רבי אברהם שטרנהארץ. הוא סיפר שלפני מנחה של ערב ראש השנה רבי אברהם הזכיר: "דער רבי איז דא"! [הרבי נמצא כאן!] ויש לנהוג באופן הראוי והמתאים.

ר' אברהם שמעון: רבים מאנשי שלומינו שהגיעו מרוסיה, וטעמו את טעמה של מירון אפילו באמצע השנה, באו למירון גם על ראש השנה. רבי נפתלי דובינסקי הגיע פעם למירון לאחר עלותו ארצה, אולי בשבת חנוכה, הוא כל כך התרגש והתפעל ואמר, "הרגשתי כאן כמו באומן! החלטתי, כשיגיע ראש השנה אהיה כאן במירון", זאת אמר בתמימותו הגדולה, הוא לא היה מודע לכל הסוגיא של מקום הקיבוץ, הוא פשוט הרגיש כך. ובאמת במירון, עצם המציאות של הצדיק - רבי שמעון בר יוחאי, מאוד נוכחת ומורגשת.

ר' יוסף טוקצ'נסקי: אבי, רבי ניסן אהרן טוקצ'נסקי, לא הגיע מבית חסידי. הוא אמנם היה 'חסיד' בנשמה, אבל הוא לא היה חסיד במוצאו. אחר פטירת אמי, שנה אחת הוא הגיע למירון לראש השנה. הוא כל החיים דיבר מזה, שבאמירת 'המלך' שהיה במירון שם, הוא פשוט הרגיש שממליכים את הקדוש ברוך הוא. הוא לא חדל לתאר את זה. איך שכולם נעמדו, ומחיאות הכפיים שהיו, הרגישו שממליכים את המלך. וכפי שאמרתי, לא רצו שהתפילות ייגמרו. רבי נחמן בורשטיין, כשהוא התפלל שם - איי, מתוק מדבש, מתוק מדבש...

ר' ירוחם רויכר: עובדי ה' שהיו עמנו בראש השנה, עמדו תמיד על יד הציון; אם זה רבי שמואל הורביץ בשאר שעות היום, אם רבי שמואל שפירא שישב עם בניו בזמן התפילה אצל ציון רשב"י לפניו מן המעקה, על ספסל בין הגדר לציון [כיום ברחבת עזרת הנשים].

ר' אברהם שמעון: גם אני קבעתי את מקומי על יד הכניסה אל מעקה הציון המגודר, שם בפנים ישבו עוד שאר אנ"ש הותיקים, רבי הירש לייב ליפל, רבי אברהם יעקב גולדרייך, רבי יענקל ברזסקי, רבי נחמן שותק, רבי שמואל צ'צ'יק, ושם שפכו את נפשם בתפילה

ר' אפרים נחמן

אנשיין: ב'זכור

ברית' היו 'קולות

וברקים'! בליל

של קולות, אנחות

וגניחות: אוי! אוי!

אוי! האוירה

היתה של

תבערה יוקדת

של תפילה בכח

ובהתעוררות,

שסחפה את כל

הנוכחים

חרישית ולוהטת, שקועים במחזור התפילה...

ר' ירוחם רויכר: אבי ז"ל היה מתפלל מול הפתח, בכניסה למערה הגדולה של הציון. הוא היה עומד ליד העמוד הגדול שם, התומך את המערה וסמוך לציון רבי אלעזר, ואני עמדתי על ידו. על ידינו, ליד ציון רבי אלעזר, התפלל ר' חיים ישראל יהושע שניצר, יחד עם בנו, ידיד נעוריי ומחותני ר' שרגא שיבלחט"א.

שימתקו הדינים והגבורות

כילד, ואחר כך כנער, הושפתי מאוד מאוד מדמותו של רבי שמואל שפירא. רק מלהסתכל עליו, היו מתעוררים הרהורי תשובה, קדוש עליון הוא

היה. היו רואים על פניו יראת שמיים וקדושה. הוא היה שליח ציבור במנחה של ראש השנה; איזו קדושה, איזו כוונה, כל מילה שלו חדרה עמוק ללב - - שררה דממה, והאוזניים היו כרויות לקולו. זכיתי להתפלל במירון שנתיים גם ביום הכיפורים, והוא ניגש גם אז לתפילת מנחה והיתה פעם אחת שהוא ניגש גם לתפילת שחרית.

ר' יוסף גרשון סופר: בשנותיו האחרונות, כשחלה רבי שמואל ונחלש ונזקק יותר לאוויר בשעת התפילה, היה יושב בחוץ בחצר המערה, בחלון הפונה אל הציון פנימה. ציינו אז את אצילות נפשו ומידותיו הטובות, שמעולם לא העיר לאלו העומדים שם בחוץ, זאת על אף שהקולות הפריעו לו והכבידו על שהותו שם.

ר' ירוחם רויכר: יהודי היה בחיפה ושמו הרב דוד רענן ז"ל, שהיה אוהד את ברסלב, והתפלל עמנו במירון

ר' יוסף טוקצ'נסקי:
היתה אווירה של
ראש השנה! לא
רצית שהתפילה
תיגמר בכלל...
התלהבות כזו,
חמימות ונעימות,
"אנן בחביבותא"
תליא מילתא" כולם
היו יחד, האחוה
היתה פשוט יוצאת
מגדר הרגיל

בראש השנה. היה לו נוהג קבוע מדי שנה, לקנות עלייה לרבי שמואל שפירא. כשחדל לנסוע למירון בראש השנה מפאת מחלתה של רעייתו ומסיבות שונות, הוא נתן בידי כסף בכדי להמשיך לקנות את העלייה עבור רבי שמואל.

עלייתי לחדרו של רבי שמואל בשעה 2 בצהריים בערב ראש השנה, וסיפרתי לו: רבי דוד רענן נתן לי כסף לקנות לכם עלייה לתורה בראש השנה, והוא מבקש שתברכו אותו. רבי שמואל בירך אותו, והוסיף שתי מילים, אותן כפל ושילש: "המתקת הדינים, המתקת הדינים, המתקת הדינים".

את רבי נתן בארסקי ראיתי במוצאי ראש השנה מתבודד, הוא ישב על ספסל במרפסת שמעל רחבת הריקודים בחצר הציון, היכן שממוקמת התזמורת בל"ג בעומר. שם גם היה החדר של רבי יענקל קלמנוביץ. ראיתי את רבי נתן מגבו, יושב עם הפנים לכיוון היציאה ממירון, וכל העת התנדנד בדביקות ושפתיו מרחשות.

ר' יוסף טוקצ'נסקי: כשרבי גדליה עמד אצל ציון רשב"י, הוא עמד ברוגע, עיניו עצומות, והוא אחוז להב אש ממש. הוא לא היה מודע כלל למה שנעשה סביבו בזמן הזה, כאילו אינו כאן איתנו.

בִּי חֲדוֹת ה' הִיא מַעֲכָה

ר' יוסף טוקצ'נסקי: בשנים האחרונות לחיי חמי ירבתי למעלה בסעודה עם כולם, והיה עמנו רבי נח חפץ. הוא ידע לשיר, היה לו קול מיוחד. היה זה גן עדן עלי אדמות לשבת עמם ולשיר. פעם אחת הוא החל לשיר בליל ראש השנה, ורבי גדליה ששמע את קולו מן האוהל בו ישב, שלח את רבי אפרים לומר לו שלא שרים בליל הראשון, מחמת אימת הדין. למחרת אחרי התפילה כבר הורגשה שמחה.

ר' אברהם שמעון: קולו של רבי נח היה קול חזק ורועם, כשאגת ארי. לא פלא שנשמע החוצה ולמרחוק.

ר' יוסף גרשון סופר: המסורת היתה חזקה, שבלילה הראשון אין

ריקודים אחרי התפילה, לא שירים ולא שום דבר. סיפר לי יהודי ירושלמי שהיה פעם אחת בראש השנה במירון וישב מול רבי גדליה, לפי תומו הוא התחיל לשיר 'זכרנו לחיים', ורבי גדליה נתן בו עיניים, ואמר: "ד-י-ן-י!"... זה הספיק לו להביא את תוקף קדושת היום.

ר' ירוחם רויכר: בשנה האחרונה לחיי אבי, היה זה סמוך לפטירתו, אחר שאכלנו יחד בחדרנו, ירד עמי אבי להיכל המערה, לסעודה הכללית שם ישב רבי נחמן בורשטיין עם הציבור. אבי שאל שם, מדוע בקריאה של יום השני של ראש השנה קוראים בתורה על עקידת יצחק, והקריאה מסתיימת במילים 'וַיִּתֵּן גַם הוּא אֶת טֹבַח וְאֶת גֶּחַם וְאֶת תַּחֲשׁ וְאֶת מַעֲכָה' (בראשית כב, כד). הוא אמר להם דבר שראה בספר קדוש, אולי דיבור מהרבי רבי זושא, שיש לזה שייכות לראש השנה: 'תחש' הוא ראשי תיבות: ת'קעו ח'ודש ש'ופר, ו'מעכה' ראשי תיבות: מ'לוך ע'ל כ'ל ה'עולם, מ'לך ע'ל כ'ל ה'ארץ. באותה שנה כשעמדתי על ידו ב'ונתנה תוקף' הוא בכה מאוד. הוא נפרד מאתרא קדישא מירון, שם זכה להתפלל י"ח ראשי שנה רצופים.

בשנים בהן היינו 40-50 איש, הקיבוץ כולו היה כמשפחה אחת. הילדים היו מדברים ביניהם אידיש ירושלמית: 'א וואו גייסטו? א וואו שטייסטו?...? ומהם למדתי. ורבי שמעון אנשין, שכונה גם 'ר' שימען ברסלב' היה אומר איתנו תהילים, כמנהגו בכל שבת באירגון 'חברת תהלים' בשול, אחר כך היה מחלק מיני מתיקה. היינו יחד כעשרים ילדים.

עֲבָדֵי ה' הָעֹמְדִים בְּבֵית ה' בְּלִילוֹת

האם ישבו אנ"ש לשיחות חברים אחר הסעודה?

ר' שמעון בורשטיין: בלילה אחרי הסעודה - מיהרו הכל לעלות על יצועם... הם צריכים לקום חצות! בזכרוני רבי הירש לייב ע"ה שהיה יוצא מחדרו וקורא 'חצות, חצות!' אף אנו הילדים שאותנו לא העירו, היינו

הגיע הזמן לדירה משלך

במלון הדירות היוקרתי ביותר באומן.

דירות אחרונות בשלב ב'

איכלוס מייד

**רק בלודמירס תקבל
את כל התנאים לחוויה רוחנית
שתשפיע עליך כל השנה!**

חצר ענקית
3 דקות מהציון
בית כנסת מפואר
נוף ומקום שקט

דירה חדישה מאובזרת ויוקרתית
חימום תת ריצפתי
לובי ענק מאובזר ומפואר
פינת קפה ועוגה לאורך היום

מקווה VIP מהמכונאים בעולם

מאובזר ומושקע, מרווח מאד,
בורות ענקיים

למזמינים מראש במייד/ 37 כרטיסים ומעלה.	160 \$ לכרטיס	180 \$ לכרטיס
--	-------------------------	-------------------------

מספר הכרטיסים מוגבל.

להזמנת כרטיסים שלחו מייל
כולל שם וכמות הכרטיסים.
תשלום וקבלת הכרטיסים במקום.

052.7655.584 חיים קיוואק
052.7676.034 משה
282282282n@gmail.com

משרד מכירות בקומת הקובי רחוב פירוסקה ליד מספר 19

התקשרו אלינו עוד היום כדי לקבוע פגישה < < <

הצוות האישי של לודמירס
עומד לשרותכם בכל זמן בכדי
להתאים לכם את הדירה שתמצאו.

ר' שמעלקא בורשטיין: תפילת המנחה של רבי נתן בארסקי היתה בהתעוררות נפלאה, ממש עוררה בי הרהורי תשובה. היה לו 'געפיל' מיוחד בהתפללו. סוף סוף, הלוא זו המנחה האחרונה של השנה - - -

רבי נחמן
'שותק' היה יושב תמיד בחדר הקטן
שלפני חצר הציון, אצל קברו של התנא
רבי יצחק, שם ישב תמיד ושם ערך
את עבודתו. לי היתה שפה משותפת
עמו באופן מיוחד, הייתי מבין היטב
את רמזיו, הוא היה מתחיל את
המילה שרצה לומר, ואני כבר הבנתי,
וכשדיברתי - הוא הרי הבין... הייתי
"משוחח" עמו שעות. על אף השתיקה
שגזר על עצמו היתה לו סקרנות, והוא
דרש מפי מה נעשה בעולם ממאורעות
הזמן. אפילו 'שאח' הייתי משחק איתו
בזמני דפגרא, היה לו מוח עמוק והוא
היה חושב היטב לפני כל צעד, מעולם
לא ניצח אותו בזה מאן דהוא...

ר' שמעלקא בורשטיין: גם בהתבודדות
היה רבי נחמן מתאנח מדי יום בקיטונו
הצר בחצר בית הכנסת 'אור אברהם'
בקטמון, וגונח במיני קולות, אך ככל
הנראה לא היה מדבר. רק שמעו את
קולו כארי נוהם, 'ברומען'...

התעוררות מתוקה את תיבות המשנה
שבפרק ראשון של מסכת תמיד,
הנאמר לאחר תיקון לאה:

"לא כל העתים, שוות - - -
לא כל העתים, שוות - - -"

קרא, והתכנס בהרהורים. במשך דקות
חזר שוב ושוב על המילים, ומבטו ננעץ
בחלל ההיכל, כמעמיק במחשבתו.
נראה היה כי הוא מעביר לנגד עיניו
את כלל ה'עתים' שעברו עליו במשך
השנה, ומחשב חשבוננו של עולם:

האמנם נוצלו כל אלה העתים לתורה
ותפילה ולעבודת ה'?

האם היו כל הזמנים שווים לטובה,
מלאים קדושה?

והלוא סוף סוף אין זמן אחד שווה
לרעהו, ואין יום דומה לחבירו... יום
יום ומאורעותיו, תקופה תקופה
והתרחשויותיה,

ושמא - סופו של דבר 'לא כל העתים
שוות'...?

ר' שמעון בורשטיין: עובדי ה'
הנודעים, כרבי הירש לייב ליפל, רבי
שמואל שפירא, רבי אברהם יעקב
גולדרייך, רבי שמואל צ'צ'ק, ועוד, היו
יורדים בלילה לציון ומתבודדים. בזמני
הם כבר לא היו יוצאים לפעלד. גם רבי
אברהם שטרנהארץ בזקנותו אף פעם
לא יצא לשדה, הוא היה תמיד מתבודד
בחדרו.

ר' אברהם שמעון: ר' ישעיה בלוי, בנו
של רבי עמרם, סיפר לי שפעם הוא
התאכסן בבני עקיבא בשבת במירון,
וגם רבי אברהם שטרנהארץ שהה
שם. ר' ישעיה ירד לציון אחר סעודת
הלילה והתמהמה שם, וכשעלה שוב
לכיוון מקום הלינה הוא כבר שמע את
הגניחות של רבי אברהם בשדה. רבי
אברהם שקם 'לחצות' היה יורד מעט
פנימה אל תוך השדה ומתבודד שם.

ר' שמעון בורשטיין: לא מעט מאנשי
שלומינו היו עושים את ההתבודדות
בדרך, כשהיתה להם כברת דרך ללכת.
רבי בנימין ברגר אמר לי שתמיד כשהוא
הולך מבית הכנסת בקטמון אל המושב
זקנים, הוא עושה בדרך התבודדות.
הדרך היתה עוברת בשדי יער, והיא
לבד היתה לוקחת לו כחצי שעה.

שוכבים לישון מוקדם. וזאת יש לדעת,
כי בזמננו לא היה קיים ארון הספרים
הניצב במרכז המערה ומוקדש לספרי
רבינו; הנכנס למערת רבי שמעון,
מיד בעוברו את ה'ציון' נקרה לימינו
פתח רחב במרכז הקיר. מתחילה היה
מקומינו ב'הול' זה, שבין מערת רבי
שמעון למערת רבי אלעזר. ומקום
זה, 'מקום' של ממש היה; 'ידוע היה
ומפורסם שזו 'הפינה של בורשטיין',
ואין להניח כאן כרים וכסתות... אחר
כך, עם השנים עלינו לחדר מיוחד בין
החדרים שלמעלה.

ר' יוסף גרשון סופר: ר' יהודה דורפמן
מצפת, שהיה ישן בחדרים למעלה,
סיפר לי בשנת תשמ"א או תשמ"ב
בבוקרו של ראש השנה: הפסדת לראות
את רבי יעקב מלמד מעיר את כולם...
הוא, הישיש כבן השמונים, סבב על
החדרים בשעת חצות של ליל ראש
השנה הראשון. וקולו נשמע בכזו חיות:
"עס איז קומען אַ גאָסט! שְׁטײט אויף!"
[מגיע אורח! (הלוא הוא 'חצות'), קומו
משנתכם!]. מאידך, שמעתי פעם מרבי
יצחק טשינגל שפעם אחת תפס אותו
חשק להעיר את אנ"ש בחצות, ורבי
שמואל שפירא שאל אותו: מי ביקש
זאת ממך...? שכן היו אנשי שלומינו
מקפידים שלא להעיר את מי שלא
ביקש בפירוש.

ר' אברהם שמעון: אני זוכר את רבי
יענקל מלמד, שהיה סובב על יד
החדרים, ובניחותא ובנעימות מעיר
אותנו ב'תנועה' מיוחדת: "עורו וְשִׁנִּים
מְשִׁנְתְּכֶם, הִקְיצוּ מִתְרַדְמְתְּכֶם / עורו
וְשִׁנִּים מְשִׁנְתְּכֶם"...

ר' ירוחם רויכר: רבי משה בורשטיין
ורבי שמואל צ'צ'ק היו עורכים תיקון
חצות בליל ראש השנה, ורבי אברהם
יעקב גולדרייך היה דופק על הדלתות
להעיר את אנשי שלומינו לחצות.
שנה אחת אבי אמר לי, "בוא תתלבש,
אני רוצה שתראה איך עורכים תיקון
חצות". הייתי אז אולי בן עשר. ירדנו
יחד, ושם ראיתי את רבי משה בורשטיין
באמירת חצות ותהילים. הדבר מאוד
נחרת בזיכרוני.

ר' אברהם שמעון: בחצות ליל ראש
השנה חזיתי פעם ברבי יענקל מלמד
יושב אצל הציון הקדוש, וקורא בתנועת

הקיבוץ בנשיאות זקני וחשובי אנ"ש מודעות והודעות לימי הקיבוץ תשפ"ז

בעושהי"ר

לקראת ימי הקיבוץ הקדוש

בעו"ה עלה בידעו לסדר

היכל התורה

בצד היכל הביהמ"ד בשולחנות וספרים מסודרים, לעקטער ומזגנים במשך כל השעות,

ההיכל יהיה פתוח ב"ה כל שעות היום ולילה חוץ משעת התפלה וסעודת שבת וי"ט

כמו כן סידרו שידה מוכן

פת שחרית

בחדר האוכל

בהרחבה גדולה, לכל הציבור מתפללי לומדי ובאי בית מדרשנו.

מאחר ותיקין עד שעה 12:45

כמו כן יהיה כל היום פינת קפה ומים קרים וכיבוד קל, לשביעת רצון המתפללים והלומדים.

הפת שחרית בסיוע ובתמיכתם הרחבה של הארגון החשוב

אברהם

ר' נתן צבי קעניג הטה שכם בבנייתם. מבני הפלסטיק בהם השתכנו המתקבצים. באדיבות גיליון תבנות צפת.

ש"ץ פֿשר וַיֵּשֶׁר וְקוֹלוֹ נָעִים

מי היו בעלי התפילה בקיבוץ?

ר' שמעון ור' שמעלקא בורשטיין: רבי אברהם שטרנהארץ, התפלל את תפילת המוסף של ראש השנה. דרך אגב, במירון עמד בעל התפילה על יד הבימה, כמנהג הספרדים. עמוד לא היה

שרבי יענקל כהן והוא יתפללו לסירוגין, יום אחד הוא ויום אחד רבי יענקל. רבי יענקל עוד הספיק לשמוע את הנוסח גם מהחזן רבי דוד שטעפר-חאלעדענקער.

ר' ירוחם רויכר: רבי יענקל קלמנוביץ היה 'בעל שחרית' כמעט 50 שנה. כשהוא היה מתפלל, גם אבן היתה נמסה לקולו; מתיקות עצומה שקשה לתאר. כשעמד להתפלל היה ניגש לציון רבי אלעזר, נותן נשיקה ופיו ממלמל מילין, ורק אחר כך ניצב במקומו.

כשהוא היה ניגש לתיבה, ואומר 'שיר המעלות ממעמקים', איי... הציבור היה מתעורר בהתרגשות, היו בוכים; כך גם כשהיה אומר בקדושה "כי מ-ח-כ-י-ם אנחנו לך", וב'לאל עורך דין', היתה התעוררות עצומה בקרב כל הציבור מתפילתו.

שנה אחת כשהלכנו לתשליך במעיין ה'מגידו', לכיוון מערת בית הלל, אירע מאורע מצער; מאן דהוא דרך על כוורת דבורים, וכל הדבורים התפזרו ועקצו אנשים, כולל את רבי יעקב קלמנוביץ, שנעקץ עקיצות רבות מאוד. ומה לדעתך קרה ביום השני? הוא ניגש אל התיבה בפנים נפוחות, הבטתי בו היטב, וראיתי כיצד הוא מתאמץ להתפלל על אף הכאב העצום והנפיחות. תפילתו היתה ללא כל שינוי, כאילו לא אירע דבר. לא ניכר בקולו מאומה.

ר' יוסף גרשון סופר: כשהגיעו לאין

בהיכל רבי אלעזר. שם עמד רבי אברהם והתפלל וכן שאר בעלי התפילה אחריו, ושם אף תקעו בשופר.

רבי אברהם שהתגורר בשלשת השנים האחרונות לחייו בבית אבינו רבי משה בורשטיין ז"ל, חש בשנות תשט"ו, ממרום גילו, שהוא כבר לא יוכל להתפלל השנה כשליח ציבור עקב חולשתו, היה זה לקראת פטירתו ממש, וביקש מאבי שיתפלל במקומו. אבא אמר לו: אינני יודע את הנוסח כראוי; ורבי אברהם אמר: אני אלמד אותך. ואכן בלילה לפני השינה, ראינו את רבי אברהם ואת אבינו, אחר קביעות הלימוד המשותפת שלהם בגמרא, ישובים יחד עם המחזורים, ורבי אברהם חזר בפניו על הנוסח. היה זה כחודשיים לפני ראש השנה. ובאמת, למעשה הוא נפטר עשרה ימים בלבד לפני ראש השנה, בכ' אלול תשט"ו. ובאותה שנה – ראש השנה תשט"ז, התפלל אבינו כשליח ציבור.

ר' שמעלקא ור' אברהם שמעון בורשטיין: רבי נותלע שטרנהארץ כובד להתפלל מוסף מיד בעלותו ארצה, אך בשנים הרבות שעשה ברוסיה בריחוק מאנ"ש הורגל לנוסחאות נוספים ושונים, וגם גילו המבוגר הקשה עליו את המלאכה, והוא פנה לאחי רבי נחמן שהיה אז בן 28 בלבד, וביקש שיחליף אותו. רבי נחמן ביקש

ר' אברהם שמעון

בורשטיין: זכורני

פעם בהקמת

אחד האוהלים

רבי גדליה הכרזי

בשמחה ובנעימות

הטעמים: "וביום

הקים את־המִשְׁכָּן..."

"ויקם מִשָּׁה אֶת־

המִשְׁכָּן"... כך הוא

ראה את העבודה

הזו

ר' נתן שטרנהרץ

ר' נתן בארסקי (נני הנחל)

ר' יונה לבל

ר' אברהם שטרנהארץ

ר' יעקב זאב ברזסקי בריקוד בבית מדרשינו
(באדיבות נני הנחל)

ר' יעקב מלמד-קלמנביץ ז"ל (באדיבות ג.ג.)

קצבה' היו רבי ישראל דוב הלוי ורבי נפתלי דובינסקי שרים ורוקדים כל אחד במקומו, הם כל כך התעצמו בריקוד, קפצו לחצי מטר גובה! ללא גוזמא, פשוט 'עפו' באויר...

בשנתו האחרונה של רבי ישראל דוב, כמדומה שסיפרו אז שהוא ברח מבית החולים כדי לזכות ולהשתתף בקיבוץ במירון, הוא שכב באפיסת כוחות על דרגש האבן תחת החלון. כשהגיעו 'לאין קצבה' העיר אבי את תשומת לבי: ראה מה הולך לקרות כאן... רבי ישראל דוב בשארית כוחותיו מנועע את ידיו ורגליו, וגופו הלאה כולו אומר שמחה ושירה.

ואותו ר' נפתלי דובינסקי, בסליחות של 'זכור ברית', כשנעשה מעט שקט בין בית לבית של הסליחות, שמעו אותו בוכה בדמעות שליש, כתינוק הקובל ומתחטא לפני אביו, הייתי אז ילד, והמראה הזה נחקק בזכרוני לעד. גם רבי משה קליבנוף היה נשמע בוכה ב'זכור ברית'.

תקיעת שופר מאיש ירא וחרד

ר' אברהם שמעון: באמירת 'למנצח' לפני התקיעות היה 'ברען' גדול מאוד. בעלי התקיעה היו מסיימים בקול בכל פעם את ה'למנצח' מן הפסוק 'מלך אלקים על גוים', וכל הקהל היו מתחילים יחד מחדש, כך שבע פעמים, שלא כפי הנהוג היום בקלויז, שמסיימים רק בפעם האחרונה בקול.

ר' שמעון בורשטיין: לרבי יונה לבל היה קול עמוק, כשהוא אמר את הפסוקים של 'מן המיצר' קולו עורר לבכי של ממש.

ר' אברהם שמעון: רבי יונה היה תוקע מתחילה בצד הפה השמאלי. רבי אברהם ששם לב לכך, שאל אותו מדוע, שכן על פי דין יש לתקוע לכתחילה בצד ימין. רבי

אומן אומן ראש השנה!!!

כל השנה! UMANEx

+380 63 222 3030

+972 55 222 3030

ראוי מחמת היותו נכד רבינו. אחריו שימש בעל מקריא רבה של מירון רבי מאיר שטרן.

רבי נתן צבי קעניג עמד הכן מאחורי רבי גדליה, בכדי שיוכל להחליפו אם לא יוכל להמשיך מאיזו סיבה. אחר פטירת רבי גדליה, חודשיים לאחר הסתלקותו, תקע בנו רבי לוזער (הגה"ח ר' אלעזר מרדכי קעניג זצ"ל) והתקיעות היו קשות עליו, וביקש מרבי נתן צבי שיחליף אותו. רבי נתן צבי לא הסכים, הוא התעקש שימלא את מקומו של אביו, ואכן רבי לוזער תקע את כל התקיעות, ורבי נתן צבי מאחוריו. לכשגמר, התיישב רבי אלעזר מרדכי על הספסל, הליט את פניו בטלית, ובכה מאוד על חסרונו של אביו הגדול.

ר' יוסף טוקצ'ינסקי: התקיעות של רבי גדליה... כשהוא תקע ראו את היישוב הדעת. גם כשלא הלך כל כך בתקיעות ולקח זמן, הוא לא התבלבל. הוא ציין בפליאה, שלפני ראש השנה התקיעות היו חלקות, וכעת לא. אין ספק שהשטן לא נותן שילך בקלות דבר נשגב כזה, תקיעות של רבי גדליה בקיבוץ של רבינו...

ה'תורה' שלאחר התשליך

ר' יוסף גרשון סופר: את התשליך בזמני אמרו ברחבה שמעל הציון, בשטח שבין הציון למתחם בני עקיבא, כשהראות הייתה טובה נגלתה לעינינו הכנרת. הצעירים היו יורדים אל מעיין המגידו לומר שם. אחרי התשליך ירדו לרקוד על גג המערה.

ר' יוסף טוקצ'ינסקי: כשרבי שמואל הורביץ אמר את ה'תורה', רבי גדליה אמר לי שכדאי שארד לשמוע אותו. הוא לא רצה לומר גם כן אצלו תורה, הוא לא חפץ שייעשו חבורות חבורות. רק אחרי פטירת רבי שמואל הוא התחיל לומר ברבים את התורה.

כך ממש אירע גם פעם בשביעי של פסח, כשהתארחתי בביתו בירושלים, ביקשתי לשמוע מפיו את סיפור נסיעת הבעל שם טוב לארץ ישראל, כנהוג ומקובל בכל קהילות חסידי ברסלב. הוא אמר לי: תלך לבית הכנסת, לשול, תשמע את הסיפור מרבי לוי יצחק.

התרגשות הייתה גדולה. אחד החסידים נכנס למערת הציון

ורבי יעקב מאיר נקרא אל התפקיד כשהוא תוקע בהצלחה מרובה, עד כדי כך שרבי העשיל עצמו אמר לו שהוא זה שימשיך לתקוע מכאן ואילך. מאותה שנה נותר רבי יעקב מאיר בירושלים, הודות לתפקיד החדש שקיבל. הוא אמר שאת נוסח וסדר התקיעות קיבל ושלב מאת רבי יונה לבל במירון.

ר' ירוחם רויכר: התקיעות של רבי יונה, והפסוקים שקודם לתקיעות היו כל כך חזקים, שהיו חודרים בנשמה. אני זוכר כיצד בשנה שאחר פטירת רבי יונה עמדתי בדיוק על יד הבימה לפני אמירת 'למנצח' שקודם התקיעות, ודנו באיזה שופר לתקוע. שמעתי איך התרפקו: "דאס איז 'רבי יונה לבל'ס שופר", זהו שופרו של רבי יונה לבל...

אחרי רבי יונה היה רבי גדליה קניג עליו השלום הבעל תוקע. ילדיי שהיו אז קטנים, זוכרים עד היום כיצד אמר רבי גדליה את הפסוקים, 'מִלֶּךְ אֱלֹקִים על גוֹיִם', 'מֶן הַמֶּצָר', ואת התקיעות, מראה הוד נאצל זה היה, פניו של רבי גדליה בחזרת הש"ץ דמו בעינינו כפני מלאך. רבי נותלע שטרנהארץ בנו של רבי אברהם היה הבעל מקריא; אחרי רבי נותלע ביקש רבי לוזער מרבי שמשון בארסקי למלא את התפקיד, אך רבי שמשון סירב, באומרו שאינו ראוי. גם אחרים ניגשו לרבי שמשון אודות הענין וללא הועיל. הוא שוכנע רק לאחר שרבי לוזער אמר לו שהוא

יונה ענה, אינני יכול אחרת. 'ניסית'? שאל רבי אברהם, ורבי יונה השיב שאכן ניסה ולא הצליח. רבי אברהם פסק ואמר: אם כן, הנני מצווה עליך שתתקע בימין! ומאז, חש רבי יונה כי הענין הסתדר והוא תקע כל ימיו בצד ימין - - -

רבי יעקב מאיר שכטר שליט"א היה מתפלל במירון. בסוף ימיו של אביו רבי דוד שכטר הוא נצרך לסעוד אותו, ועל כן נותר בירושלים ולא נסע. באותה שנה לא צלחו תקיעותיו של בעל התוקע בירושלים רבי העשיל פרנקל,

ר' יוסף גרשון סופר:
לפני מנחה של
ערב ראש השנה
הזכיר רבי אברהם
שטרנהארץ: "דער
רבי איז דא!" ויש
לנהוג באופן הראוי
והמתאים

הקיבוץ בנשיאות זקני וחשובי אנ"ש מודעות והודעות לימי הקיבוץ תשפ"ז

בס"ד

פאר מיין זאך איז ראש השנה

א פּריליכע בשורה
פאר די טייערע ברסלב'ער קינדער!

בסיעתא דשמיא תתקיים מסגרת מיוחדת

אבות ובנים' לילדים היקרים

הנוסעים עם אביהם לראש השנה באומן

בה תזכו לנצל כראוי את ימי השהות באומן

המסגרת תתקיים ב'היכל ה'קבוץ' בית המדרש הגדול ברחוב קוליקה

המסגרת תנהל על ידי משגיחים מגסים ומסורים

בזמני התפילות
יחולקו כרטיסים עליהם
יקבלו בתוצאת יריט
מתנה
מיוחדת על
כל תפילה!

יום ב' דראש

השנה

חצי שעה
לפני מנחה

יום א' דראש

השנה

בעת תפילת
מנחה

יום שישי

(פריד ראש השנה)

בשעה
11:00
בבוקר

יום חמישי

(פריד ראש השנה)

בעת תפילת
מנחה
ומעריב

זמני
החבורה:

המסגרת
תתקיים
בשפת
האידיש

בכל חבורה
יחולקו

הגרלות
יקרות
ערך

בין הילדים
המשתתפים

בכל חבורה
יקבלו כל הילדים
המשתתפים
מתנה ללא
הגרלה

עם תכניות חיות ומלאות תוך:

נגנים בלוי כלי זמר. | מבצע מיוחד עם כרטיסים. | ספורי צדיקים מרתקים מדרשנים
מקשרים. | מעשיות ודרשות נפלאות. | תפילה בכח. | תקון הכללי בצומא. | פעילויות
מיוחדות ועוד...

כלל הילדים שישתתפו באופן רצוף במסגרת החבורה, יקבלו ללא הגרלה:

א עקסטערע, אויסגעקליבענע
שיינע, טייערע, ווערדפולע, מתנה

געדענקט: ס'לוינט זיך קומען ווי מער, און נישט דערלייגן אזא מתנה!

כדי להשתתף במסגרת המיוחדת
יש להירשם מראש

ניתן להירשם אצל המשגיחים בבכל סניפי 'חבורות הנערים' מורשת הנחל,
וכן במקומות נוספים עליהם ניתן לשמוע בשלוחה המיוחדת בקו הטלפון:

073.345.3046

ארץ ישראל

718.682.2703

אמריקה

בס"ד תתקיים הגרלה מיוחדת בין כל הילדים הנרשמים עד יום א' סליחות

איערע קינדער זאלט איר מוהיע

זיין וואס דא האט זיך גיטאן

(תמונות להחשטה בלבד)

ה'תשפ"ז

ר' גדליה עם האנשים על יד אוהל 8 סדר האנשים מימין לשמאל - ר מאיר קעניג, ר מאיר סטאויצקי, ר יוסף טוקצינסקי, ר יענקל קליין, ר גדליה, ר נח חפץ. באדיבות גליין 'תבנות' ברסלב צפת

אחר כך כשחזרתי אליו וסיפרתי לו את המעשה כפי ששמעתי שם, הוא ציין את הבדלי הגרסאות המקובלים בידו, והוסיף לי כמה הוספות משמעותיות. אבל לעצם הדבר - הוא לא רצה לעשות בבית שלו חבורה נפרדת, כשבבית המדרש הגדול כולם יושבים יחד ושומעים מרבי לוי יצחק בנדר, הוא סבר שכולם צריכים להיות יחד.

ר' אברהם שמעון: שמעתי שרבי אברהם שטרנהארץ עצמו הוא זה שציווה שרבי שמואל הורביץ יחליף אותו באמירת התורה אחר התשליך.

ר' ירוחם רויכר: באופן כללי רבי שמואל הורביץ היה מאוד מכונס ושקט, ולא היה מדבר עם אף אחד. לא היו רואים אותו מדבר שיחות חברים. הוא היה כל הזמן לומד ומתפלל ועוסק בעבודות קודש.

ר' שמעלקא בורשטיין: רבי שמואל הורביץ היה 'עולם בפני עצמו', הוא היה ניצב בדד, עוסק חרש בתורתו ובתפילתו. בראש השנה עד שמונה עשרה הוא לא התפלל איתנו, רק בתפילת הלחש הוא נכנס. הוא התחיל את התפילה כותיקין עם הספרדים. מקומו הקבוע היה סמוך לארון הקודש שבהיכל רבי אלעזר שם עמד, מחזור קטן היה לו, והיה מכסה בו את פניו ומתפלל.

ר' ירוחם רויכר: פעם אחת בהיות אברך צעיר, אחרי התשליך התאספו כל האברכים הצעירים עם רבי יעקב קלמנוביץ, סביב שולחן במערה הגדולה של רשב"י ורבי אלעזר. ישבנו והוא דיבר איתנו וחזק אותנו, היה מה לשמוע ממנו. זכורני מאותה הזדמנות אימרה שאמר משמו של הרה"ק רבי ברוך ממעוז' בוז"ע: אֶסְפְּרָה אֶל חֶק ה' אֲמַר אֵלַי בְּנֵי אֲתָה אֲנִי הַיּוֹם וְלִדְתִּיךָ (תהלים ב ז), 'חוק' הוא פרנסה. כך פירש הרבי רבי ברוך'ל: אֶסְפְּרָה אֶל חֶק, כשאני מספר להקב"ה בהתבודדות על 'חוק', על קושי וחסרון הפרנסה, ה' אֲמַר אֵלַי, אומר אליי השם יתברך, בְּנֵי אֲתָה, ראשית, אתה הבן שלי, האם אבא יזניח את בנו? ושנית, אֲנִי הַיּוֹם

ימים לקחה יום שלם, באוטובוסים 'מצוברחים', לא היה זה דבר פשוט. נפרדים כאן לשנה שלמה, אכן - 'מתי שוב נתראה'...?

ר' שמעלקא בורשטיין: כאשר התרבו יותר בני הקיבוץ והוא מנה כמאה איש או יותר, ערכו מעגל גדול שהקיף את הציון - מחצר המערה במקום שניצבת התזמורת, דרך ציון רשב"י ואחר כך ציון רבי אלעזר, וחוזר חלילה...

ר' יוסף טוקצינסקי: כשחזרנו הביתה עם האוהלים והציוד, לאחר ראש השנה, ישבנו במשאית ורבי גדליה ישב קדימה. כל הדרך חזר הוא לא הסיר את עיניו מהכביש!... הוא אמר בהתפעלות ובהתעוררות: בדרך הזו נסעו יהודים לצדיק! בכביש הזה נסעו אנשים לרבינו! העיניים היו פקוחות ונעוצות בתוואי הנסיעה. היתה לו הרגשה נפלאה בענין הזה. הלוא רבינו אומר ש'הדרכים תאבים שייסע עוד אחד עליהם להצדיק האמת' (חיי מוהר"ן שטן), ועבורו, כל דיבור של הרבי היה 'תורת חיים' - -

תודה מיוחדת להרה"ח רבי אברהם שמעון בורשטיין שליט"א, על סיועו בטוויט ואריגת היריעה, ברצון, במעש ובזמן יקר, בכמה אופנים, בחפץ לב ובפנים מאירות. עֲזָרְתוֹ עֲמִי לְסִמּוֹךְ אֶת אֲדָנִי, יְשַׁלֵּם ד' שְׂכָרוֹ.

לְדִתִּיךָ? וכי רק עכשיו נולדת? כעת אתה מתחיל לדאוג על פרנסה? הרי אתה יהודי בן חמישים, בן שישים, כפי שפירנסתי אותך עד היום - כן אמשיך גם הלאה! דבריו הנלהבים של רבי יענקל חיזקו אותנו מאוד.

ר' יוסף גרשון סופר: אחר פטירת רבי גדליה היו שנים שרבי נתן צבי קעניג דיבר ברבים באיזור מרפסת הכהנים דהיום.

מִי שְׂזוּכָה לְהִיּוֹת רֵאשִׁי לִשְׁמַחַת

אצל רבינו הקדוש, היראה והשמחה בלולים יחד. אין נראתה השמחה בראש השנה?

ר' שמעון בורשטיין: במירון היו רוקדים בהתלהבות - "טִיטִיעֶרע בְּרִידֶער, האַרְצִיגע בְּרִידֶער, ווען וועלן מיר זיך ווייטער זעהן? אַז גאט וועט געבן געזונט און לעבן, וועלן מיר זיך ווייטער זעהן"... [אחים יקרים, אחים נלבבים, מתי שוב נתראה? כשהשם יתברך יתן בריאות וחיים, נשוב ונתראה הלאה]. רבי יונה לבל נתן את קולו בשיר, וכולם הצטרפו נרגשים. ביחוד גאה הלב על גדותיו בסיומו של ראש השנה, כשלכל היה מובן - שאת רוב האנשים המתכנסים כאן לא נראה שוב במשך השנה... נסיעה למירון באותם

[illegible]

הננו לרודע לצבור
מתפללי ה"קבוץ" הקדוש בקויליקה,
כי באנו בדברים עם הנחלת

קריית ברסלב עילית
מקור VIP

הנחה חשובה למתפללי "הקבוץ"
מדינת ישראל

הכרטיס כולל כל שבוע של ר
עם מבחן (האנונימיות) ועומק
במחיר נמוך של
\$80

הכרזת המלכות
לפרטים והזמנות
073.345.3046 | אורח 718.686.2703
office@kibutzuman.org
המטה האזורי ב"ר אילן בלב

ברוך משה

叮咛

לימות החול, מיום ג' סליחות ואילך.

המגזר הציבורי

סלחון במשעה 5:00 ואח"כ מין והתקין

מדינת ישראל

על בית חורבן

6:30 • 8:00 • 7:30 • 7:00 • 6:30

ועוד מנינים לפי הצורך

[illegible]

—

— 125 —

8:00 · 7:

9:00

מנחה. מעריב.

מנחה - בדיקת הבידול "ד"

משעה קודם השקיעה כל רבע שעד

THE

הייז מעגה אלגעמיין - בעיקרל פארמירט

שיעורים מהשובי המשיפיעים ררבי אפי "ש שלח"י"

מעריב - בבית שני

מחזמון האילך

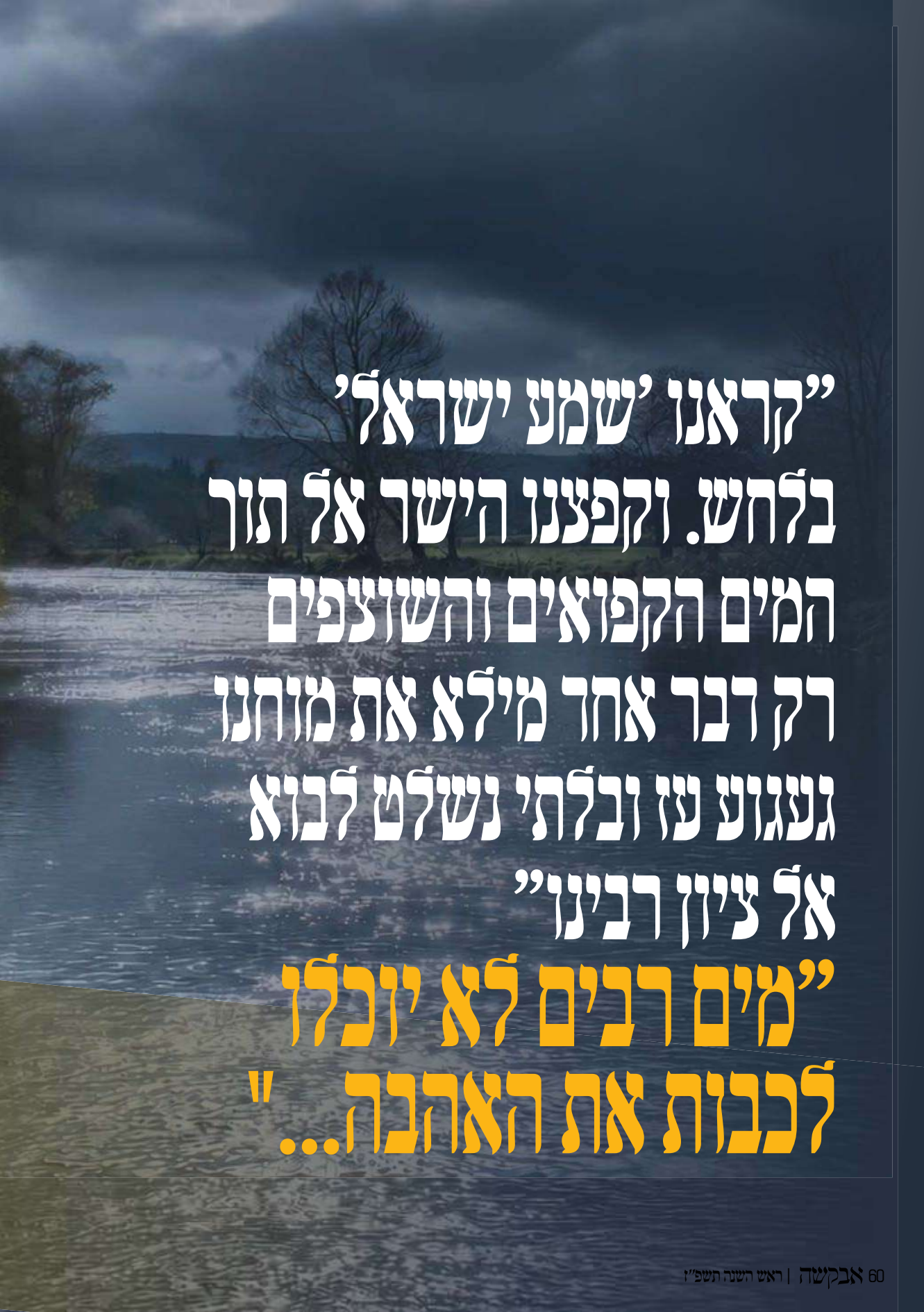
זמני מכירת מקומות

יום' 7:45 - 9:30 בערב • יום' 7:45 - 11:00 בערב

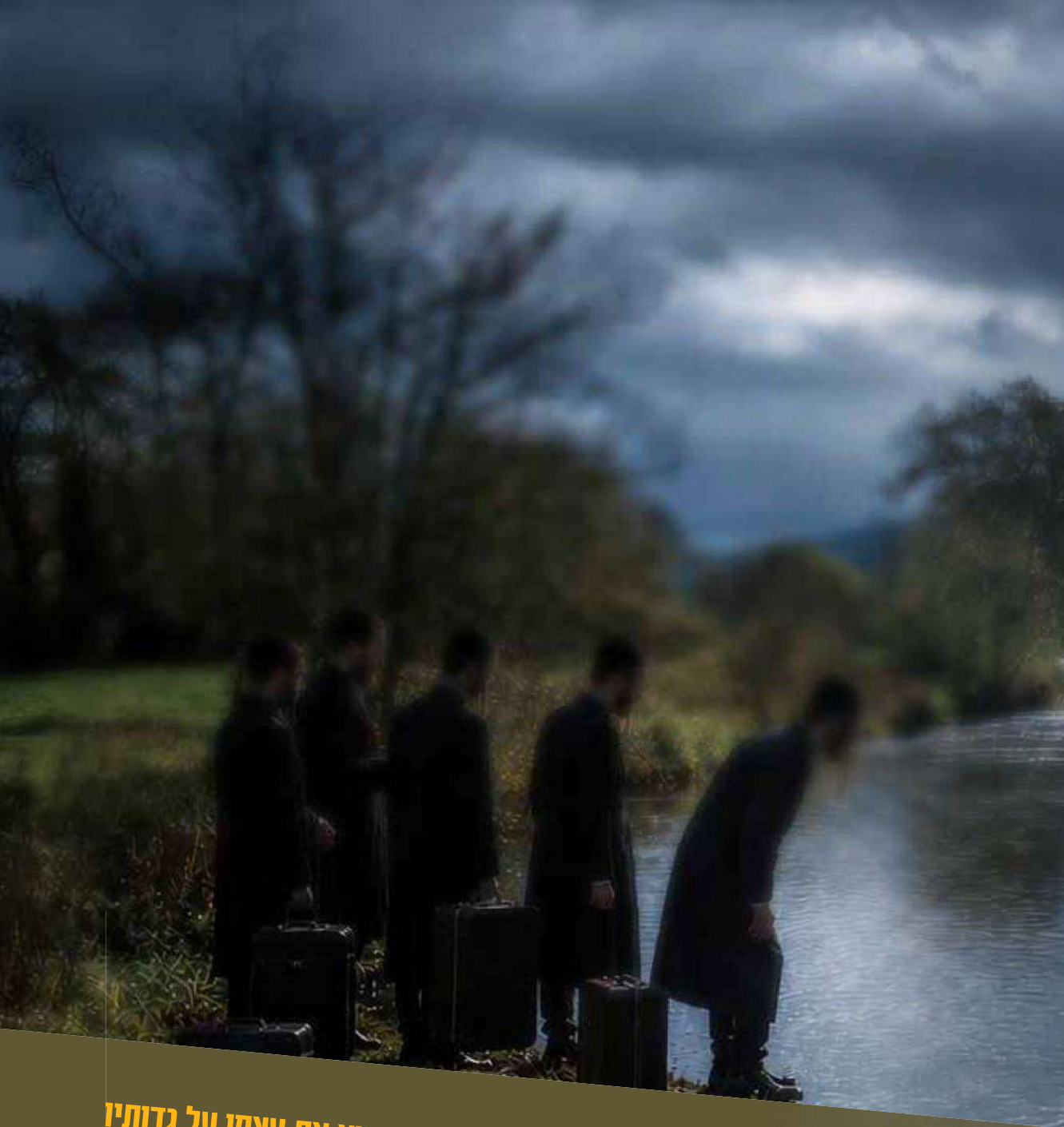
עצ"ט אודר סליחות - 11:00 בבוקר

— עַם אֲבָא, מְמוֹנָה לְסֵדֶר הַמִּנִּימִים —

1500

A dramatic landscape with a river, trees, and a cloudy sky. The text is overlaid on the image.

"קראנו 'שמע ישראל'
בלחש. וקפצנו הישר אל תוך
המים הקפואים והשוצפים
רק דבר אחד מילא את מוחנו
געגוע עז ובלתי נשלט לבוא
אל ציון רבינו"
"מים רבים לא יוכלו
לכבות את האהבה..."

מסע מרתק בעקבותיו של ר' גבי דראי מבית שאן שמצא את עצמו על גדותיו של נהר הדנובה אל מול מים קפואים וחיילים מפחידים כשלפניו החלטה גורלית: האם לקפוץ למים כדי להגיע לאומן או לוותר ולחזור אחורה?! // התיאור המרתק וההשתלשלות המפתיעה שהחלה עם הבכייה, הזעקה והדמעות בתחנת הדלק | מיוחד: אורו של רבינו הקדוש תוסס בבית שאן הרחוקה והשכוחה כמו שלא היה מעולם | נהר מטהר

מנחם יוסף כהנא, י.הכהן

חזרה לאבא שנשמים

כדי להבין את הרקע לתיאור המרגש אותו שמענו, אנחנו פונים לר' גבי מבית שאן שחושף לראשונה את סיפורו המרתק:

חיי האישיים החלו רחוק מאד מאותו נהר מסתורי ומה שהוא מסמל.

הוריי היקרים, עולי גולת מרוקו, גדלו אמנם על ברכי תורתנו הקדושה, אך דווקא בהגיעם לארצנו הקדושה, עקרו אותם ממורשתם המפוארת. רק מנהגים בודדים נותרו להם, מעין 'מזכרת' מבית אבא.

איש לא גילה לי מדוע נזרקתי למקום כה רחוק ועזוב, מדבר שממה. ייתכן שכל חיי נועדו לאותם רגעי מסירות נפש שהתרחשו שנים לאחר מכן.

בית שאן, עיר מכורתי, לא סיפקה לי יותר מדי חיי תורה וקדושה. אבל ספיחי המסורת נמצאו גם שם. החמימות היהודית שהייתה נחלתם של עדות המזרח מאז ומעולם, השאירה את חותמה העז, גם עלינו, הנכדים והנינים שגדלו בתוהו ובוהו רוחני.

כבר בשנות נערוטי. החילותי לחפש ולבדוק, כיצד אוכל לחזור לאבי שבשמיים, לחיות חיים של יהודי. והוא ברחמיו פתח לי את הדלת, "הבא ליטוהר מסייעין לר", אט אט מצאתי את עצמי מתקרב ומתחבר לקיום המצוות הקדושות ולימוד התורה.

דמעות בתחנת הדלק

שני אחיי, זכו אף הם להתקרב אל הקדושה ואף היו לחסידי ברסלב נלהבים. בכל שנה ושנה בהתקרב ראש השנה. היו מקיימים את ציווי של ראש כל הצדיקים. וטסים לאומן על ראש השנה.

קנאתי עד מאד באחיי הגדולים, אני רואה, עיני כלות ולבי כמה. מבקש לנסוע עמם לאומן, אך אחד מ"חבריי" מהעבר סיבך אותי בערבות כספית גדולה, שהחלה עליי צו עיכוב יציאה ללא שום אפשרות להתחמק.

למרות שלא יכולתי לצאת מהארץ לא וויתרתי על הנסיעה לשדה התעופה, בכל שנה ושנה. הייתי לוקח את אחיי ברכבי אל עבר שדה התעופה. ובדרכי לשם מעורר את כיסופיי ושאיפתי להגיע אף אני לשורש נשמות ישראל.

שדה התעופה מלא היה מפה לפה, באנשי שלומינו חסידי ברסלב. ריקודים, שירים, ניגונים. מנינים, סליחות, ילדים נרדמים בין המזוודות. הוויה שאין למצוא בשום מקום. ואני... עיני מלחלחות ודומעות לעומת המראות. מבין שכנראה עדיין לא הגיע הזמן...

אבל תמיד נשארתי עם הגעגוע - - - הרצון - - -

כך עוברות להם השנים בציפייה לנס שיבוא.

באחת הפעמים, כשאני מגיע לשדה התעופה כהרגלי, ופורק את המטען, אני מקבל דיסק מאחד החסידים במקום.

מכניס אותו למערכת ההשמעה של הרכב. והלב שלי החסיר פעימה ושניים - - -

ההקדמה הייתה מוכרת מאיפשהו ולאחריה התנגנו המילים המרגשות כל כך: "אומן אומן ראש השנה... השיר הבא לאחריו מיד: מי יתן לי אבר כיונה אעופה..."

אוי! צעקתי. אכן - - - מי יתן לי - - - ? איי... אלוקיי... רק תן לי אבר כיונה ואעופה אל שורש געגועיי, ומושא תקוותיי.

בתחנת הדלק הקרובה עצרתי את הרכב. לא יכולתי להמשיך לנהוג.

בכיתי את נשמתי. זעקתי מנהמת הלב לבורא עולם.

התחננתי. שיוועתי. הפצרתי. שכנעתי.

"אבי שבשמיים. מה אני מבקש? עולם הזה?! כסף, כבוד?! אני בסך הכל רוצה לזכות לקיים את הרצון שהרבי הטיל עליי, להיות באומן בראש השנה. מתי כבר אזכה לכך...? מתי...?"

שעה ארוכה לא יכולתי לעצור את

דמעותיי. בסיומה שטפתי את פניי והוקל לי, הרגשתי שפעלתי. חשתי שה' שמע את תפילתי, וראה את עניי.

שערי דמעות לא ננעלו

אותה שנה, כמו הפכתי לאיש חדש. ספריו של רבינו החלו ממלאים את מוחי ולבי. דיבוריו הקדושים חצבו בלב האבן שלי, שבילים סלולים לכיסופים טמירים, להתקרב יותר ויותר להשם יתברך וההתבודדות הפכה להיות עבורי 'דרך חיים'.

באותה שנה למדתי יסוד חשוב. כי גם כאשר כל השערים ננעלים. ישנו שער אחד שאינו נסגר לעולם.

שערי דמעות - - -

בכל עת ובפרט בהתבודדות ותפילות היומיום, הייתי בוכה בדמעות שלישי, לפני השם יתברך "כוספי להגיע לצדיק האמת על ראש השנה, כל יהודתי תלויה בזה - - - כל העולם תלוי בזה - - -"

את מה שאירע במציאות איני יודע להסביר בדיוק. אך מה שאני יודע הוא, שבסופה של שנה רוויית תפילות, נמחק החוב שהיה על שמי, מבעל חוב של מאות אלפים הפכתי לבן חורין בין לילה.

כך, בשקט, מבלי שאיש שם לב, התווסף לעשרות אלפי העולים אומנה בשנה האמורה, כרטיס טיסה של יהודי נוסף, אחד שמעולם לא היה שם עדיין ויחל לרגע הזה בכל ליבו.

הנעתי למורי ורבי

לא אוכל לתאר במילים את הפגישה שלי עם הרבי באומן - - - האם ישנם המילים שיוכלו להביע פגישת אב ובנו, לאחר געגועים שלא פסקו שנים רבות, ותקווה שלא נגוזת - - -

חיי עברו בסך לפניי, הדמעות פרצו מעיני ללא שליטה, התוודיתי והתחרטתי, השתפכתי ונשפכתי, שפכתי לבי כמים שאין להם סוף.

טלטלה אחזה אותי, ורעדה ויראה עצומה מלאו אותי. לעמוד מול ראש בני ישראל, תקוות הדורות. אותו

צדיק יסוד עולם שכל הנשמות חיכו עליו מאז ומעולם. לזכות להיות בהיכלו, אחרי כל כך הרבה מניעות. אני. אצל. רבינו.

וכשסיימתי, הרגשתי אור ושמחה גדולים אופפים את גופי, רוחי ונשמתי. ידעתי שהגעתי למורי ורבי.

מסירות נפש לקיום רצון הצדיק

עברו כמה שנים. ואז חדרה לחיינו הקורונה.

חסידי ברסלב אינם יכולים להישאר בביתם בשעה שכל העולם כולו תלוי בכל נפש שתגיע לקיבוץ הקדוש של ראש השנה. וכך התקבצו להם יחד אטימות רשעות וטיפשות ועל אתר נחסמו הכניסות לאוקראינה. אלפי חיילים נשלחו 'לאבטח' את מבצע חסימת ה'פושעים הגדולים' – חסידי ברסלב. כסף רב הושלך לפח האשפה, הכל, כדי שחס ושלום לא יהיה ולו חסיד ברסלב אחד שיחצה את גבולות האוטונומיה האוקראינית.

גם אני לא התכוונתי לרגע לוותר. שום דבר לא יעצור אותי מלהגיע לאזור של עולם.

אורז פקלאות. מלקט סבלנות. צורר אלפי דולרים. ויוצא לדרך עם כמה חברים טובים. תשעה היינו – ביקשנו מה' שרבינו יהיה 'עשירי למניין'...

בשלב מסוים אנו מבינים שבבלארוס כנראה לא תימצא הפרצה לעבר אומן ואנחנו נוסעים לעבר בולגריה. שם השתטחנו על קברו של ה'פלא יועץ', שהבטיח שמי שיבא על קברו – יעזור לו בבקשתו.

מבולגריה נסענו במעבורת לרומניה. מתחילים לתור את הגבולות עם אוקראינה.

בדקנו מעבר אחר מעבר, גבולות מסוגים שונים ואפשרויות מעבר מגוונות, חיפוש שלא העלה דבר בחתכנו.

כעין חומת אבן אדירה ניצבה לה שם בין אוקראינה הענקית לשאר העולם. יחד עימה ניצב הנחש הקדמוני והפיל

אוי! צעקתי. אכן – מי יתן לי – ? אייו... אלוקיי... רק תן לי אבר כיונה ואעופה אל שורש געגועיי, ומושא תקוותיי

עלינו ייאוש קטלני. מילא את המוחות בערפל סמיך. חושך מילא את האופק. הייתכן?! היעלה על הדעת לא להיות אצל רבינו בראש השנה!?

ושוב ניסינו מעבר נוסף. אלפי דולרים הסכמנו לשלם אבל השם יתברך רצה מאיתנו דבר אחר לגמרי.

שנדבר איתו. שנספר לו. שנתבודד. רק אחרי שוויטרנו, והפסקנו להאמין שאנו צריכים להשתדל, הופיעה הישועה.

ההתבודדות הגורלית

התאריך: יום שני, כ"ה אלול. ראש השנה יחול בשבת קודש הבעל"ט.

בית המלון בו שהינו שכן בקרבת מקום לאחד הגבולות של רומניה-אוקראינה, היה בו את כל מה שהיינו צריכים בגשמיות, ואף ברוחניות מקום להתפלל וללמוד, אך הוא לא יכול היה לתת לנו את מה שהיינו צריכים יותר מהכל, את המעבר אל צידו השני של הגבול, לאוקראינה.

החבורה הייתה על סף ייאוש מוחלט. כמה גבולות שבדקנו ומאכערים שניסו לעזור לא הניבו שום תוצאה, מבחינתי היה זה אחד הלילות הגורליים שעברתי בחיי, הרגשתי שאני נאחז בחבל דק שנשמט מידי אט אט.

אבל מיאנתי להשלים עם הגורל. באותו לילה קיימתי התבודדות כמו שלא קיימתי מימיי. הייתה זו

התבודדות שאין אחריה ולא כלום: "השם יתברך. אתה בראתני ואתה יצרתני. הורדת את נשמתי לעולם עכור, לעשות לך נחת רוח ולקיים רצונך דייקא כאן בעולם מבולבל כזה..."

השתנקתי ארוכות והמשכתי:

"אבא יקר... זדים קמו עלי ולא שמוך לנגדם... הבאת לנו במתנה את הצדיק הגדול רבי נחמן בן פיגא, והוא אמר והזהיר אותנו שאין דבר יותר גדול מזה, מלהיות אצלו על ראש השנה. הסביר שבכך תלויים כל העולמות, כל הנשמות, וכל התיקונים של כל העולם.

ועתה, אבי שבשמיים... אנה אני בא...? אני מבקש בכל ליבי, לעשות רצונך אלקי חפצתי. אך חילות הטומאה הקימו חומות אדירים, בלתי עבירים, בפנינו.

'אבא!', צעקתי. 'זכני להגיע למקום מנוחתו של ראש בני ישראל, מקור שמחתי ותקוות חיי... זכני... הורני ה' דרך, אהלך באמתך'..."

שעה ארוכה המשכתי לטעון לפני הש"ת.

מזה שעות רבות לא אכלתי. לא שתיתי. ולא ישנתי. ערגתי אל עבר הפינה הקטנה, המקום אשר בחר לו אי שם באומן הרחוקה אלפי מילין. כמהתי בכל לבי להשתטח על מצבת האבן המחממת כל לב.

כמה שעות לאחר מכן הגיע המפנה הדרמטי.

תשע יהודים מאחורי תחנת דלק

שוטטנו בחלישות דעת גדולה ברחוב המקיף את המלון, רוח נכאים שלטה עלינו, מביטים באפלת הליל. כשלפתע הופיע לעינינו גוי מגושם 'איוואן' גדול, שהתברר עד מהרה כאיש שאותו אנחנו מחפשים.

כשהחלנו לשוחח, התברר כי לאיוואן הזה קראו בכלל 'סרגיי', והוא מתמקצע בעסק שעניינו 'העברת חפצים בין מדינות בדרכים לא

שגרתיות'.

תקווה התעוררה בנו. החלנו לדובב אותו, וביקשנו ממנו שיחלוק עמנו מידע על המקומות שבהם נעלמים המחיצות וה'מסכים המבדילים' בין המדינות והוא אף ניאות לכך תמורת כמה מאות דולרים שהחליפו ידיים מאחורי עץ עבות.

'כשבע עשרה קילומטר מכאן'. הוא הסביר. 'ישנה תחנת דלק אדומה, מאחוריה אין גדר והנהר השוצף משמש כמחסום גבולות. אם חציתם את הנהר אתם נמצאים על אתר בשטח אוקראיני ותוכלו למצוא דרך פנימה'.

מרוב להיטות להגיע לאומן, לא היה לנו זמן לעכל את משמעות הדברים. התרגשנו ונרעדנו עד למעמקי הנשמה ארזנו את הפקלאות ועלינו על מונית מקומית. לאחר כמה דקות נסיעה יצאנו בשקט את המונית שבה נסענו, לאחר שעצרה בתחנת הדלק האמורה.

בשקט התחמקנו אל השיחים הצדדיים שבפאתי התחנה מחזיקים בידנו את מעט מטלטלנו. שם, באמצעות מארזים מיוחדים שהכנו מראש החלנו עוטפים את המזוודות ואת המסמכים, כדי שלא יפגעו מהמים.

חיכינו עד שהחושך יהיה מוחלט והדייגים המקומיים ייצאו מהמים והנה אנו יוצאים לדרך.

הגיעה שעת השי"ן.

הלילה היה קריר. החושך היה סמיך למדי. רק קול פכפוך המים נשמע לאוזנינו. כאשר כל קול פצפוף ורשרוש עלים, מגביר את חרדתנו ומקפיץ את עצבינו המתוחים ממילא.

צעדנו במשך כמה עשרות מטרים, וקול המים הזורמים הולך ומתגבר, האטנו את הליכתנו כדי לא ליפול למים מבלי משים והנה, אנחנו כאן, על גדותיו של נהר הדנובה המפורסם באחד הרגעים המרגשים והמפחידים במסע.

לא ניתן להשוות כלום ממה שחשנו עד עכשיו לתחושה המצמיתה שחשנו על גדות הנהר, ברגע שצריך פשוט

לקום ולעשות מעשה נועז כל כך, בלי מחשבה ועם הרבה רצון ואהבה.

שניים מהחברים לא חיכו לכולם ופשוט זרקו את המזוודות פנימה ומיד אחריהם קפצו אף הם אל תוך המים הקפואים. לרגע נדמה היה שהנהר מתרגש עמנו ביחד, מביט בתמיהה בחסידים שהפקירו הכל למען ציווי מלפני מאתיים שנה.

תיכף התייצבנו כולנו וקראנו 'שמע ישראל' בלחש. ותחת משטר שקט קפדני, מתוך התקשרות לרבינו הנחל נובע, גלשנו לאיטנו אל תוך המים הקפואים. לא ידענו את עומקם ומה יש בהם. גם לא חשבנו על הסחף האדיר שנוצר מזרימת המים מהרי הקרפטים הנישאים מעלינו שהיה יכול לשאת אותנו עמו הרחק מהמקום.

דבר אחד מילא את מוחנו. געגוע עז ובלתי נשלט לבוא אל ציון רבינו.

"מים רבים לא יוכלו לכבות את האהבה..."

זרקנו את המזוודות, רחוק ככל האפשר, והתחלנו לשחות. ושוב חוזר חלילה; זריקה ושחייה. הקור צרב את עצמותינו. ידינו כבר לא נשמעו לנו. ועצמותינו דאבו מהמאמץ הממושך. נשכנו את שפתינו שוב ושוב עד זוב דם והמשכנו, בלי לחשוב ובלוי להרהר.

דבר אחד מילא את מוחנו. געגוע עז ובלתי נשלט.

זרקנו את
המזוודות, רחוק
ככל האפשר,
והתחלנו לשחות.
ושוב חוזר חלילה;
זריקה ושחייה

"...ונהרות לא יטפופה".

מופתים בדרך לרבינו

איני זוכר כמה זמן שחינו. אבל לאחר זמן מה, מצאנו את עצמינו סחוטים ותשושים, בעבר השני של הנהר. אנו על אדמת אוקראינה.

אלא שהסכנה לא רק שלא התרחקה מאיתנו, כי אם התגברה. ואם נגדיר זאת נכון, בעצם, צעדנו אל תוכה.

חיילים אוקראינים אכזריים פטרלו לאורך הנהר. כשהם נתונים תחת פקודה, לעצור בכל מחיר את כל מי שינסה להסתנן לגבולות ארצם. שוב ושוב הוצרכנו לשכב על הרצפה ולהתחבא בין השיחים הקשים והבלתי ניתנים למעבר שצמחו על גדות הנהר.

היינו עייפים ומותשים, לאחר ימים ללא שינה מסודרת ואוכל כפי הצורך, הפחד נתן אף הוא את חלקו ואך בקושי שרכנו את רגלינו בפחד וחולשה, פסיעה אחר פסיעה.

ולפתע אירע הגרוע מכל.

לא הרחק מאיתנו שמענו את קולם של החיילים המפטרלים וכנראה שגם הם שמעו אותנו ואת השיחים שרמסנו בדרכנו. הם פנו לעברינו ואלומת אור שהגיע מפנסו של אחד החיילים האירה את פניו של אחד מאתנו. דמנו קפא בקרבנו התכווצנו מרוב פחד, בדמיונונו כבר ציירנו לעצמנו את קריאת ה'עצור' המפורסמת.

אך לאחר שניה נוכחנו לראות שהתרחש לנו נס. כמו 'עיניים להם ולא יראו'.

בהמשך היינו צריכים לעבור קבוצה גדולה של שיחים עבותים וגבוהים ולאחר מאמץ מרובה הצלחנו לחתוך אותם באי אלו דרכים ובחסד ה' זכינו ועברנו אותם.

אך אויה, אנו מגלים לפתע כי במרחק מה מאיתנו, בדיוק בשביל שמוביל ליציאה מאזור הגבול, נמצאים ארבעה חיילים עם רובים שלופים. יושבים סביב מדורה.

רק מלראות אותם מול עינינו קבלנו צמרמורת ורעדה, היינו בטוחים שהכל אבוד כבר ואחרי כל המאמץ הבלתי נתפס שעשינו עד כאן הם יעצרו אותנו על אתר...

התחלנו להתקרב בשקט מהצד. מסתכלים על גבם של החיילים שישבו בסמיכות צמוד לשביל שהיינו חייבים לעבור עליו. קיוונו למצוא דרך צדדית לעקוף אותם.

התקדמנו פסיעה אחר פסיעה, בשקט מוחלט, צעדנו על קצות האצבעות והלבבות שלנו נמתחו עד קצה היכולת. עמדנו כבר במרחק מטרים ספורים מהם ואז אנחנו שמים לב שמהו מוזר שם, לא שמענו מהם שום קול ואף לא ראינו כלל שהם זזים.

אז הבנו שהם פשוט... ישנים.

חזרנו לשביל הראשי, צועדים במרחק מה מהם, ברעד וחרדה עצומה. נזהרים שלא להעיר אותם חלילה. משעברנו אותם החלנו להאיץ את קצב ההליכה השקט, וחזרנו לנשום רק כשכמה עצים הסתירו אותנו מעיניהם.

אך למרות שהצלחנו לעבור את המכשול העיקרי, הגענו כעת לקצה גבול היכולת שלנו. העייפות והלחץ נתנו את אותותיהם וכשהתיישבנו לרגע לנוח, פשוט השתרענו על הרצפה באפיסת כוחות ו... נרדמנו.

כך חשופים לעין כל, אנו מתעוררים בבהלה, מגלים כי ישנו במשך כמה שעות וכבר האיר השחר.

נזכרנו בכך שעברנו את המכשול העיקרי ושמחנו עד מאד כי כבר עברנו את הגבול. אבל ידענו שאנחנו צריכים עוד ישועה גדולה להגיע בשלום לאומן.

חייגנו בשקט לנהג, עמו עמדנו בקשר עוד לפני שעברנו את הגבול. כדרכם של גויים, ובטענות שונות ומשונות הוא הודיע לנו כי המחיר הכפיל ושילש את עצמו וכי הוא דורש מכל אחד מאיתנו בנפרד אלפיים חמש מאות דולר(!). קיימנו התייעצות קצרה, והחלטנו לקיים 'בכל מאוחד' בהידור, על אתר אנו נותנים לו את

הסכמתינו.

חיכינו במתח עצור, הדקות חולפות אט אט וסוף סוף הגיע הרגע.

בפאתי כפר נידח מאחורי שיחים עבותים מופיע רכב אוקראיני מקרטע, ואנו נוסעים לעבר מחוז חפצינו וגעגועינו. ואין שמחה בעולם כשמחת הנסיעה שהייתה באותם שעות. לא פסקנו לרגע מלשיר ולזמר. דמעות גיל וחדווה גלשו מעינינו ללא כל בושח.

אנחנו בדרך לרבי - - -

פצחנו יחד בהתלהבות באמירת: "מזמור לתודה הריעו לה' כל הארץ".

לרגעים נדמה היה לנו, שהבתים, העצים, ושאר הדוממים סביבנו, פרצו אף הם במחול. בריקודינו בתחנות הדלק המועטות שבהם עצרנו, כמעט ושילבנו את הנהג הגוי שלא הבין לרוחנו...

כזה ראש השנה...

אומן עצמה ציפתה לנו סגורה ומסוגרת. אין יוצא ואין בא.

אלפי חיילים צרו על כניסותיה. בהחלטה נחושה וברורה למנוע את כניסת החסידים. כאן נחלץ לעזרתנו אחד מתושבי אומן שהתגורר במקום מרוחק קמעה מהאזור היהודי, הוא הכניס אותנו ברכב, בתואנה שאנו עובדיו במפעל המקומי שהוא מחזיק. לאחר תשלום של כמה מאות דולרים, הוכנסנו לעיר, עליה חלמנו והתפללנו כל כך.

אין לשון שתוכל לתאר את השמחה רוקעת השחקים שהרגשנו באותם

רגעים. את ההרגשה המיוחדת שאופפת את כל הגוף מהראש ועד לרגליים.

בבואי בשער ציון רבינו הקדוש והנורא, לא הצלחתי לעמוד עוד בהשתוקקות והגעגועים שעלו על גדות לבי המתפקע. ופרצתי בבכי מזכ ומטהר.

שעות על גבי שעות, השתטחתי על הציון הקדוש - שלצערינו הרב, בימים אלו של ערב ראש השנה, היה ריק כמעט לחלוטין - וסיפרתי את כל מה שעברתי.

כזה ראש השנה לא היה לי.

השמחה השירה והריקודים היו למעלה מתיאור בני אדם. אי אפשר להעלות זאת על גבי הכתב.

במוצאי ראש השנה יצאנו לדרך חזרה. עשינו את אותו המסלול. רק שהפעם ללא חיילים רבים בגבול, שהרי כבר אין לו, ליצר הרע, צורך בכך. הדרך עברה בצורה חלקה.

תבואו לאומן פעם אחת... אחר כך כבר לא תוכלו להפסיק!

לסיום, ר' גבי מבקש לפנות לעם ישראל ולומר להם: "תבואו לאומן לראש השנה. ליצר הרע יש דרכים רבות למנוע את איש הישראלי מלבוא לאומן, אבל תדעו שכל המניעות זה מניעות המוח בלבד. אם תבואו פעם אחת, תבינו מה זה..."

לא תוותרו על זה יותר בחיים..."!!!

בית כנסת מפואר בבית שאן

מיד כשנכנסתי לבית הכנסת המפואר הניצב בטבורה של בית שאן, צדו עיני את תמונת ציון קברו של רבינו הקדוש המודבק על צדו של הדלת, ועליה באותיות מאירות עיניים, מכתבו המפורסם של תלמידו הגדול של מוהר"ת, רבי נחמן טולטשינער זצ"ל: "...והיום למדתי המאמר הקדוש (ליקוטי מוהר"ן תורה קכג): העיקר והיסוד שהכל תלוי בו, להתקשר להצדיק שבדור ולקבל דבריו על כל אשר יאמר כי הוא זה, דבר קטן ודבר גדול וכו'. וכבר מונח כלל בדינו אשר כעת הוא הצדיק שבדור אדונינו מורינו ורבינו זכר צדיק וקדוש לברכה..."

הכל מסביב צועק רבינו. ארון הקודש המפואר עם סמל 'האש שלי', ועל הפרוכת רקומות המילים 'בברסלב בוערת אש, הבער אותה בלב'. תיקון הכללי על פלקטים גדולים וצבעוניים. ספרי רבינו שממלאים את המקום מקיר לקיר. נר התמיד של רבינו. שמות השבטים המוארים בתקרה.

הייתה זו בשבילי כעין כותרת והקדמה לסיפור חייו של הר"ר גבי דראי ה"ו, גבאי בית המדרש, מייסד 'בית רבינו' והרוח החיה בבית שאן לכל ענייני רבינו ז"ל. לקראת שמיעת סיפור נסיעתו

ההירואית לציון רבינו הקדוש על ראש השנה של שנת הקורונה.

מעייני ניבט המבט הברסלבאי הבלתי מנוצח. בפשטות וחוץ של חסיד המכיר את מקומו כחסיד, הוא מבטא את אמונתו הזכה והעמוקה ברבינו הקדוש. אמונה שהביאתו עד היום, כאשר בית הכנסת אותו הקים במסירות נפש וממון, למען מטרה אחת ויחידה, להפיץ את אור האמת והאמונה בעולם, משמש כמגדלור רב עוצמה לעיר הישנה

והישנה ואנשיה הטרודים בהבלי עולם. מאמין בטוח ויודע שכל הצלחת המקום נשאבת אך ורק מכוחו של מי שאמר 'סמכו על כוח' העוסק בכל עת לתקן עולם במלכות ש-די.

זמנו יקר. תוך כדי שיחתנו הוא מקבל טלפונים רבים עקב פעילותו העניפה לקירוב בנים לאביהם שבשמיים. אך הוא בכל זאת מפנה למענינו את הדקות שבין לבין. מאמין שגם הסיפור הזה יביא תוספת אמונה וחיזוק ליהודים רבים.

שש שנים חיכתי...

ליד ביתי עמד שטח מוזנח. בעבר היה בו בית כנסת שחורב והמקום נעזב. העזובה שלטה בו, ואיש לא התעניין במקום.

עד שבאתי, והחלטתי; כאן יקום בית מדרש הנקרא על שם הצדיק בעיר בית שאן. כאן יתוודעו עמך בית ישראל לטעמים המתוק והערב של עצותיו הקדושות של רבינו. היות ולא היו לי המשאבים הדרושים לכך, קיימתי את רצוני של רבינו – לעשות מה שאפשר; להתפלל - - -

וכך מדי יום ביומו, הגעתי לשטח המדובר. קורא בו פרקי תהלים, עושה התבודדות. ולומד ספרי רבינו הקדוש. כשאני מעתיר בתפילתי, שאזכה להקים כאן 'בית גדול' שמגדלים בו תורה ותפילה.

שש שנים חיכתי - - - שש שנים.

הייאוש ארב מעבר לפינה. נשמות 'טובות' דאגו להסביר לי שאין סיכוי שזה יקרה. וחלישות הדעת איימה לערוב את דעתי לא פעם ולא פעמיים. שש שנים של כיסופים, רצונות והתבודדות. שבסופם בתחבולות ובזכות תפילתו וכוחו של הצדיק האמת, הוצאתי את חסכונותי, והקמתי את בית הכנסת יחד עם עוד חברים שתמכו בי. לפני תקופה קצרה, הרחבנו את בית הכנסת והוא הכפיל את שטחו.

לא חסרו מניעות המוח והלב. כמו גם הרשויות שפעמים הציקו. אך כיום בחסדיו יתברך, הכל מאושר ועוד היד נטויה, כאשר לאחרונה זכינו לקבל שטח

נוסף לבניית מקווה ואולם לתפארת. וכמו דבורים הנמשכים לצוף הפרחים, מאז הוקם בית הכנסת, הפך המקום לתל תלפיות. עמך ישראל כמו חיכו לרגע שבו תקום פינה ממנה עוז ואורה, והחלו להתקרב בהתלהבות למקור הקדושה והתקווה. אוויר הנח והזך המקרב ליבות ונפשות ישראל לאביהם שבשמים בדרכו של הנחל נובע מקור חכמה.

בסיום השיחה. אני פונה לר' גבי ושואל אותו לפשרה של הכתובת שעל הדלת, איתה פתחנו את התיאור הזה.

כחסיד ברסלב, הוא עונה בבהירות "אנחנו חסידים של רבינו הקדוש ולא של אף אחד אחר. רוחו של הצדיק האמת היא המוליכה אותנו בדרך ובצביון המקום. יש לנו כאן רב להורות לנו דבר ה' – זו הלכה, שגם הוא חסיד ברסלב, והוא מורה לנו את ההלכות. אך בעיניי הנהגה אנו כפופים אך ורק לצדיק האמת שבדור הוא רבינו הקדוש. רבינו אמר שממנו עד משיח לא יהיו חדשות. רק הוא 'הרב' שלנו ובדרכו ועצותיו אנחנו הולכים. הוא האדמו"ר שלי, אליו אני כפוף. ורק אליו".

ולסיום, אני תמה באוזניו על המכשיר הכשר שהוא מחזיק בידיו בעיר חילונית כל כך.

ר' גבי מתמיה על תמיהתי. מסביר לי בפשטות אופיינית כי אין כאן כל סיפור מיוחד. הוא וטכנולוגיה פשוט לא הולכים יחד. שהרי אצל רבינו הקדוש הדבר החשוב ביותר הוא קדושה. הכיצד יכול חסיד ברסלב להחזיק כלי שיכול לגרום לו למכשול בשמירת העיניים!?

הוא אף מתאר את המשך התפתחות פינת ההפצה של רבינו הקדוש – בבית הכנסת, לאחר אותו ראש השנה, כאשר הוא ויתר החברים התמסרו בכוחות מוגברים להרבות פעלים בענין הגדול הזה. "נערים ומבוגרים כאחד באים לכאן לשמוע ולהאזין ולהורות את צמאונם ממימי המתוקים של רבינו הקדוש. עשרות ומאות מקורבים מגיעים למקום, כאשר בשנים האחרונות המקום הורחב ושופץ היטב היטב, ועוד היד נטויה להגביר חיילים ולקרב בכך את גאולתנו ופדות נפשינו" במהרה בימינו.

מתי יבוא לידי ואקיימנו

שאלה זו מרחפת באוויר הנח והזך
בין אנשי שלומינו
מאז קריאתו ציווי ואזהרתו של רבינו הקדוש
שנעסוק בלהשקות אילנות
אנ"ש חפצים לקיים ציווי קדוש ומהותי זה
ולצאת ולמסור שיעורים היכן שנצרך

**השטח בוער. הצמא קיים.
ענינו של רבינו הקדוש מתפשט.
והחוסר מורגש בכל פינה.**

הבשורה הטובה שכולם ציפו לה

פרויקט השיעורים 'אור חדש' מבית אבקשה יוצא לדרך

אנחנו פה על מנת לתווך לכם, -
מבקשי השיעורים, בחורים ואברכים יקרים,
מנהלי חבורות, וגבאי בית כנסת,

התקשרו ואנו נתאים לכם את השיעור הקרוב למקום מגורכם

וכמו כן במידה ונפשכם כוספת לקיים את ציווי רבינו בפשיטות
ולהפיץ את אורו של רבינו במסירת שיעור,
חייגו אלינו ואנו נתווך לכם את מבקשי השיעור באזורכם

אור חדש 09-313-2373 שלוחה 2

שעות מענה:
ימים א-ה בין השעות 13:30-15:30 אחה"צ
באין מענה, ניתן להשאיר הודעה ויחזרו אליכם

מבית אבקשה

'עברי אנכי'

החסיד רבי דוד צבי
דאשיווסקע

הילד שספר את הכפות בשולחנו הטהור של
מוהרנ"ת // ההכרזה המפתיעה בקלויז באומן
// החיזוק לאנשי פולין מול גילויי ההתנגדות
// המגבית שערך בגיל שמונים לטובת
ההדפסה // ההתבטאות הנדירה של רבי
אברהם ב"ר נחמן בהלוויה // יריעה מיוחדת
על חייו המופלאים

דוד דגן

ימי תמימים

בעקבות תלמידיו
מוהרנ"ת זע"א

נקודת מקום - טשעודרין

כילד סייע
בעריכת השולחן
לסעודה עבור
האורחים וספר
שמונים כפות,
כך ידעו את
מניין המתקבצים
בשבועות דהאי
שתא

אוהל ציון רבינו, צילום משנת תרס"ח. בפתח נראה ר' אלטר מטפליק

נולד בשנת תקפ"ט לאביו רבי יונה, בנו של הרה"ק רבי ישעיה שלום², בן הרה"ק רבי יודל מדאשיב - מהמאורות הגדולים שבחבריא קדישא תלמידי רבינו הקדוש.

בימי ילדותו עוד זכה להסתופף בצל זקנו הגדול רבי יודל ודמותו נחקקה בלבו לכל חייו. באחד ממכתביו כותב רבי דוד צבי: "וכמו שיש סיפור מזקני מו"ר ר' יודל, אשר היה ממקורבים הגדולים של רבינו ז"ל, שפעם אחת בא ממעדועדיבקא לברסלב, שהיה שם מחלוקת, ושאל אותו רבינו ז"ל: מה נשמע אצלכם מענין המחלוקת? והשיב שנשקט מעט, וענה רבינו ז"ל ואמר לו שזה מחמת שאין אתם עוסקים בתורה ובתפילה כראוי, על כן אין להם כח להתגבר עליכם"³ - כי כאשר מתעורר קול דקדושה, מתעורר כנגדו קול הברה".

אח היה לו, צעיר ממנו בשנים, ורבי יודל שמו⁵, על שם הסבא הגדול.

בצילו של התלמיד הגדול

סיפר רבי דוד צבי שבילדותו זכה להיות ב'שבועות הגדול' (שנת תקצ"ד) בעיר ברסלב, שם נאספו ובאו רבים מאנ"ש לשהות במחיצת מוהרנ"ת ולשמוע מפיו דברי אלקים חיים, כילד סייע בעריכת השולחן לסעודה עבור האורחים וספר שמונים כפות, כך ידעו את מניין המתקבצים בשבועות דהאי שתא, מלבד אנ"ש תושבי העיר שסעדו בביתם.⁶

כשהגיע לימי בחרותו ולראשית ימי

אברכותו, זכה להסתופף בצל קורתו הקדושה של רבי נתן, ולשמוע מפיו את דבריו הקדושים. חידושי תורתו אשר חלקם נדפס לימים ב'ליקוטי הלכות', שגורים היו על לשונו ונהג לחזור על 'הלכות' שלמות בעל-פה מלה במלה.⁷

התגורר בטשעהרין במשך שנים רבות, לאחר מכן העתיק מגוריו לדימיטריבקה, מאז כונה

"רבי דוד הירש מדימיטריבקה"⁸. כאבותיו הקדושים, הרבה בלימוד התורה והיה תלמיד חכם מופלג בנגלה ובנסתר. גם בהיותו טרוד בעסקיו, בכל עת היו ספריו עמו והיה הוגה בהם.⁹

עם 'אנשי מעמד' באומן

בהגיעו לגיל שישים העתיק את מגוריו לאומן. בהיותו מהיחידים שעוד זכו לשמוע מדברות קדשו של מוהרנ"ת, וגם זכה להסתופף בצל זקניו תלמידי רבינו הקדוש, ובר אוריין ואיש מעשה בזכות עצמו - החשיבו אנ"ש באומן את דעתו מאוד והתייחסו אליו כאל זקן העדה.

כשנוסדה חבורת 'אנשי מעמד' באומן בשנת תרס"ג על ידי החסיד הנלהב רבי ישראל קרדונר, על מנת ללכד יחדיו את האברכים הצעירים מבקשי ה' החפצים לישב על התורה והעבודה, קבע רבי דוד צבי את מושבו יחד עמם בקלויז, שנבנה באותה עת מחדש, והשפיע על חברים מקשיבים מדעת רבינו הקדוש.

בספר 'קרא דחיי' מסופר, שכאשר הצטרפו רבי שמשון בארסקי ובן דודו רבי אליקים געציל ליובאוונע לחבורת 'אנשי מעמד', התעוררו עליהם קטרוגים אפילו מצד אנ"ש, כי איך יתכן כזאת שאברכים צעירים בגיל השלושים לחייהם יפרשו לגמרי מכל עסקי העולם ולא יעסקו בשום דבר לפרנסתם, "ואז קם ר' דוד צבי, שהיה מחשובי זקני אנ"ש ועלה על הבימה של הבית המדרש וצעק בקול גדול 'היות ונתקרבו שני צנתרי דדהבא לדעת אדמו"ר ופרשו עצמם לגמרי מכל עסקי העולם ועוסקים רק בעבודת ה' יתברך, ויש מאנ"ש שמעוררים מדנים עליהם, ואף אותי מפתה היצר לרודפם - בכך אני מודיע ברבים שהכל הוא מצד היצר המסטיני"¹⁰.

רבי דוד צבי נשא על כתפיו את ענייני הכלל. כשהתעורר הצורך לבנות 'קלייזל' - בית מדרש קטן נוסף, ו'בית דירה' בחצר הקלויז - נרתם למען הדבר כשהוא משגר מכתבים אל קיבוצי אנ"ש שירימו נדבתם לטובת

1. כך לדברי רל"י בנדר ('טעם זקנים' עד). ע"פ מִפְקְדֵי טשעהרין (מהשנים תרכ"ב ותרכ"ח) הוא נולד בתקצ"א ויתכן והיה חוסר דיוק ברישום.
2. אף הוא מגדולי תלמידי רבינו הקדוש. רבינו הפליג בשגב קדושתו.
3. יום ג' לסדר פקודי, תרס"ח לפ"ק, פה אומן. נדפס בספר 'אמונת אומן' מכתב כב.
4. עי' 'ליקוטי מוהר"ן' ס" כב, באות ז. וראה עוד שם: "וכשאין מתגבר ומתעורר קול דקדושה - הם נחים, אך תיכף שמתעורר קול דקדושה - הם מתעוררים תיכף ומתחילין לצעוק ולקטרג נגדו".
5. סיפור דומה מעתיק ר' נתן ב"ר יהודה מטבריה, מתלמידיו הגדולים של מוהרנ"ת, במכתב מיום כ"ד מנחם אב תרמ"א, כפר נקט: "כמו שאמר רבינו ז"ל לאנשי לאדיזין בעת ששאל אותם רבינו ז"ל מה נשמע במחניכם והשיבו לו לרבינו ז"ל שב"ה אצלנו שטיל, ואמר להם שבוודאי אתם ג"כ שותקים מעבודת ה'".
6. ר' יודל נולד בתקצ"ז ונפטר בתר"פ. יוצאי חלציו: יונה (תרט"ו). אברהם (תרי"ז). ר' יודל ובניו מופיעים גם במפקד זמיאטניציה [הס' מוכה לטשעהרין] משנת תרל"ה].
7. החסיד ר' נחמן בורשטיין בשם רבי אברהם שטרנהארץ זצ"ל, ששמע מפי רבי דוד צבי.
8. 'ילקוט הליקוטים'. 'שיח שרפי קודש' ה, תקלו. 'טעם זקנים' קד.
9. כך הוא מכוונה גם בשמות הצדיקים' וורשה תרפ"ה.
10. 'ילקוט הליקוטים'. במכתבי רבי נתן ב"ר יהודה משנת תרמ"ג מוזכר אחד מאנ"ש בשם ר' דוד צבי שביקר באותה עת בארץ ישראל, ויתכן והכוונה אליו. ראה מכתבו מיום א' בשלח תרמ"ג טבריא: "מכתבך על ידי ר' דוד צבי נ"י קיבלתי יום ב' אחר תפילת שחרית". ומיום ב' במדבר תרמ"ג טבריא: "איך ששלחתי לך מכתב עם ר' דוד צבי נ"י מכאן, ובתוכו היה רצון מכתב לבברין", ובעוד מכתבים מאותה שנה.
11. 'קרא דחיי', ערך ר' שמשון בארסקי.

תורה

תמונה עתיקה של העיר טשעהרין

ליקוטי מוהר"ן שנדפס בירושלים שנת
עת"ר ע"ר דוד צבי

בתפילתם, ועל כן רצו להכריז נגדם
בפרהסיא שיחדלו ממנהגם.

השיחה הערה סביב העניין הגיעה
לאוזני רבי דוד צבי, ובאמצע הדין
והדברים עלה לבימת בית הכנסת
והיכה עליה בידו לאות שקט. כיון שהיה
הזקן שבאנ"ש הושלך הס. פתח ואמר:
"מחמת שאני זקן, והשאגות בתפילה
מפריעות לי, חוששני שמא מתוך כך
אגער בעובדי ה' הללו המתפללים
כדבעי, על כן מכריז אני ומגלה דעתי,
שלא ישימו לבם המתרגלים בתפילתם
לגערותיי והקפדותיי, כי כל זה בא
רק מעצת הבעל-דבר, המעוות דעתי,
ושימשיכו להתפלל בכוחות כדרכם,
כפי רצון רבינו הקדוש". לנוכח דבריו,
חדלו הטענות נגד אותם מתפללים.¹⁶

סיפר החסיד רבי בן ציון אפטר,
מוותיקי המקורבים מפולין: "פעם
התלוותי אל רבי דוד צבי בלכתו אל
ציון רבינו הקדוש, כבר זקן מופלג היה
וסייעתי לו בהליכתו. בעודנו הולכים,
הזדעזע ואמר ברעדה: 'המבין אתה
להיכן הולכים אנו עכשיו?' בהתרגשות
כזו אמר זאת, אף שהיה בחייו אלפי
פעמים בציון הקדוש, נדמה היה כי
הרגשתו היא כמי שעולה לראשונה
להשתטח על הציון".¹⁷

טעם אור הגנוז בעולם הזה

אגרות מלאות דעת טהורה שיגר רבי
דוד צבי לחסידים מפולין (אשר לימים
באו לדפוס בספר 'אמונת אומן'¹⁸),
והרבה לחזקם לעסוק בספרי רבינו
הקדוש ותלמידו מוהר"ן:

"חיזקו והתחזקו להרבות בלימוד ספרי
רבינו ז"ל וספרי מוהר"ן בכל יום דייקא
בקביעות, וכל אחד יאמר לחבירו: חזק
ושמח על החבלים שנפלו לנו בנעימים
לטעום על כל פנים מעט דמעט טעם
של אור הגנוז - אשר יתגלה רק לעתיד
לבא, אבל הצדיק האמת הוא מקיים

לו: "רבי געצי, אינני שומע כאן את
תפילתו של רבי ישעיה'לה מראחוב".
רבי ישעיה, בעל 'מסגרת השולחן'¹⁴
רבה של העירייה ראחוב שבפולין,
התפלל במתיקות נפלאה שהיתה
לשם-דבר. ר' משה שמואל השתוקק
לשמוע תפילה מעין זו באומן.

"שב בתפילה ליד רבי דוד הערש"
השיבו רבי געצי, "רק שלא יבחין
שאתה מתיישב סמוך לו. הבט
בתפילתך".

וכה סיפר ר' משה שמואל: "רבי דוד
צבי הישיש היה עטוף בטליתו שכיסתה
את ראשו, התנועע והתפלל בכזה מין
דביקות... בשקט, כשקולו כמעט בלתי
נשמע... לאחר מכן הודיתי בפני רבי
געצי: 'אפילו רבי ישעיה'לה ראחובער
אינו מתפלל כך!'".¹⁵

שימשיכו להתפלל בדרכם...

אירע פעם, וכמה מאנ"ש מתפללי
הקלויז באומן, רצו למנוע מהעובדי ה'
לצעוק בתפילתם, בטענה שצעקותיהם
ומחאות כפיהם מפריעים להם

העניין¹¹.

החסיד רבי געציל ליובאוונע מזכיר את
פעולותיו במכתבו לידידו רבי שמשון:
"הכלל, ליסע איני יכול, מחמת כי ר'
דוד צבי נ"י חלש מאד, תבקשו רחמים
בעדו, כי הוא נצרך לבנין הק', כדי
שלא יהיה מניעה לפעולות הנעשין על
ידי אחרים".¹²

כשבאו לאומן ראשוני הבחורים
המקורבים מפולין, ניגש אליהם רבי
דוד צבי הישיש וחזקם ועודדם: "כה
אמר הרבי: 'ענייני הוא סוד כזה, שאף
לאחר שמגלים אותו - נשאר הוא
בגדר סוד', ועל כן עליכם לדעת עתה
בהתחלת התקרבותכם, שכל חייכם
עליכם לחתור עוד ועוד בהבנת עומק
תורתו וקיום עצותיו, ומיום ליום
יתגלה לכם יותר ביאור סוד זה, אף
על פי שגם אז יישאר עניינו בגדר
תעלומה וסוד".¹³

מתיקות בתפילה

תפילתו היתה בלב ונפש. בתחילת
התקרבות ר' משה שמואל לזין,
מהמקורבים מפולין, ניגש אל החסיד
הנלהב רבי אליקום געציל ואמר

11. ראה מכתבו מיום ה' לסדר תצוה תרס"ח לפ"ק, פה אומן - 'אמונת אומן' מכתב כא: "והנה אני משתוקק מאד למלאות רצונם עוד עם דיבורים כאלה הנובעים מספרי הנגמ"ח, רק שאין הזמן מספיק כי יש לי כעת עסק אחר בענין גמר בנין הקלויז שרוצין אנ"ש לגמור בקיץ הבע"ל עם הקלייזל והבית דירה לסתור ולבנות חדשים על החצר וגם לזה צריכין לכתוב מכתבים הרבה לכל המקומות של אנ"ש". (יתכן והדבר קשור לחבורת 'אנשי מעמד' שנוסדה באותן השנים ולמקורבים שבאו מפולין, עד שצר היה המקום מהכיל את ריבוי הנפשות).
12. 'שארית ישראל' צב, מכתב ר' געצי לר' שמשון ללא תאריך.
13. שיח שרפי קודש הישן ד, שפט. ר' יצחק מאיר קורמן כותב בכתב ידו: "א, אות טו: 'וגם ידוע לכל את הצעקות מחשובי אנ"ש, הלא הם הר' אברהם בר' נחמן טולטשינר ז"ל והר' דוד צבי דשבסקי ז"ל - שצעקו מרה על ענינים כאלו שבאו על ציון רבינו הק' ז"ל ומבלים שם זמן מרובה..."
14. תלמידם של המגיד מטריסק, הגה"ק רבי צדוק הכהן מלובלין והגה"ק מאוסטרובצא. עלה לארה"ק בשנת תרס"ז. נסתלק בשנת תר"ע.
15. ר' לוי יצחק בנדר שמע זאת מפי ר' משה שמואל. 'טעם זקנים' קד.
16. 'שיח שרפי קודש' ו, קי.
17. שם ו, קמט.
18. ע"י הרה"ח ר' נתן צבי קעניג, בשנת תשכ"ו בבני-ברק.

אנו מאחלים ללקוחותינו שנתנו בנו את אימונם גם השנה
ולכל חסידי ברסלב

שנה טובה ומתוקה

שיתגשמו כל משאלותיכם לטובה

שמחנו לתת לכם שירות ולקחת חלק בקיבוץ הקדוש
נשמח לראותכם שוב בשנה הבאה ובמשך השנה כולה
עם מחירים טובים ושירות אישי

מאחלים צוות קצנא

רוזנר
טוירס
הדרך שלך לעולם

055-678-2005

מתתיהו 29 ב"ב | פקס: 077-179499 rozner.tours2@gmail.com

התקשר
עכשין

שימו לב: מוקד יציאת האוטובוסים הוא בירידה על יד נהר התשל"ך

אפשר לשער במוח, לקיים בזה 'פוצו מעיינותיך חוצה', כאשר כבר אתם בעצמכם טעמו מעט מיין המשומר אשר גזוז וטמון באלו הספרים והם מחיין ומאירין לכל הנפשות החלושות מכמה שנים להחזיקם שלא יפלו לעולם!.

והוא מדגיש את חשיבות הלימוד בספרו הקדוש של מוהר"ת: "והגם שבוודאי עיקר השורש וההקדמות הקדושים הם הספר ליקוטי מוהר"ן בעצמו, אשר נובע ממקור החכמה [...] אבל באמת עיקר ההתגלות של הצדיק האמת, גודל השגתו וכן גודל הארת של ספריו הקדושים - הם רק על ידי תלמידיו הק'. יעינו היטב בליקוטי הלכות חלק אורח חיים חלק ראשון בהלכות ברכת השחר הלכה ה' אות מו, שמשה רבינו בעצמו לא ידע איך לעשות המנורה והוכרח ה' יתברך לצוות לו שילך אל בצלאל תלמידו והוא יעשה. עיינו שם היטב

פרומפולר מלובלין להדפיס את הספר הקדוש 'ליקוטי הלכות' אשר אזל מכבר מן השוק והפך ליקר המציאות, ביקש את רשות זקני החסידים באומן, במענה כתב רבי דוד צבי לו ולחבריו "שבוודאי אנו כולנו יחד אנ"ש נותנים לו רשות, רק בתנאי שיתחיל מן חלק ראשון כסדר וגם שיהיה איש אחד שיגיה היטב", רבי לייבל ביקש שישלחו לו ספר מוגה מאומן שעל פיו ידפיסו, ורבי דוד צבי משיבו "שחלק ראשון נדפס בימי חיי מוהר"ת ז"ל והיה מוגה היטב ואין בו שיבושים כלל".

בלובלין התהווה באותם ימים ה'קייבוק' הראשון של חסידי ברסלב בפולין. מדי כתבו, קורא רבי דוד צבי מקרב לבו לחסידים דשם ומחזקם על גודל חשיבות הדפסת חיבורו הגדול של התלמיד הנצחי "נא ידידי היקרים, כל מי שיש בידו להיות בעזר לסייע לזה, בוודאי הזכות גדול מאוד שאי

וממשיך אותו האור לתלמידיו גם בעולם הזה, רק לא כל אפין שווין מצד המקבלים. וכל מי שזוכה לעסוק יותר בספריו הקדושים, להתבודד יותר בכל פעם לפני ה' יתברך עם תורה אחת מתורותיו - אזי בוודאי זוכה יותר לטעום טעם אור הגנוז. וכמו ששמעתי מאנ"ש שפעם אחת אמר מו"ר רבי נתן ז"ל על התורה ט"ו המתחיל ונקרא 'אור הגנוז' בזה הלשון 'מי שרוצה לטעום טעם אור הגנוז, ווער סע וויל פאר זוכין דעם רבין - זאל האבין התבודדות [מי שרוצה לטעום את [האור של] הרבי - שיהיה לו התבודדות]".

השנה בגדולת התלמיד הנצחי

כאשר חפץ החסיד רבי לייבל

19. "יום ד', ט' ימים לחודש תמוז, תרס"ח לפ"ק, פה אומן" - 'אמונת אומן' כו. וראה 'ליקוטי מוהר"ן' סי' יז, באות ב: "לטעום ולהבין ולראות אורו הגדול של הצדיק שעל ידו יוכל לבא לתכלית הטוב".

ר' דוד צבי היה הראשון שהדפיס בליקוטי מוהר"ן מפתח להלכות המיוסדות על התורות

ובוודאי

יחיו את עצמם באלו הדיבורים, כי הם

דברים נפלאים אשר לא נשמע מעולם [כאן מאריך במתיקות לשונו בדבריו הק' של מוהר"ן].

...ומשה רבינו מחמת ענוותנותו לא האמין בעצמו שהוא זכה לעלות למעלה למעלה כל כך, עד שיהיה ביכולתו להמשיך משם אור גדול כזה להאיר למטה למטה את הארת הרצון. אבל בצלאל תלמידו, מחמת גודל אמונתו ברבו הקדוש, הוא דייקא יכול לעשות את המנורה שהיא כלי וצמצום חידוש כזה להאיר בכל העולם כולו וכו' וכו', והכל על ידי כוחו של רבו ועל ידי גודל אמונתו בו, נמצא שבזה מרומז שלהחיות הנשמות הנפולות נעשה דייקא על ידי תלמידו של הרבי האמת.

"וכן אנו רואין עין בעין שבכל ספרי ליקוטי הלכות מדבר רק מהתחזקות, וכן מרומז בהתורה קרא את יהושע סי' ו' שהתלמיד הוא בחי' נקודה התחתונה בחי' 'ואציעה שאול הנך' כדי לחזק את הדרי מטה, וכן משה רבינו אמר לתלמידו

יהודי שהתבודד בכל יום. המצבה שהוקמה באזור בו נטמנו ר' אברהם ב"ר נחמן ור' דוד צבי דאשיוסקע (אהלי צדיקים)

בוודאי מכיר ורואה האמת מעט".²²

כאשר הדפיס לימים את הספר הקדוש 'ליקוטי מוהר"ן' (ראה להלן) הוסיף בו חידוש שטרם היה עד אז: מפתחות 'להלכות' השייכות לכל מאמר.

הוא מרבה להביא מדברי מוהר"ן במכתביו, כן מעורר הוא לאמירת 'ליקוטי תפילות': "חזקו והתחזקו ללמוד הספרים הקדושים ולאמור התפילות הקדושות, וכן לפרש לבבו בכל פעם לפני ה' יתברך שיזכה לילך בדרך האמת לאמיתו ולבלי לנטות אפילו לימין ומכל שכן לשמאל ח"ו - בוודאי סוף כל סוף יעזור לו ה' יתברך לילך בדרך הממוצע".²³

להיות מן הנרדפים ולא מן הרודפים

כשסבלו המקורבים בפולין מהתנגדות, כתב להם כי כשם שאין לו לאדם להיכנס עם הבעל-דבר בטוען ונטען, כן הדבר עם החולקים: "ואפילו בענין המסירות אשר מסרו אתכם, היכול להיות שיהיו איזה אנשים כשרים אשר יאמרו שמצוה למסור אותם ח"ו כנגד, למען השם להיות נזהר מזה, כי זה מעשי בעל-דבר להרבות המחלוקת, ומי יודע אם יהיה אחר כך בכוחם לעמוד על עמדם. רק אם יהיה נחוץ לכתוב פראסעניע [-תלונה] הוא רק להציל את נפשו. כך קיבלנו ממורנו ורבינו רבי נתן ז"ל, בעת המחלוקת שהיה עליו והיו אנשים תקיפים אשר רצו למסור את המתנגדים מחמת שהם מסרו אותנו, אבל מוהר"ן צעק על זה לכתוב הפראסעניעס [-תלונות] המוכרחים רק להציל את נפשנו, ובזה ניצל מהם ואחר כך היו נסים ונפלאות במפלתם מעט מעט".²⁴

במכתב אחר הוא מחזק: "כי כבר מבואר בכל הספרים הקדושים ובפרט בספרי רבינו ז"ל ותלמידו הקדוש, שבבטן מליאה וברדיפת הכבוד המדומה של זה העולם, אי אפשר להיות איש

יהושע 'צא הלחם בעמלק' ומובא בכמה מקומות בספרי מוהר"ן שטיקל קליפת עמלק להפיל את החלושי כח כמובא על פסוק [ברפידים] - ברפיון (ברופי) ידים. ודייקא יהושע שייך לזה לחזק ולאמץ את כל אחד ואחד, אפילו אם נפל ח"ו כמו שנפל, לבל יתיאש בשום אופן. כמו שצעק רבינו ז"ל ואמר קיין יאוש איז גאר ניט פאר האנדין. ורבינו ז"ל לא אמר זאת רק פעם אחד או שני פעמים, ותלמידו מוהר"ן ז"ל חזר ושנה ושלש וכו' כמה פעמים בכל ספריו הקדושים לידע ולהודיע לכל מי שיסתכל בהם בעין האמת ורוצה ומשתוקק ומתגעגע לידע האמת לאמיתו - לזה בוודאי יהיו כל דיבוריו הקדושים כמים קדים על נפש עייפה להחיות את נפשו ואת כל התלויים בו!"

והוא מסיים: "מכל הנ"ל חזקו והתחזקו בזה להוציא מכח אל הפועל ולהתחיל להדפיס את החלק ראשון אורח חיים וביכולתם להוסיף על חלק ראשון גם מהתחלת חלק שני²⁵, אפילו לחבר חצי מחלק השני, והחצי השני ידפיסו אחר כך עם החלק השלישי ואז לא יהיה בהאורח חיים רק שני חלקים, כי גם חלק שני הוא ג"כ בלא שיבושים כל כך. והעיקר שיבושים רבים הוא רק בחלק שלישי. ואחר כך כשירצו להדפיסו אז אשלח להם ספר מוגה להדפיסו".²¹

בסופו של דבר מי שהביא לדפוס מחדש את ליקוטי הלכות חלק ראשון, היה אחיו של רבי דוד צבי, רבי יודל דאשיוסקע, בברדיטשוב בשנת תרע"א.

רבי דוד צבי ראה בחיבורו הגדול של רבי נתן את השער שבלעדיו אי אפשר לקבל מתורת רבינו, כפי שכתב הוא: "ובפרט מי שעוסק בספרי רבינו ז"ל וזוכה להגות בהם היטב ואחר כך ללמוד ההלכות הקדושות - איז

20. החלק הראשון מ'אורח חיים' שנדפס בחייו הקדושים של מוהר"ן, היה קטן בכמו תו מזה שבימינו והסתיים בהלכות תפילה. המלצתו של רבי דוד צבי התקבלה (באופן חלקי), ומאוחר יותר הדפיס אחיו רבי יודל בברדיטשוב את חלק א' בצירוף הלכות 'נשיאת כפים' - עד סוף הלכות 'בית הכנסת' (שהיו עד אז בחלק ב') - בעיקר בגלל הרצון לחלק את כרכי 'ליקוטי הלכות' בצורה שווה ואחידה, וכך נדפס מאז בכל המהדורות עד ימינו (ראה קובץ 'מטמונים' עמ' נא).

21. יום ה' לסדר תצוה תרס"ח לפ"ק, פה אומן - 'אמונת אומן' מכתב כא.

22. 'יום ב', יתרו תרס"ח לפ"ק, פה אומן' - 'אמונת אומן' מכתב כ' לר' פנחס'ל מפשע' דבוב' שבפולין.

23. שם.

24. שם כב.

האם חשבת פעם על השאלות הבאות:

- האם להתפלל על צרכים גשמיים הוא חסרון או דחוקא מעלה?
- מה מונע מאיתנו להתפלל על דבר פחות וקטן האם הגאווה או הענוה?
- איך תזכה גם אתה ל'השגת' התורה שבנגלה?
- מה ההבדל בין תורת הנגלה לתורת הנסתר?
- האם כל אחד מישראל יכול לטעום טעם אור הגנוז, גם מי שאיננו מקודש בתכלית?
- אתה יכול להסביר מהו 'משפט', מהו 'דין', ומה ההבדל ביניהם?
- מה ביאור השיחה של רבי נתן זיע"א שאמר 'מי שרוצה לטעום טעם רבינו הקדוש ירבה בהתבודדות'?

תשובות לשאלות אלו, ועוד
הרבה ביאורים והארות
בטעימת אור הגנוז המקודש,
תמצא בספר החדש

חבלים בנעימים

על תורה ט"ו-מאמר אור הגנוז.

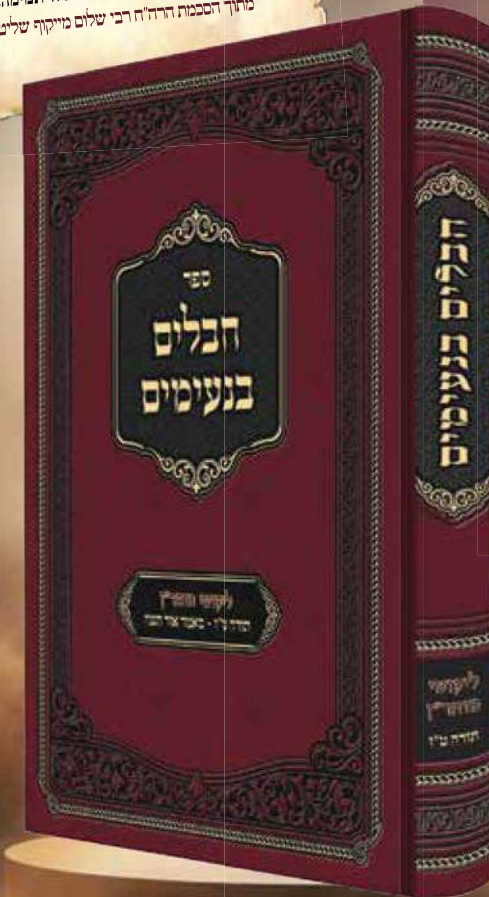
המבאר ביסודיות ובבהירות שלל
מושגים עמוקים ומופשטים
דרכים עצות ומסילות בתורתנו ועצותינו
של רבינו הקדוש זיע"א
שילוב ייחודי של עיון דק ועמוק עד
להבהרת הדברים לעובדא ולמעשה,
לטעום טעם הצדיק וגנזי דרכיו,
להתבשם ממרקחת בושם מאמריו
ולקיים אזהרותיו בפשיטות

מתוך ההסכמות הנלהבות של
זקני וחשובי אנשי שלומנו שליט"א:

מצאתי בהם דברים של טעם והגיון הלב.
ובוודאי יגילו בו, וישמחו הלומדים והמעיינים.
יפיץ מעיינותיו, ויתבדרון שמועותיו בבי מדרשי.

מתוך הסכמות
הנלה"ח רבי משה קרמר שליט"א
והנה"ח רבי יעקב מאיר שכטער שליט"א

דברים נפלאים מאוד, מיוסדים על אדני פז,
מתקבלים על הלב, ומשמחים את הנפש.
להבין ולהשכיל, ולהוסיף לקח ופולחן, והכל באופן
שמביא לידי מעשה ועבודת ה' תמימה.
מתוך הסכמות הנה"ח רבי שלום מייקוף שליט"א

ניתן להשיג בכל חנויות ספרי ברסלב

או בטלפון: ארץ ישראל - 058.3204637 // ארה"ב - 1.848.299.1860

כשר באמת, ואדרבה מבואר בהתורה קרא את 'הושע (סי' ו') שעיקר התשובה כשישמע את בזיונו ידום וישתוק, ועל כן כל מי שרוצה לגשת אל הקודש ולהתקרב להצדיק האמת כדי לזכות לתשובה באמת על העבר, שכל אחד פגם בברייתו כל אחד כפי מה שידוע נגעי לבבו ומכאובי בזה, וגם לזכות על להבא לקדש ולטהר את עצמו בזה - ההכרח שיעבור עליו בזיונות ושפיכות דמים הרבה ולסבול מה שיסבול ודייקא על ידי זה יזכה למה שיזכה, כמו שכבר זכינו שראינו בעינינו כל מה שעבר על רבינו ז"ל ואחר כך על תלמידיו הקדושים מכל המחלוקת אשר עבר עליהם ועל ידי זה עלו למקום שעלו וזכו להשאיר ירושה לדורי דורות את ספריהם הקדושים אשר עדיין הם מחיין נפשות לאלפים, אשר ירושה כזאת אי אפשר שישאר אפילו חלק מאלף מהעשיר והקצין של כל המלכים שבעולם. וכן ראינו מתלמידי תלמידיו שעבר עליהם גם כן מה שעבר, ואחר כך זכו למה שזכו, כי הצדיקים תחילתן יסורין וסופן שלווה".²⁵

בסוף המכתב הוא מצטט דיבור נודע של רבינו בסגנון מופלא ביותר: "חזקו והתחזקו לסמוך את עצמכם על כח של רבינו ז"ל שאמר בזה הלשון: 'אוף מיר זאלט איר דופין' [- עלי תישענו!], היינו לסמוך, ודי למבין".

עיקר העצה - צעקת הלב

כשנשאל על ידי המקורבים מלובלין לגבי עניין מסוים, השיב: "באמת אי אפשר להשיבם בזה כלל, כי מסתמא יש בזה פרטים הרבה הן לצד זה והן לצד זה, וכבר אמר רבינו ז"ל על עצמו²⁶ שהוא אינו יכול ליתן עצה על שום דבר, מחמת שבכל דבר יש קצה אחד לטובה וקצה אחד לרעה ואני יודע מקודם מה שיהיה באחריתו, על כן אני יודע שניהם, נמצא שיצא ממני גם הצד הרעה להאדם, על כן אי אפשר לי ליתן שום עצה. והגם שאנו בוודאי איננו יודעים כלל, אבל מחמת האמונה בעצמו שיש לנו בזה שבכל עצה ועצה יש צד לטובה וצד לרעה, על כן אסור לנו לדבר בזה כלל, רק מתורותיו הקדושים מותר לנו לדבר ולתת עצה על כל דבר. על

כן עצתי שתלמדו ביחד את התורה 'תקעו אמונה' ליקוטי תנינא סי' ה' אשר משם מבואר שעל ידי צעקת הלב יכולין לחתור ולמצוא המים שמהם גדילה האמונה, והמים הם העצות בחי' מים עמוקים עצה בלב איש'. וגם משמע משם שההכרח שיהיה מקודם העדר העצה ואחר כך יתגלה העצה על ידי צעקת הלב בבחי' מגלה עמוקות מני חושך, ושזה היה כל בריאת העולם ברישא חשוכא והדר נהורא. יעיינו שם היטב נפלאות ההתגלות וזה בוודאי עצה טובה לכל חלוקת העצה. על כן

כי כל הזוכה להתקרב לדעת של רבינו הקדוש ז"ל, אסור לו להעלים שמו כששואלין אותו, ומחויב להשיב להשואל בפה מלא: 'עברי אנכי'

כשתקיימו כנ"ל ללמוד התורה ואחר כך לאמור התפילה אשר על התורה הזאת, ולהתבודד לבו ולקיים 'צעק לבם אל ה' פעם ושתיים ושלוש - בוודאי יעזור להם ה' יתברך ויתן להם עצה טובה איך להתנהג בזה...".²⁷

עברי אנכי

גדולי החסידים החשיבו את דעתו, כך למשל כאשר הבחור איטשע מאיר קורמן מלובלין וחבריו הגיעו לפרק השידוכין, הסתפקו האם עליהם להצהיר כי משתייכים הם לחסידות ברסלב, או שמא מוטב להצניע את הדבר. שיגרו את שאלתם לחסיד הנודע רבי שמשון בארסקי מאומן, וזה כתב במענה:

"ק'בלתי מכתבך החתום עם שאלתך אודות השידוך ולא הספיק לי הפנאי

לדבר מזה עם הזקן רבי דוד צבי, מחמת טרדת ערב שבת קודש, ובפרט כי למותר הוא, כי במכתבו של רבי דוד צבי ז"ל אשר אני שולח פה לידידנו הבחור אהרן יהודא ציגלמאן, שם תמצא גם אתה תירוץ מספיק על שאלתך. כי גם אהרן יהודא שאל אותי במקום כמה ימים, שאלה כזאת ממש, ודיברתי מזה עם רבי דוד צבי, והשיב לי כפי הכתוב במכתבו המונח פה. על כן תקרא אותו היטב ותמצא תשובה נכונה על שאלתך, וגם אני בעזרת ה' יתברך מסכים בענין השידוכין לדעתו של רבי דוד צבי, הרגשתי ברוך ה' ככל הכתוב במכתבו עוד קודם שדיברתי עמו, אך חששתי אפשר יש לי איזה טעות בזה, על כן בראותי כי גם הר' דוד צבי הזקן מרגיש כן, בוודאי נתחזק דעתי בזה ובוודאי כן הוא האמת, כי כל הזוכה להתקרב לדעת של רבינו הקדוש ז"ל, אסור לו להעלים שמו כששואלין אותו, ומחויב להשיב להשואל בפה מלא: 'עברי אנכי', היינו מקורב למוהר"ן הקדוש ז"ל. וגם להודיע בפירושו ובפרט לענין השידוך בוודאי צריך להודיע כי הנסיעה לאומן על ראש השנה הקדוש הוא אצלו יסוד יהדותו, ובבלתי אפשר לשנות בזה כלל בשום אופן. ואתה צריך לבטוח בה' יתברך, וכן כל הבחורים המתקרבים לאדמו"ר זצ"ל, כי בזכות רבינו ז"ל ימצאו זיווגים הגונים ביותר שלא יהיו להם כנגד ח"ו".²⁸

לעבד נמכר יוסף

כשהגיע ר' אהרן לייב ציגלמן מוורשה לגיל גיוס לצבא הפולני, נקרא להתייצב בפני הוועדה הרפואית שתבדוק את כשירותו, בחדר ההמתנה אמר את מימורי ה'תיקון הכללי', לפתע בהגיעו למילים 'לעבד נמכר יוסף' - הקריאו את שמו. הוא קם ונכנס לחדר הוועדה, כאשר לבו מלא פחד ובהלה מהרמז הטמון בפסוק שעמד בו. לבסוף בחסדי ה' קיבל פטור.

לאחר מכן בבואו לאומן סיפר את השתלשלות העניינים לרבי דוד צבי , כשהוא מתאר את הפחד שאחז בו בעקבות הפסוק 'לעבד נמכר יוסף', אמר לו רבי דוד צבי: "אדרבה, היה לך לשמוח, כי זה רמז שכבר קיבל עליו הצדיק וסבל כל בחינות עבדות

25. 'יום א' צו, תרס"ח לפ"ק, פה אומן' - שם כג.

26. ראה 'חיי מוהר"ן סי' תל.

27. ל"ג בעומר תרס"ח - שם כד.

28. 'עש"ק לסדר ויאמינו בה' ובמשה עבדו שנת עת"ר, פה אומין' - 'נעימות נצח' מכתב י.

כל ברסלב'ר מעיד בנפשו:

הלב נמצא באומז!

מבחוץ יהום סער וסופה,
רוחות מלחמה, מבפנים ומבחוץ
ותחת צל כנפי רבינו באומן, שוקק
מפעל החסד יומם ולילה לא ישובות

כל יום • כל השנה • בציון הק'

חבי קרוב לרבו

כשכולם חוזרים, אנחנו נשארים!

הקלויז - בית המדרש העתיק דחסידי ברסלב באומן, נוסד ע"י מוהר"ת ז"ע בתקצ"ג, נבנה מחדש בתרס"ג

עבור כל המקורבים אליו, לפוטרים מזה, והוא כמו שפירש רש"י על הפסוק 'פרוש כנפיו יקחהו ישרא'ו על אברתו'²⁹ שהנשר נושא את גוזליו על גבי כנפיו, ואומר: מוטב שיכנס החץ בי ולא בבני'³⁰.

בעבודת ההפצה

רבי דוד צבי עסק במסירות רבה בהפצת ספרי רבינו הקדוש, מעת לעת קיבל משלוחי ספרים מארץ הקודש מאת רבי ישראל קרדונר, אותם הפיץ בין הצמאים לדבר ה' הקרובים והרחוקים.³¹

בשנת תרס"ח החל לעסוק למען הדפסת הספר הקדוש 'ליקוטי מוהר"ן'. באותה תקופה כבר עברו למעלה משלושים שנה מאז נדפסה המהדורה החמישית - למברג תרל"ו, על ידי הרב מטשעהרין. מאחר והספר אזל, התעורר הצורך להדפיסו שוב.

29. דברים לב, יא.

30. 'יום ד' לסדר 'והשענו תחת העץ' שנת תרפ"ז ורשה' - 'רינת ציון' מכתב יב.

31. ראה מכתבו לאנ"ש בלובלין מיום ל"ג בעומר תרס"ח (בכת"א): "שולח לכם הנאקלאדנע (דאבליק' עיט) מהספרים אשר שלחתי אתמול על נאכמענא [...] היינו שם מונח 30 ליקוטי תפילות, עולה 15 ר"כ, 50 תיקון הכללי 2 ר"כ, 50 שיחות הר"ן חלק ראשון על זארגאן [-מתורגם ליידיש, נדפס ע"י ר' ישראל קרדונר, ירושלים תרס"ד] 3 ר"כ, 20 שיר ידידות מקח 10 ק"כ 2 ר"כ [...] ואם יהיה נחוץ להם עוד ספרים, הן תפילות! הן תיקון הכללי! הן שיר ידידות! יכתבו לי ואשלחם, לאחר דיבורי חיזוק רבים הוא מסיים את מכתבו: "והנה ידידי רציני להאריך יותר, רק מחמת טירדת השליחות הספרים לכל המקומות של אנ"ש, ולכל מקום ההכרח להשיב ולכתוב, על כן הוכרחתי לקצר". במכתב אחר (יום א' צו תרס"ח אומין, בכת"א), הוא מציין רשימת הספרים הנמצאים תחת ידו ומחירים. עוד הוא כותב להם: "להודיעם שאני שולח לכם בזה הפעקיל (-חבי לה) כזאת: 1 ליקוטי מוהר"ן! 2 סיפורי מעשיות חדשים מכורכים! 2 ליקוטי תפילות מכורכים בכרך טוב! 4 ימי מורנ"ת חלק ראשון, 13 ימי מורנ"ת חלק שני, 10 השת' פכות הנפש, 4 עלים לתרופה, 2 שיחות הר"ן [...] אודות התפילות מטשעהרין (- ראה אמונת אומן מכתב כב) איני יודע, אני כתבתי אבל אין לי תשובה מידידנו ר' אברהם סופר אם שלחו, יש עוד במקום אחד 6 ליקוטי תפילות חדשים בלא כריכה אבל רוצים במקח 70 ק"כ על המקום במעוועדיבא חוץ מה שיעלה הפאסעל-קע [- המשלוח] משם ערך א' רובל-כסף".

הוא שאף להביאו לדפוס באותה מתכונת שהדפיס הרב מטשעהרין.

למרות גילו המופלג – גבורות שמונים – שינס רבי דוד צבי מתניו לכך וכיתת רגליו כדי לאסוף נדבות בין אנ"ש לטובת ההדפסה, כפי שמספר באותם ימים – כ"ו ניסן שנת עת"ר – רבי אלטר מטפליק לרבי ישראל קרדונר: "בפרט כי קיבלתי מכתב מר' דוד הירש קודם פסח אשר תיכף אחר החג יבוא לפה לקבל פה מאנ"ש נדבת לבם שינדבו על הליקוטי מוהר"ן הקדוש והנורא".³²

כשבא לאומן החסיד רבי שלמה גבריאל מלודז', סיפר לו רבי דוד צבי על רצונו להדפיס את הליקוטי מוהר"ן, וזה הבטיחו שיאסוף בלודז' ובוורשה מעות-קדימה מאת אנ"ש.³³

מי שסייע בידו במיוחד ואף נסע במיוחד לפולין לקבץ מעות-קדימה, היה ידידו החסיד הישיש ר' צבי ווייסליב,³⁴ שאף הוא כבר היה כבן שמונים. לשם כך שהה בלובלין פרק זמן ניכר. אנ"ש נענו והשתתפו בהוצאות ההדפסה לפי חלוקה של 12 רובל לגיליון ('בויגען', שהכיל סך עמודים מסוים).

רבי דוד צבי בדק כמה אפשרויות של בת-דפוס, בלובלין ובוורשה שבפולין, ולבסוף החליט להדפיס את הספר בדפוס 'פרומקין' בירושלים.³⁵

אנ"ש דארץ הקודש סייעו אף הם ונתנו את חלקם, ההדפסה נשלמה בכי טוב בשלהי שנת תר"ע ואלף ספרים יצאו מבית-הדפוס.³⁶ הם נשלחו לאומן,³⁷ והגיעו לשם ביום רביעי של חג סוכות תרע"א, יום הילולת רבינו הקדוש.

באותה שעה היה רבי דוד צבי מוטל על ערש דווי, הוא התמלא שמחה עצומה למראה הספרים. כעבור זמן קצר השיב את נשמתו הטהורה ליוצרו. (ראו תיאורו הנלבב של ר' יצחק מאיר קורמן).

"זה היה יהודי שהיתה לו ככל יום התבודדות!"

היה זה אור ל"ט בתשרי, מוצאי הילולת רבינו. אחיו רבי יודל (ששימש כגבאי הקלויז) סיפר כי כבר בשעות הצהריים החלו להיראות בו סימני גסיסה, והוא, שקשור היה אליו בעבותות, החל לזעוק, רבי דוד צבי התעורר מזעקות אחיו וחי עוד מספר שעות, עד שעלתה נשמתו למרומים.³⁸

בהלווייתו נכח גם החסיד הדגול רבי אברהם ב"ר נחמן חזן (ששהה עדיין באומן, לאחר שבא כמנהגו מארץ הקודש לקיבוץ בראש השנה). בפאתי בית החיים החדש בעיר היה כמין בית מדרש ובו ספרי משניות, שולחן וכיסאות, ובצדו שכנו חדרי הטהרה והמקוה. קהל המלווים נהג להתאסף באותו בית מדרש וללמוד משניות לטובת הנפטר. כשסיימו לערוך את הטהרה, פתחו את הדלת שבין החדרים והוציאו את מיטת רבי דוד צבי המנוח והחלו ללוותו למקום מנוחתו. רבי אברהם, שנהג שלא להיכנס לבית הקברות, עמד מרחוק בהביטו אל המיטה ואמר מילים ספורות, שהכילו הרבה מאוד: "זה היה יהודי שהיתה לו

בכל יום התבודדות!"³⁹.

באותה שנה, תרע"א, הביא לדפוס אחיו רבי יודל דאשיווסקע (מכונה גם ר' יודל מדימטיריווקע), בברדיטשוב, יחד עם חברו רבי נתן טיטעווסקי,⁴⁰ את חלקו הראשון של 'ליקוטי הלכות' אורח חיים. רבי יודל, כאחיו, עסק אף הוא בהפצת ספרי רבינו.⁴¹

*

יוצאי חלציו של רבי דוד צבי: ר' יונה (נולד תר"ב)⁴², ר' נחמן (תר"ט), ר' [ישעיה] שלום, ר' לייב, בלימה (כז ניסן תרמ"ח).⁴³

שמועות קודש

רבי דוד צבי מהווה מקור חשוב לכמה וכמה שיחות וסיפורים מרבינו הקדוש. כך כותב הרב מטשעהרין:⁴⁴

"שמעתי מר' דוד צבי ז"ל, ששמע מזקיני הרב ר' ישעיה שלום ז"ל, שפעם אחת סיפר רבינו ז"ל בזה הלשון: אני הייתי במקום אחד ושם נתנו לי ליינען [לקרוא = מבחן], היינו שאומר הצירופי אותיות מכל התורה מ'בראשית' עד 'לעיני כל ישראל', ואמרתי את הליינען. ואחר כך נתנו לי עוד הפעם ליינען, שאומר הצירופי אותיות בבחינת תשר"ק מן 'לעיני כל ישראל' עד 'בראשית', ואמרתי גם זאת הליינען. ואחר כך חילקו את התורה לשני חלקים, והעמידו החלק האחרון מהתורה בראשונה והחלק הראשון באחרונה, ואמרו לי שאומר הצירופי אותיות ולא יכולתי, והיה לי בוש

32. 'כ"ו ניסן שנת עת"ר, טעפליק' - נדפס בספר 'מי הנחל'.

33. 'יום ג' לסדר פקודי, תרס"ח לפ"ק, פה אומן' - 'אמונת אומן' כב.

34. נולד תקצ"ג לאביו ר' פסח ווייסליב. הדפיס יחד עם ר' ישראל קרדונר ספרי רבינו בלמברג. בערוב ימיו עלה לארץ ישראל והתיישב בירושלים. נסתלק ב"ג ניסן תר"ע ומנוחתו כבוד בהר הזיתים. זוגתו מרת מנוחה בת ר' זאב, יוצאי חלציו: [יחיאל יצחק] אלטר (נולד יז אלול תרי"ח), עטיא שרה (טו כסלו תרכד), יעקב מנדל (יג טבת תרכ"ו), נחמן פסח (תרכ"ט), עזריאל (תרל"ד), נפתלי (תרל"ה).

35. בתחילה רצה לצרף את הביאור 'פרפראות לחכמה' אולם בשל יוקר ההדפסה לא יצא הדבר לפועל.

36. מהמתנדבים להדפסה הנוכרים בסוף הספר: ר' ישראל ויינברג - לעילוי נשמת אביו ר' שמחה דוד ב"ר אפרים [ב"ר נפתלי] ואמו מרת חנה בת ר' נחמן חיה"ס. ר' נתן טיטעווסקע - לעילוי נשמת זוגתו מרת אסתר מלכה בת ר' יהודה דוב. אחותו מרת שרה - לעילוי נשמת אביו ר' שניאור זלמן. גיסתו מרת העני - לעילוי נשמת בתה אדיל בת ר' יעקב. מרת איטע בת ר' נחמן חיה"ס - לעילוי נשמת בתה בריינה זיסל בת ר' נחום כהנא. ואחותה מרת אדיל.

37. חלקם הופץ על ידי רבי ישראל קרדונר למקומות רחוקים, כך מספר הוא במכתב מיום ה' פקודי תרע"ג ירושלים: "והנה השגתי שבוע העברה מכתב מבערליען [מדינת דייטש לאנד - גרמניה] לשלוח לשם כל ספרי רבינו הקדוש [...] ואם ירצה ה' בשבוע הבא עלינו לטובה אני מוכן לשלוח לשם כמה ספרי 'ליקוטי הלכות', וגם 'ליקוטי מוהר"ן', ועוד כמה ספרים חדשים גם ישנים, ולעשות עליהם נאלאזש [-משלוח דואר]. ויהי רצון מלפני אבינו שבשמים שיעשו פעולתם בָּשָׁם".

38. 'שיח שרפי קודש' הישן ד, תרד

39. 'טעם זקנים' צא. 'אוצר נחמני' רז.

40. נולד תר"ח לאביו ר' שניאור זלמן טיטעווסקי. גר במדביבקה ואח"כ בדימטיריבקה. בניו: נחמן (תרכ"ט), זלמן (תרמ"ג).

41. כן עולה ממכתביו.

42. ולו כן בשם יצחק.

43. ע"פ מפקדי טשעהרין מהשנים: תרכ"ב, תרכ"ח, תרל"ה, ופנסק הלידות בטשעהרין תרמ"ח (שבו נזכר גם כן שם זוגתו: גיטיא).

44. שיחות מכתב יד הרב מטשעהרין, נעתקו ע"י ר' שמואל העשיל פרידמאן בספרו 'אמונת חכמים'.

גדולה אזוי וויא מען גיט א גוט אינגעל א ליינען אין ער קען ניט, אין סע שטייען דער בייא מענטשין האט ער בוש [כמו שנותנים לילד טוב לקרוא ואינו יכול, ועומדים שם אנשים ויש לו בוש], האב איך מיך דערמאנט, וויא באלד חיסרון איז זיך א חיסרון [אז נזכרתי, היות וחיסרון הוא הרי חיסרון] הן בגשמיות והן ברוחניות, האב איך ניט גיקענט דינען לה' יתברך בשמחה [אז לא יכולתי לעבוד את ה' יתברך בשמחה], האב איך זיך מיישב גיווען, ווער בין איך [התיישבתי בדעתי, מי אני] שהמלך בעצמו יספר לי החיסרון שלו כביכול, היש כבוד גדול מזה, ומזה בעצמו באתי לשמחה גדולה. וזהו 'וכבוד והדר תעטרנה' –

רבי אברהם, שנהג שלא להיכנס לבית הקברות, עמד מרחוק בהביטו אל המיטה ואמר מילים ספורות, שהכילו הרבה מאוד:

ובמוחין חדשים, ואז אמרתי הליינען הזאת (ועיין ליקוטי מוהר"ן חלק א סימן פט').

גם רבי אלטר מטפליק מצטט בשמו בכתביו:

"שייך למה שמובא בחיי מוהר"ן⁴⁵,

שאמר

עצה שהאדם יבוא אליו

אחר הסתלקותו, להישבע על זה בנקיטת חפץ. שמעתי מידידו הנכבד הר' דוד הירש מדמיטרווקע, שהוא שמע מר' שלמה מאגאריניצער, נכד הרב הצדיק הר' שלמה לוצקער, תלמיד המגיד הקדוש ממעזריטש זצ"ל, שהיה משמש את אדמו"ר זצ"ל...⁴⁶ וכאן הוא כותב את המעשה על רבי הירש ממעזריטש ויוקע "מאנשי אדמו"ר ז"ל" שרבינו אמר לו "אני אהיה הקדיש שלך" והורה לו שישבע בנקיטת חפץ שיבוא אליו אחר פטירתו תיכף אחר סתימת הגולל, "וכל המעשה הזאת שמע ר' דוד הירש הנ"ל מפי המשמש הנ"ל בעצמו".⁴⁶

החסיד ר' יצחק מאיר קורמן כותב אודות השיחה המובאת ב'חיי מוהר"ן⁴⁷: "אמר: עס איז שוין איין עבירה אז איר טיט איין עבירה" [זון כבר עבירה שאתם עושים עבירה⁴⁸]:

"שמעתי מר' דוד צבי דשבסקי ז"ל בזה הלשון: שהשיחה הזאת אמר רבינו הק' בעת שעמדו לפניו כמה מתלמידיו הק'. וגם תלמידו מורינו הר' נתן ז"ל. ונתפעל מאד הר' נתן ז"ל - וענה ואמר לרבינו הק' בזה הלשון: רבי, דאס איז דאך א פסוק [-רבי, זה הרי פסוק], 'חטא חטאה ירושלים' ⁴⁹ – בזה הלשון: עס איז איין עבירה אז ירושלים זאל זינדקען [-זו עבירה שירושלים תחטא] - והתענג מזה רבינו הק' והיכה באצבע צרידא וענה ואמר רבינו הקדוש בפני כל תלמידיו על ר' נתן ז"ל בזה הלשון: באלט זאגט עהר מיר א פסוק [-מיד הוא אומר לי פסוק]⁵⁰.

רבי דוד צבי כתב חיבור ובו ביאורים

מכתבו של ר' יודל דאשיווסקע לאחר הסתלקות החסיד ר' געצ'י, לבוא לעזרת משפחתו, עליו חתומים עוד מגדולי החסידים באומן

ממכתביו לאנ"ש בפולין

ורמזים על הספר הקדוש 'סיפורי מעשיות' והתכוון להביאו לדפוס, אך הדבר לא יצא אל הפועל וכתב היד אבד.⁵¹

תודות להרה"ח ר' אליעזר חשין שיח' על סיועו הרב.

45. 'חיי מוהר"ן' סוף סימן קא, שט-ב, סוף סימן שצה.

46. הסיפור מובא בכתבי ר' אלטר מטפליק ונדפס ב'ימי התלאות'.

47. סימן תקיב.

48. כלומר: מאחר ואתם מקורבים אלי, אל האוצר של יראת שמים, אין ראוי לכם לחטוא.

49. איכה א, ח.

50. כרוז לר"ה תשי"ב, אות יד. ראה גם 'תולדות אדם' לר"מ קורמן: "והנה זה הסיפור הק' זכיתי לשמוע כמה פעמים מפי זקני אנ"ש חסידי ברסלב לקדושים אשר בארץ המה בעיר אומאן וירושלים, ה"ה הותיק וחסיד מוהר"ר ר' דוד צבי ב"ר יונה ז"ל דאשיווסקי - תלמיד של מורינו מוהרנ"ת זצוק"ל וכנדרה"צ ר' יודל זצ"ל מדאשיב תלמידו של רבינו ז"ל - ומהותיק וחסיד וכו' מוהר"ר ר' נתן ב"ר נחמן נכד מוהרנ"ת זצוק"ל, ומפי הק' מוהר"ר אברהם ב"ר נחמן טולטשינר זצ"ל".

51. ספר 'נוה צדיקים' עמ' קפה.

"ובישרו לו שכבר באו הספרים להקלויז - נתמלא הר' דוד צבי ז"ל מלא שמחה וחדוה ובהתלהבות פנים אדומות - ענה ואמר בזה הלשון: עכשיו כדאי להביא את כלי זמר שהם יזמרו ואני ארקד, ואסתלק מתוך שמחה וחדוה הזו"

תיאורו הנלכב של החסיד ר' יצחק מאיר קורמן ז"ל בחיבורו 'ליקוט הליקוטים' לספר ליקוטי מוהר"ן הששי דפוס ירושלים שנת עתר לפ"ק:

אחד - ומי בחצי בויגען, ומי ברבע בויגען, ומי בעמוד וכדומה - כי הר' צבי וויסליב ז"ל הנ"ל לא הצליח בענין הפרענומערנטען - (וגם אני המלקט זכיתי לקחת חלק בחצי בויגען בעד שש (6) רובל כסף ב"ה).

נדפס אלף ספרים והובאו כולם לאומאן בבוקר של יום ההסתלקות של הר' דוד צבי ז"ל הנ"ל - ובישרו לו שכבר באו הספרים להקלויז - נתמלא הר' דוד צבי ז"ל מלא שמחה וחדוה ובהתלהבות פנים אדומות - ענה ואמר בזה הלשון: עכשיו כדאי להביא את כלי זמר שהם יזמרו ואני ארקד, ואסתלק מתוך שמחה וחדוה הזו - וכן הי' שנסתלק מתוך שמחת הרגש לבבו ברגעים אלו בחורף תרע"א באומאן בהקלייזיל הקטן.

הר' דוד צבי ז"ל הנ"ל הי' נכד מהרב הר' יודיל ז"ל מדאשיב תלמיד מובהק של רבינו זצ"ל - והוא בעצמו בשנות הבחרות ואחר החתונה הי' לתלמיד למורינו הר' נתן זצוק"ל מברסלב - ואזניו שמעו הרבה תורות והלכות ושיחות מפיו הק' של מוהר"ת ז"ל - כאשר היה הוא רגיל לחזור ולאמור ברבים את כל מה ששמע - עשה אז אפילו את כל התנועות מה שעשה מורינו ר' נתן זצוק"ל - והי' חידוש נפלא ותלמיד חכם גדול בנגלה ובנסתר ובפרט אשר לא מש מתוך תורת ספרי רבינו הק' ותלמידיו הק' אף רגע אפילו בזמן שהי' טרוד בעסקיו בעיר דימיטריווקע - כל רגע הי' דפי הספר פתוח לפניו ועיין בהן - כאשר ראה אצל זקנו הרב הר' יודיל ז"ל מנהג זה - ובסוף ימיו לעת זקנתו בן שישים שנה קבע את ישיבתו בעיר אומאן בין אנשי מעמד. וכולם הרכינו ראשם לכבודו וכיבדו אותו מאד.

והי' שח ולמד ברבים הכל בעל פה כי הי' בקי בבקאות נפלאה בכל ספרי אדומ"ר זצוק"ל ותלמידיו הק' ז"ל ובכל השיחות שבכתב ובעל פה עד להפליא - וגם הי' הגבאי מכל השנה בבית המדרש (הקלויז) דרבינו ז"ל באומאן. וגם עסק כל ימיו תמיד לקיים להפיץ מעינות החכמה אלו - הן לכתוב מכתבים רבים לאנ"ש חסידי ברסלב. (כרצון כאן מכתביו אשר כתב אלי מכמה עינים - והכל יסודר על מקומו הראוי) - וכן עסק לכתוב חדושין ובאורים נפלאים על מאמרי ספר ליקוטי מוהר"ן (אשר אני המלקט זכיתי להעתיקם ולסדרם בסדר נכון בחורף שנת תרע"ו באומאן - לפי בקשת אחיו הזקן הר' יודיל ז"ל באומאן - אשר הכתבים נשארו אצלו - והוא הי' אחריו הממלא מקומו בגבאות הקלויז הנ"ל. ואחיו הנ"ל רצה להוציא לאור את הכתבים הללו - אבל מחמת צוק המלחמה אז - לא היה אפשרות לעסוק בהדפסה - אשר עכשיו חבל על האבידה הזו באין זכר מזה - וזכרונו נשאר בדפוס הספר ליקוטי מוהר"ן תר"ע - ובמכתביו אשר אצלי - יהי זכרו ברוך לנצח.

(מתפרסם ברשות האדיבה של 'ספריית מכון שוקן')

בשנת תרס"ח השתדל בזה הזקן בן פ"ד שנה הר' צבי וויסליב ז"ל, ונסע לפוילין בשביל לקבל פרענומערנטען [-דמי קדימה] בפקודות ובשליחות חבירו הזקן הר' דוד צבי דאשעבסקי ז"ל המוציא לאור ספר הנ"ל, ור' צבי וויסליב הנ"ל הי' גם אז בלובלין זמן רב. אשר על ידו נתקבצנו יחד כולנו למקום התפילה להתפלל וללמוד ולשמוח בריקודין בצוותא חדא יחד. בחורבות הבית המדרש הישן בחצר של הבית החיים הישן מחוץ לעיר אשר שם שוכנים כל קברי הגאונים והצדיקים ז"ל ז"ע [...]

ור' צבי הנ"ל היה למחותן לר' נחמן מטולטשין ז"ל, ור' צבי הנ"ל השתדל להביא לדפוס את הספר משיבת נפש הראשון (לעמבערג 1902) [-תרס"ב] וכן כתוב על השער - הובא לבית הדפוס ע"י ר' צבי וויסליב ור' ישראל האלפערין. מר' צבי הנ"ל יש הרבה סיפורים מכל ענין התקרבותו עד יום הסתלקותו בעיה"ק ירושלים - כי היה איש פלא וחידוש נפלא מאד מאד. והי' גאון גדול יניק וחכים ותם בחכמה - (ומכל פרטיו יסופר אם ירצה ה' הכל על מקומו הנכון).

הספר הזה רצה הר' דוד צבי ז"ל הנ"ל להדפיסו בלובלין (כפי העתק המכתבים שלו) ונדפס בירושלים שנת הנ"ל - על ידי חלוקה כספית בין אנ"ש חסידי ברסלב של כל בויגען. אשר הוצאת בויגען אחד עלה שתיים עשרה (12) רובל כסף. והיה מי שזכה בכמה בויגען - ומי בבויגען

לכל אנשי שלומינו להלן זמני התפילות בבית מדרשנו

דשמיא

בסייעתא

בית המדרש הגדול רחסידי ברסלב ע"ש אדמו"ר מוהר"ן זיע"א • בעיה"ק ירושלים ת"ו

זמנים לירח האיתנים - חודש תשרי תשפ"ז

ערש"ק - הושענא רבא
5:10 (ברכות) שחרית כותיקין
5:20 (הודו) כמנהג הבעש"ט הק'

שמע"צ ושמחת תורה החל בשבת
6:10 מנחה ערב שמע"צ וקבלת שבת
7:45 אתה הראית בלילה
10:35 כל הנערים בלילה
7:30 שחרית (ברכות)
7:45 (הודו)
5:10 מנין ותיקין (ברכות)
5:20 (הודו)
9:50 אתה הראית ביום
12:20 כל הנערים ביום
12:55 יזכור
1:05 מוסף ותפלת גשם
1:26 זמן שבע שעות
5:45 מנחה וסעודה שלישית
7:40 מעריב מוצאי שבת וי"ט

יום ראשון איסרו חג
4:45 ניגוני התעוררות לפנו"ב
שחרית כוותיקין ברוב עם
6:00 (ברכות) 5:45 פת שחרית וסעודת הודאה על גג ביהמ"ד
מייד אחרי תפלת שחרית

מנחה 3:40
נעילה 5:10
קידוש לבנה אחר מעריב
קידוש לבנה מנין ב' 8:45

ממחרת יוה"כ - שם ה' עד סוכות
5:55 שחרית מנין א' (הודו)
8:00 מנין ב' (הודו)
6:20 מנחה
7:10 מעריב

חג הסוכות החל בשבת קודש
6:05 מנחה ערב חג וקבלת שבת
7:25 שחרית (ברכות)
7:40 (הודו)
5:10 מנין ותיקין (ברכות)
5:20 (הודו)
5:35 מנחה וסעודה שלישית
7:45 מעריב מוצאי יו"ט הראשון ושבת
שמחת בית השואבה מיד לאחר מעריב כשעה אחת

ימי חול המועד
5:55 שחרית מנין א' (הודו)
8:15 מנין ב' (הודו)
6:10 מנחה
7:00 מעריב

ימי הסליחות
4:25 סליחות יום א' במוצאי מנוחה
4:55 סליחות ב' - ה'.....

עשרת ימי תשובה
סליחות י"ג מדות ביום חמישי ו' תשרי
סליחות ג' - ו'..... 4:50
מנחה 6:20
מעריב 7:10

שבת שובה - פרשת האזינו
6:20 מנחה וקבלת שבת
7:25 שחרית (ברכות)
7:40 (הודו)
5:05 מנין ותיקין (ברכות)
5:15 (הודו)
3:45 אמירת ספר תהלים
5:45 מנחה שבת

ערב יו"כ - יום א'
5:15 סליחות
1:00/2:00/3:00/4:00 מנחה

יום הכיפורים
6:30 כל נדרי
6:25 שחרית (אדון עולם)
11:40 יזכור ומוסף

יום ד' י"ט תשרי - ד' דחומה"ס
שמחת בית השואבה מרכזית
7:20-10:30

מוצאי שמחת תורה
הקפות שניות ברוב עם עד אור הבוקר
לחשיך השאמה על כל השוק

יום ג' ה"י תשרי - ג' דחומה"ס
הילולת אדמו"ר הק' זיע"א
מנחה 3:30
סעודת ההילולא על גג ביהמ"ד

תפלת מעריב 7:00
שמחת בית השואבה ברוב עם
שיר ידידות 10:30

יום א' ט"ו תשרי - א' דחומה"ס
שמחת בית השואבה מרכזית
7:20-10:30

יום ב' י"ז תשרי - ב' דחומה"ס
מיד לאחר מעריב - כחצי שעה
זמן חצות בליל הילולת רביז"ל: 12:51

מעמדי שמחת בית השואבה

סוף זמן ק"ש
מגן אברהם
בימי חוה"מ סוכות
~ 8:43 ~

עדכונים שוטפים בקו ביהמ"ד
08-611-5903
שידור חי מכל התפילות והאירועים
של ימות החול וחול המועד
שלוחה 5

בברכת:
כתבה
וחתמה
אברה!

לתשומת לב: ע"פ הוראת רבני העיר, בלילות חוה"מ ומוצאי שמח"ת עזרות הנשים סגורות, ומיועדות רק לנשות המתפללים הקבועים.

המהפך

הגדול

ב"שוהל" במאה שערים

כמה מקומות שמוסיפים - כך מוסיפים להגיע עוד ועוד מתפללים, ואין הקומץ משביע את הארץ. ואכן, המהפכה הגדולה ניכרת היטב בתפילות ובסדרי הלימוד, עד שיפה הגדיר אחד מאנ"ש מיקירי עיה"ק צפת"ו שהתפלל באחד משבתות הקיץ בבית מדרשנו: "ההרגשה כאן היא כמו בקיבוץ הקדוש באומן בראש השנה! הציבור הענק, ההתעוררות האדירה, השמחה הכובשת, הכל הכל הכל..."

אש של התעוררות והתלהבות, מתוך התחדשות הבאר אשר חפרה שרים, זקני אנ"ש שהגיעו מאומן בתפארתה וכאן בהיכל הגדול הזה הנחילו לדורות את רוח העבודה וההתקשרות לצדיק האמת הנחל נובע מקור חכמה זיע"א.

למעלה משלש מאות ושישים מקומות ישיבה חדשים נוספו להיכל בית המדרש, ולמרבה הפלא כמעט שאי אפשר למצוא מקומות ריקים... זהו פלא שאין לו תקדים במקומות אחרים שזכו להרחבה, כאשר בדרכ"ב בתקופה הראשונה רואים הרבה מקומות ריקים, וכאן בהיכל הגדול

א ת המהפך האדיר לטובה שעובר על בנין בית מדרשנו הגדול במאה שערים "השוהל" - מאז התחלת פרוייקט ההרחבה הגדולה לפני כשלוש שנים - אי אפשר לתאר ולשער. כל הנכנס להיכל בית המדרש בזמני התפילות עומד ברגשות קודש והתעלות, מתפעל ומשתומם על המחזה הנשגב, התפילה בכח הבוקעת מפיותיהם של מאות רבות של אנשי שלומינו זקנים ונערים ואף נערי תשב"ה, כל אחד על מקומו המסודר ביישוב הדעת, און עס ברענט א קעסל, חבית בוערת בלב

הבנין, בפרט ביומי דפגרא ובחגים ובמועדים הבאים לקראתנו לשלום.

חברי "קרן הבנין" שע"י בית מדרשנו אין שוקטים על השמרים, הם רואים את המתרחש, את הציבור ההלך וגדל בקצב מסחרר, ומבינים היטב כי זו רק שאלה של זמן עד ששוב לא ישאר שום מקום ישיבה פנוי ב"שוהל" הקדוש. פניהם מיועדת כעת לצד צפון הבנין, שם כבר התחילו בהרחבה בפועל, וכן קיימות תוכניות שונות לרכישת שטחים הסמוכים לבנין כדי להרחיבו בבחינת "ימין ושמאל תפרוצי".

בזאת מתבקשים כלל אנשי שלומינו בעלותם על הציון הקדוש ובכל עת מצוא, להתחנן ולבקש מהשי"ת ישועה גדולה בענין זה, שהעסקנים היקרים יצליחו בביצוע התוכניות הגדולות והמהפכניות, שחפץ ה' בידם יצליח להרחיב עוד ועוד את גבולי הקדושה, בשפע גדול ובלי שום חובות, למען אלפי אלפי אנשי שלומינו חסידי ברסלב הכוספים ומתגעגעים להמנות בין המסתופפים בצילא קדישא הדין, המרכז הראשון והוותיק של חסידי ברסלב בארץ הקודש, אשר ממנו יתד ופינה לכל התחדשות וקיום ענין רביה"ק אחרי החורבן הגדול של קיבוצי אנ"ש ברוסיה ובפולין.

לסיום מבקשים חברי הנהלת בית המדרש להודות ולהכיר טובה לכל מאות ואלפי אנ"ש מכל רחבי תבל, אשר נענו בשעתו לקול הקריאה הגדולה של זקני וחשובי אנ"ש, ורק בזכות תרומותיהם הגדולות והנדיבות זכו להגיע עד היום, ורק בזכות המשך נדבת לבם הטוב, אנו זוכים בימים אלו לשקוד על המלאכה ולהרחיב את הבנין הקדוש עוד ועוד כשאיפת ורצון כל חסידי ברסלב בכל מקום שהם.

ויה"ר שבמהרה נזכה לבנין בית המקדש, בהר ציון וירושלים הנשקף מבנין קדוש זה, בביאת משיח צדקנו מחלציו יצא במהרה בימינו אמן.

כעת, במלאות ג' שנים לבנין ההרחבה, זכינו לראות בגמרה של תורה, כאשר כל האגף המורחב גמור בשיא היופי והחן והתפארת, הן מבפנים בחיפוי השיש והתאורה והמיזוג, והן מבחוץ באבן הירושלמית הוותיקה בשילוב תאורה חדשנית, אשר כל הרואה אומר "ברקאי", ודירה נאה מרחיבה דעתו של אדם לתורה ולתפילה ולהתחדשות ושמחה בכח הצדיק.

אי אפשר להעלות על הכתב כמה כוחות וכמה עפרות זהב הושקעו בבניה מרהיבת עין זו. חברי קרן הבנין לא חסכו שום מאמץ שהכל יגיע לידי גמר וגימור הראוי והמפואר ביותר למען בית ה'. כך למשל הושקעו בימים האחרונים כחצי מיליון ש"ח כדי להתקין גג חשמלי משוכלל מעל הקומה השלישית, באופן שהמקום יוכל לשמש, הן כסוכה מהודרת, אשר בשעת הגשמים חלילה אפשר בלחיצה אחת לכסותה עד לסיום הגשמים, והן כמקום תפילה מוגן ומבודד מכל פגעי מזג האוויר בכל ימות השנה. וכבר נודע שמה הטוב של סוכת בית מדרשנו מאז הווסדו, אשר בימות חג הסוכות מלאה על גדותיה במאות אנ"ש החפצים להתפלל בהתלהבות ביחד עם כל הקהל המסתופף בהיכל ביהמ"ד, ועדיין להמצא בתוך צילא דמהימנותא של הסוכה הקדושה.

בד בבד הותקנו מחיצות חדשות ומפוארות לשני הקומות, כדי שהנשים הצדקניות תוכלנה להתפלל עם הציבור ביישוב הדעת, כאשר המחיצות נבנו באופן המהודר ביותר מצד הצניעות, ומאידך מאפשר לנשים לשמוע ולהתפלל יחד עם הציבור ללא כל מפריע ומעכב.

כך גם כל חדר המדרגות המובילות לשלשת הקומות, כבר מוכן וגמור בחיפוי שיש מלא, בפאר והדר שאין דומה לו, משולב בכל מה שנצרך למתפללים, כמו מדפים מפוארים לסידורים, לוח מודעות חדש וכיורים וכל שאר הדברים למען מאות ואלפי אנשי שלומינו הגודשים את

הרכבת שעזבה את התחנה

דוד דגן

בההדרת ספרי גדולי ומאורי הונגריה.

האב עדיין לא שב מתפילת שחרית.

"היכנסו נא" אמר יוסל בנימוס, "אבי יגיע בעוד זמן קצר".

האורח נכנס פנימה, ובעודו מתיישב, נחו עיניו על ספרי 'ליקוטי הלכות' שעל השולחן.

לילה קודם לכן הגיע המשלוח של סט הספרים החדשים, בהוצאת 'קרן הדפסה', ועדיין מונחים היו על השולחן בתוך אריזת הקרטון, וטרם סודרו בספרייה.

למראה הספרים, ניצת זיק בעיניו. "אתם חסידי ברסלב?"

"אכן", אישר הנער.

"הה... רבי נחמן..." - התמוגג האורח כשכולו אחוז התרגשות - "את כל יהדותי, שלי ושל צאצאיי, חייב אני לוו!"

סקרנותו של יוסל התעוררה, והוא ביקש לשמוע גופו של

אותו בוקר, כשיוסל סופר שב כמדי יום משיבת פוניבז' הקטנה אל בית הוריו הסמוך, לסעוד ארוחת בוקר, לא העלה על דעתו כי הפעם יזדמן לו להיות עד לסיפור מפעים, שלא ישכח כל ימיו.

ב

בטרם הספיק לשבת אל השולחן, הפרו נקישות את שלוות הבית. הוא ניגש לפתוח את הדלת, ומעבר לסף עמד יהודי מבוגר ונשוא-פנים, "אבא בבית?" שאל.

היה זה הרב אלחנן בונהדי. ברשותו היו כתבייד יקרי ערך של זקנו הגאון רבי זלמן בוניאהד (מהעיר בוניאהד שבהונגריה) בעל ה'מנחה טהורה', שכיהן כאב בית דין בבית דינו של מרן ה'חתם סופר', ולשם כך בא לבקר את אביו של יוסל - הרב יצחק צבי סופר (חתנו של הרב החסיד רבי גדליהו אהרן קעניג) - שהתפרסם כמומחה לכתבייד וכמי שעוסק

מעשה.

האורח שקע בהרהור ממושך: "לשם כך, עליי לחזור עשרות שנים לאחור, אל ימי בחרותי בהונגריה..." והוא פתח בסיפורו, כאשר יוסל ואביו, שבינתיים שב מתפילת שחרית, יושבים מרותקים ואוזניהם כרויות לכל מילה.

נולדתי להורים אמידים, שניהלו עסק מצליח מאוד. בשנות הבחרות שלחו אותי הוריי ללמוד בישיבת גאלאנטא הנודעת.

גאלאנטא הייתה עיירה הונגרית טיפוסית, כמוה מצויות היו עוד רבות ברחבי המדינה. אולם היא התפרסמה בזכות הישיבה ששכנה בה ושמה יצא למרחקים. הישיבה, שמשכנה היה בבית הכנסת המרכזי בעיירה, תפסה מקום נכבד בהווי הקהילה, ובראשה עמד הגאון רבי יהושע בוקסבוים הי"ד, שכינה כרב העיר.

הישיבה מנתה מאות בחורי חמד, חלקם מבני המקום והשאר מעיירות הסביבה. היא כללה חדר אוכל מסודר והתלמידים לא נאלצו לסעוד 'ימים' אצל בעלי בתים, כפי שנהוג היה ברוב הישיבות.

יושב הייתי בין חבריי לספסל הלימודים - המשיך האורח בגילוי לב - אולם לימודי קשה היה עליי. בעוד בני גילי עולים מחיל אל חיל בלימודם, הרגשתי עצמי כחגב לעומתם. למרות יגיעתי, נותרו שערי הסוגיה נעולים בפניי.

הבעל-דבר ניצל את מצוקתי, והחל פורש רשת לרגליי; וכך מצאתי את עצמי פתאום, כשראשי מלא במחשבות ובלבולים אודות על דרכי ותכלית חיי.

מיום ליום חשתי זר יותר ויותר בין כתלי הישיבה. ממילא אינני מרגיש מתיקות לא בלימוד ולא בתפילה, הרהרתי לעצמי, מוטב שאשוב לבית הוריי ואשתלב בעסקיהם, מאשר אכלה את ימיי בישיבה מבלי לראות פירות לעמלי.

אף אחד מבין חבריי לספסל הלימודים, לא חש במאבק האיתנים המתחולל בתוכי ומאיים לקרוע את נשמת.

כך התלבטתי והתחבטתי מספר חודשים, עד שביום מן הימים קמתי עם החלטה נחושה: חבל שאבזבז את מיטב שנותיי. אני עוזב את הישיבה ויוצא אל העולם הגדול הממתין לי בחוץ!

מהרגע שהייתי שלם עם החלטתי, לא התמהמהתי. ובעוד חבריי ממהרים לתפילת שחרית בבית הכנסת שבו שכנה הישיבה, הזדרזתי אני לארוז את חפציי אל תוך מזוודתי.

יצאתי אל הרחוב ושמתי פעמיי לעבר תחנת הרכבת הקרובה לעיירה.

אומן

ראש השנה

תשפ"ז

בכבוד טורס מאחלת
לכל לקוחותיה
ולכל רבבות העולים לקיבוץ
הקדוש באומן

**א גוט
געבענטשט
יאר**

**שיתמלאו כל
משאלותיכם
לטובה.**

**תודה על הבעת האמון
שנתתם בנו גם השנה**

שמחנו לקחת חלק
בנסיעה הקדושה הזו
נשמח לראותכם שוב
גם במשך כל השנה
עם השירות האישי והמיוחד שלנו.

**ניתן עדיין לרכוש טיסות סדירות לאומן ראש
השנה במחירים משתלמים
03-313-148-1 חייגו עכשיו**

03.313.148.1

b.k-tours.com | abcw148@gmail.com

אבקשה

צעדיי היו מהירים. כאילו ביקשתי להימלט מקול מצפוני העלול להתעורר שוב. כמו כן ידעתי שהרכבת עוברת בתחנה זו בשעת בוקר מוקדמת ועלי למהר.

והנה, מבחין אני מרחוק ברכבת הממתינה. פתחתי בריצה.

אל התחנה הגעתי, רגע לאחר שדלתות הרכבת נסגרו והיא יצאה לדרכה, תוך כדי צפירה רמה...

עמדתי בתחנה הריקה מתנשם ומתנשף ומאוכזב. חיפשתי את שלט לוח הזמנים של הרכבת, מבט קצר לעברו הבהיר לי כי הרכבת עוברת כאן פעמיים ביום בלבד; פעם אחת בבוקר, והשנייה - בשעת ערב מאוחרת.

המזוודה נשמטה מידי אל רצפת התחנה. בהיתי אל חלל האוויר אובד עצות; מה אעשה במשך השעות הארוכות שנותרו עד לבואה של הרכבת הבאה?

לחזור אל הישיבה, לא בא בחשבון. בליבי הרי נפרדתי משם לעד.

לשוטט באפס מעש בחוצות העיירה, גם זה לא רעיון מוצלח. כאן כולם מכירים את כולם, ואין לי חשק לחפש הסברים על מעשיי, בזמן בו אמור אני לחבוש את ספסל הישיבה. מאותה סיבה איני יכול לשבת בתחנה עד לרדת הלילה, לתמיהת כל עובר ושב.

ואז עלה בדעתי רעיון למקום מסתור מתאים לשעות הבאות: במרתף בית הכנסת שבו שוכנת הישיבה, נמצא חדר ה'גניזה' הריק, אליו מושלכים מפעם לפעם ספרי קודש בלויים שיצאו מכלל שימוש. איש כמעט אינו מבקר במרתף זה, וגם אם ימצא אחד כזה, אוכל בנקל למצוא הסבר לשהותי במקום.

הרמתי את מזוודתי וחזרתי על עקבותיי. עקפתי את בית המדרש, וחמקתי בזריזות במורד המדרגות אל חדר הגניזה הגדול והשמים.

התמקמתי בקרן זווית, ולאחר שעניי התרגלו לאפלולית ששררה במקום, התבוננתי סביבי, חושב במה להעביר את השעות הבאות.

ספרים וקרעי ספרים היו שם, ביניהם תפס את תשומת ליבי ספר קטן. פתחתיו מתוך סקרנות. התברר לי שזהו אחד מספרי ברסלב.

אני קורא וקורא - ולאט לאט הנני מרגיש נעימות ומתיקות נפלאה. בלעתי בצימאון דף אחרי דף, כל פסקה הייתה עבורי טל-תחייה. מימי לא נתקלתי בספר המכיל דברי חיזוק כאלו.

פתאום הרגשתי מאושר מעצם העובדה שאני בנו של מלך, ונמצא

אל התחנה הגעתי, רגע לאחר שדלתות הרכבת נסגרו והיא יצאה לדרכה, תוך כדי צפירה רמה...

במקום תורה ותפילה.

קשה לי ללמוד? הקדוש-ברוך-הוא נמצא איתי בצער ובקושי. קרוב השם לנשברי לב!

מה אומר ומה אדבר, הקריאה בספר הקטן חוללה בי מהפך!

באותם רגעים במרתף האפלולי, אור גדול זרח בליבי. הבנתי כי ידו הרחומה של אבי שבשמיים סובבה שאפסיד את הרכבת, וכיוונה את צעדיי לכאן כדי שאמצא מזור לנפשי.

יצאתי ממחבואי, עליתי לחדרי, הורדתי את כובעי ומעילי העליון, פתחתי את המזוודה, וסידרתי הכל חזרה בארון.

אני לא נוסע מכאן! - החלטתי ברורות - אינני נשאר אלא במקום תורה!

שמתי פעמי אל בית המדרש, פתחתי את הגמרא הקדושה וצללתי בלימוד מתוק וערב.

הספר הקטן ההוא, מעט הכמות ורב האיות, המשיך ללוות אותי בימים הבאים.

הפלא האמיתי התרחש, כאשר בתקופה שלאחר מכן, באופן מופלא, התחלתי לראות ברכה בלימודי. נכנסה בלבי אהבת תורה, וממש נפתחו לי מעיינות החכמה ושקדתי בתורה בהתמדה עצומה.

בהגיעי לפרקי, זכיתי להילקח אחר כבוד לחתנו של הגאון רבי לייב פשקוס הי"ד מסערדאהלי ולהקים בית נאמן בישראל, על אדני התורה והחסידות. זכינו, אני וזוגתי, לחמשה בנים ושתי בנות.

בשואה האיומה איבדתי את אשתי וחמשת בניי. רצה הקדוש-ברוך-הוא שאני ושתי בנותיי נישאר בחיים. הן זכו להקים משפחות מפוארות של בני תורה, וברוך ה' זוכה אני לראות את עולמי בחיי; צאצאים העוסקים בתורה ובמצוות, וזה עתה השתתפתי בשמחת הברית של נכדי שיחיה.

כעת מבינים אתם מדוע אמרתי שאת כל יהודתי ויהדותם של יוצאי חלציי חייב אני לרבי נחמן? - סיים הרב בונהדי את סיפורו - הרי לולא הוא, היכן הייתי מצוי היום?

(תודות להרה"ח ר' יוסף גרשון סופר, שמסר לנו את הסיפור כפי ששמעו מפי בעל המעשה, ולהרה"ג ר' משה סבר, אחיינו של בעל המעשה על השלמת הפרטים)

אצל רבינו אתה יוצא טהור ונקי...

מקווה קוליקה

החדש והמפואר באומן

מקווה חדיש ומהודר, נוצץ ובוהק, נקי ומאובזר, מרווח ומפנק, מוקפד ומושלם.

מעל 60 מקלחונים, בורות רחבים, מים חמים פושרים וקרים עם מערכת סינון איכותית.

עם כל מה שצריך, כמו שמגיע לאנ"ש...

< מכירת הנרטיסים >

בכניסה למקווה
מיום שני כ"ה אלול
08:00-22:00 השעות

\$ 45
עד גיל 18

\$ 55
למבוגר

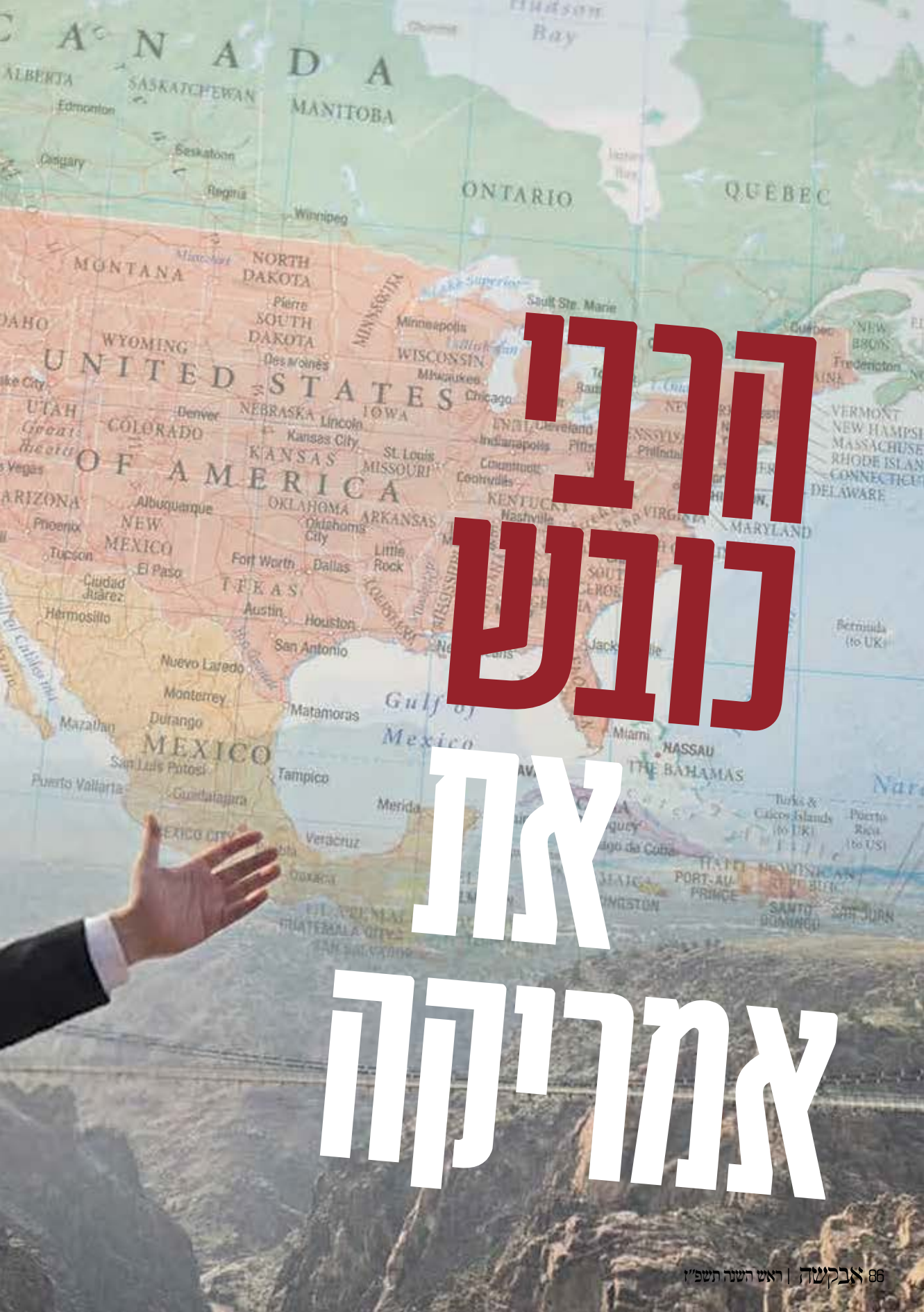
במסגרת
העבודה
לכל נפש

קרית
ברסלב עילית
אומן

לפרטים נוספים וקבוצות:

+972504120054 - 052-7639572

הרבו נובע

את אמריקה

גם במדינות הכי רחוקות, היכן שאתה כלל לא
בטוח אם יש בכלל בית כנסת יהודי, הוא מוצא
ארונות מלאים עם ספרי ברסלב, וחסידיים מגודלי
פאות וזקן / ואם ר' פינצי לא מוצא, הוא מפזר
בעצמו דיבורי אמת ואמונה, וכעבור חודשיים או
שנה, מקבל דרישת שלום מבעל תשובה שעשה
מהפך של מאה ושמונים מעלות בזכות עצותיו
של רבינו הקדוש / **ראיון מעורר ומרתק עם**
הר"ר פנחס צבי רובינסון הי"ו מלייקווד הרחוקה
שכמעט וכבר הגיע לאחד היעדים שלו: לכבוש את
כל 50 מדינות ארצות הברית

נחמן גלינסקי

לברכה

את ספרי רבינו לכל מקום בעולם!
"בכל מקום שאליו אני מגיע, כל עיר
או כפר נידח בכל מקום בגלובוס, לא
משנה אם היה שם פעם יהודי או
שיהיה שם יהודי אי פעם בעתיד, ואף
במקומות בהם נדמה שלא היה ולא
יהיה שום יהודי, לא חרדי ולא חילוני
– אני משתדל להפיץ את ענייניו של
רבינו. באחת המדינות הנידחות פגשתי
פעם מישהו שהיה בטוח שהוא מעולם
לא ראה יהודי, אך לבסוף התברר שהוא
בעצמו יהודי..."

ר' פינצי אינו 'איש מסעות' במובן
המקובל של המילה. הוא לא נוסע
במיוחד למדינות נידחות או רחוקות,
ואת רוב הסיפורים המרגשים שלו הוא
אסף במהלך נסיעות לאומן או ארץ
ישראל.

מה שכן, כאשר הוא כבר כן צריך
להגיע לאיזשהו מקום, הוא משתדל
לעשות זאת עם 'סטאפ' – עזירה בת
כמה שעות באחת המדינות שבדרך
למדינת היעד, דבר שמקובל בקרב
הטסים ממדינות רחוקות כמו ארה"ב.
אך בשונה מאנשים אחרים שנשארים
בשדה התעופה ומעדיפים לקצר עד
כמה שניתן את העצירה, ר' פינצי אוהב
להאריך את העצירה, ולצאת לסייר
בעיר ולהכיר את בית הכנסת הישן
שבה, והנקודות היהודיות הפזורות בה,
עבור לממש את המטרה שלו: להשאיר
ספרי רבינו היכן שהוא רק יכול, ולפזר
את דיבוריו של רופא הנפשות לכל
נשמה שרק מוכנה לשמוע.

אך בשונה משאר חלקי העולם, לגבי
ארצות הברית הוא חש שליחות
מיוחדת והוא כן מתעקש להגיע לכל
מדינה ומדינה, גם אם הדבר כרוך
בנסיעה ייעודית לשם.

כדי להבין עד כמה לא פשוטה היא
המטרה שלו, ר' פינצי מציין נתון
שממחיש במעט את הגודל של ארצות
הברית ומדינותיה: "ארץ ישראל כולה,
לשם השוואה, גודלה הפיזי היא בגודל
ששווה לגודלן של המדינות הקטנות
ביותר בארצות הברית. כדי לטוס מצד
אחד של ארצות הברית לצידה השני,
יש לטוס ברצף כ-12-13 שעות..."

יהודי חרדי ממוצע שחי בארה"ב, ביקר
במהלך חייו בכשלוש ממדינות ארה"ב

להשיב את פני חלקם ריקם,
מאחר שהוא זקוק להעניק יחס
אישי לכל אחד מהמשתתפים. "השנה
רצו להשתתף שבעים בחורים, אך
יכולתי לקחת איתי רק עשרים ושמונה
מהם..."

באופן מוצהר, הקעמפים מתמקדים
בשני דברים מרכזיים, בנוסף למטרה
המרכזית והיא, המסגרת שמחברת
בחום את הבחורים הרכים: התבוננות
בפלאי הבריאה במסלול בו הם נוסעים,
וחיפוש נקודות יהודיות ברחבי
המדינות הנידחות מבחינה רוחנית
ברחבי ארה"ב.

לעובדה זו יש השפעה מיוחדת על
הבחורים, מאחר שהם אלו שאמורים
לחזק ולעודד את היהודים שהם

"סבא התחיל",
הוא מצהיר, "ואני
רוצה לסיים את
קיום ההבטחה
שלו. להגיע לכל
אחת מחמישים
המדינות ולהפיץ
בה את דבר רבינו
הקדוש..."

מוצאים בכל מיני חורים נידחים,
וכמובן שהדבר משפיע עליהם עצמם...
'הקעמפים לא קשורים בכלל לברסלב',
הוא מבהיר. 'אנחנו לוקחים בחורים
מכל הסוגים והקהילות ולא מדברים
איתם מילה על תורת רבינו, אבל ב"ה
שכשיוודעים מהעצות אפשר להחיות
הרבה נשמות אפילו רק בזכות החיוך
הברסלבי...'

אך לר' פינצי יש מטרה נסתרת נוספת
בנסיעות הללו.

"ידוע שבחב"ד יש מטרה להדפיס את
ספר ה'תניא' בכל מקום בעולם", הוא
משתף, "אז לי יש מטרה דומה: להביא

'פינצי'ס קעמפ' הסוד (או הסודות...) ש שמאחורי המסעות

ר' פנחס צבי רובינסון, או בקיצור 'ר'
פינצי' כפי שהוא מוכר בפי כל, הוא
דמות מאירה ומלאת שמחה.

מכאן, יש לו השפעה מיוחדת על
בחורים צעירים, שמתחברים במהירות
לשמחה שהוא משדר סביבו, והאנרגיה
העצומה שמורגשת בסביבתו.

מזה שנים שהוא זוכה לעסוק רבות
עם בחורים, בעיקר כאלו שנפלטו
מהמסגרת מסיבות שונות, והוא זה
שמעניק להם אוזן קשבת ויד תומכת.
מגיעים אליו סיפורים כואבים של
בחורים שהסתבכו עם המסגרת
הישיבתית ואיכשהו מצאו את עצמם
ברחוב. הוא עושה את המירב להשגיח
על הבחורים הללו ומנסה להשפיע
עליהם להתנהג כיאות, שיישאו
שומרי תורה ומצוות על אף התקופה
הקשה שחולפת עליהם.

במסגרת זו הוקם ארגון 'לבבינו'
שממש כארגון הגג לפעילויות
המיוחדות הללו.

בשנים האחרונות הפעילות התמסדה,
ומידי שנה בשנה במהלך חודש אב,
החודש בו רוב הקהילות והמוסדות
ברחבי ארה"ב יוצאים ל'קאנטרי' –
עיירות הנופש שבין ההרים, נערך
'קעמפ' מיוחד לבחורים אלו, שעוברים
את חודש בין הזמנים במתכונת מלאה
תוכן.

הקעמפים החלו בשנים האחרונות, ר'
פינצי נוסע יחד עם הבחורים לאחדות
ממדינות ארצות הברית. בכל שנה
למדינה אחרת.

הקעמפים צברו פופולאריות רבה,
וזוכים לביקוש גבוה בקרב בחורים
צעירים שמבקשים להתקבל לנסיעות,
אך לפעמים אין ברירה ואנו נאלצים

עם הבחורים הצדיקים

הוא שיתף, כי לאחרונה החל להגות מעט בספרי חסידות מעטים שמצא, בעיקר ספרי ר' נחמן ואף מעט ספרי חב"ד וספר אהבת שלום – והספרים הללו נתנו לו מבט חדש על החיים...

לא רק זאת, אלא שהיהודי הזה, במקום הרחוק כל כך, אף ייסד 'שיעור' בו מתאספים מידי ליל שישי כמה יהודים נוספים ויחדיו הם מנסים ללמוד ולהבין ספרי חסידות.

כעת, הוא גילה לנגד עיניו בחורים חסידיים בגודל טבעי, והדבר ריגש אותו במיוחד.

שאלתי אותו האם הוא יודע על הקבר של הצדיק באומן. הוא ענה ששמע מעט אבל לא הבין בדיוק מה זה, וכמובן שהסברתי לו על הציון הקדוש וההבטחה הנוראה.

מובן שהשלמתי לו את הספרייה, והענקתי לו את שאר ספרי רבינו שלא הכיר. לאחר השבת הוא התקשר אליי ואף ביקש שאבוא להשתתף בחבורה השבועית ולמסור בעצמי את השיעור, אך בגלל שהייתי צריך להמשיך את המסע עם הבחורים הדבר לא יצא לפועל.

לאחר כמה ימים הוא התקשר אליי וסיפר בהתרגשות, כי הספרים הנוספים שהענקתי לו השלימו את המהפכה שספרי החסידות חוללו בנפשו, ושינו לחלוטין את כל ההסתכלות שלו על ברסלב, על החסידים, ועל רבינו הקדוש...

יותר ממה שהתפעלתי מהמציאות המוכרת לי כל כך: כוחם של ספרי רבינו על כל נשמה יהודית – התפעלתי מהמחזה הלא יאמן שראיתי – יהודי בעיר נידחת מבחינה רוחנית שמכנס בכל ליל שישי חבורת יהודים ויחד הם לומדים ספרי רבינו וספרי חסידות.

ארה"ב.

במהלך השנים בהם הוא פועל ברחבי ארה"ב והעולם, הוא זכה להיחשף למגוון סיפורים מעוררים אודות כוחה של נשמה יהודית, ופגש יהודים יראים במקומות הכי לא צפויים.

בשיחה הנוכחית נתמקד בעיקר בסיפורי המיוחדים אודות יהודים המקושרים לרבינו הקדוש ללא שום קהילה תומכת או בית כנסת עם מאות משפחות של אנ"ש.

הסיפורים הללו מתחלקים לשניים: יהודים המקושרים לעניינו של רבינו הקדוש שהתגלו במקומות הכי פחות צפויים, ויהודים שהיו רחוקים מאוד מרוחניות וכמה דיבורים פשוטים מרבינו הקדוש חוללו תמורה עמוקה בנפשם.

ראש החבורה החסידית שמעולם לא ראה בחורים חסידיים

המקום: נאשוויל, טנסי.

האיש: יהודי בקצה העולם שלומד ספרי חסידות...

במהלך הנסיעה בקיץ הנוכחי הייתי בעיר נאשוויל. זו עיר די מוכרת ומרכזית באמריקה, אך מבחינת יהדות היא כמעט מדבר שממה.

יש שם קהילה יהודית קטנה מאוד, שמתקיימת כבר כמה מאות שנים, והיא אף מתפעלת בית כנסת קטן עם מניין פעיל בשבתות, ושם התפללתי יחד עם בחורי הקעמפ במהלך השבת. מיותר לציין למרות שמדובר ביהודים חמים שמשתדלים לקיים את התורה הקדושה כנתינתה מדור דור, אך הם לא בדיוק לובשים שטריימל בשבת...

הרב שם, יהודי מאיר פנים, מסור לקהילה הקטנה שבניהולו, וכמובן, מיד זכיתי להעניק לו כמה מספרי רבינו.

אך ההפתעה האמיתית הגיעה כמה דקות מאוחר יותר. יהודי בגיל העמידה נכנס לבית הכנסת, והשתומם לגלות את חבורת הבחורים שאיתי. שוחחנו מעט והוא אמר לי בהתרגשות "מעולם לא ראיתי בחורים חסידיים!"

בהם קיימים מרכזים חרדיים, ולכל היותר בארבע או חמש מדינות. ליותר מכך אין לו שום סיבה להגיע.

אך ר' פינצי, עם המטרה הנסתרת שלו והקעמפים שמסייעים בידו לממש את המטרה הזו, היה בלא פחות מארבעים ושלוש (!) מהמדינות הללו, והוא במפורש מצהיר על כך שהיעד שלו הוא להגיע לכל אחת ואחת משבע המדינות שנותרו לו כדי לכבוש את היעד של הפצת דבר רבינו בכל חמישים מדינות ארה"ב.

הסיבה למטרה הזו נעוצה כשמונים שנה אחורנית. בהבטחה המצמררת של סבו, החסיד הנודע ר' בירך רובינזון, בעיצומה של מלחמת העולם השנייה. "אם אזכה להישאר בחיים לאחר המלחמה", אמר ר' בירך לאביו שבשמיים באחד מימי המלחמה, "אני מבטיח להפיץ את עניינו של רבינו הקדוש בכל רחבי מדינות אמריקה!"

"סבא התחיל", הוא מצהיר, "ואני רוצה לסיים את קיום ההבטחה שלו. להגיע לכל אחת מחמישים המדינות ולהפיץ בה את דבר רבינו הקדוש..."

במהלך המסעות הללו, פגשנו עשרות יהודים שמקורבים לעניינו של רבינו באזורים הינדיים ביותר ברחבי אמריקה. חלקם לא הכירו את רבינו הקדוש כלל קודם לכן והוא זכה לקרב אותם ליהדות בכלל ולרבינו הקדוש בפרט.

עם הצטברותם של עוד ועוד יהודים שהכיר, כאלו המקושרים לעניינו של רבינו הקדוש, קם כמו מאליו ארגון 'האש שלי באמריקה' שבניהולו של ר' פינצי. ארגון זה נוצר מהשטח, מהצורך הבורע לסייע ליהודים הזקוקים לסיוע ברכישת ספרי רבינו, שיעורים בתורת רבינו הקדוש ועוד. לאחרונה אף הוקמה מערכת מיוחדת בה מחוברים קרוב למאה יהודים מכל מיני נקודות נידחות ברחבי ארה"ב, אשר יחדיו עוזרים ומסייעים זה לזה בכל מה שקשור ללימוד תורת רבינו והפצתה הלאה.

ארגון זה משתף פעולה באופן הדוק עם ארגון 'נחלת צבי' של הרה"ח ר' חיים מנחם קרמר שליט"א, הפועלים רבות בקרב דוברי שפת האנגלית ברחבי

הקונטרס בגליל שהפך את חייו של הבחור החוצניק...

המיקום: קראון הייטס, מערכה ראשונה: מול בניין 770, מערכה שנייה: צ'סטר

האיש: בחור חב"ד"י צעיר שהתפלל לה' שיביא אליו חסיד ברסלב...

סיפור נוסף אירע השנה במסגרת נסיעה פרטית שלי לאיזור קווינס.

התאריך י' שבט הוא יום חג בחסידות חב"ד. זהו יום פטירתו של האדמו"ר מחב"ד, הרי"צ זצוק"ל, ויום הכתרתו של הרבי האחרון.

הרי"צ טמון בקווינס שם גם טמונה סבתי עליה השלום, שיום היארצייט שלה חל בי' שבט. כך יוצא שמדי שנה אני מגיע לשם באחד התאריכים העמוסים ביותר.

הייתי צריך לפגוש יהודי בשכונה החבד"ת קראון הייטס, שממוקמת לא רחוק מבית החיים בקווינס, והחלטתי שזו ההזדמנות לעשות זאת.

כאשר הגעתי לשכונה רציתי להיכנס לבניין המפורסם '770', בית המדרש המפורסם של חסידות ליובאוויטש, כדי לראות את המקום מבפנים.

כאשר הגעתי אל המקום בליווי היהודי אתו נפגשתי, גיליתי שהמקום סגור ומסוגר על ידי שוטרים מקומיים. הסיבה לכך הייתה תאונה או פיגוע שהתרחש כמה ימים לפני כן, כאשר רכב נתקע בעוצמה בשער המבנה, ובשל כך המקום נחסם לכניסה מחששות ביטחוניים.

היה קר מאוד, מזג האוויר בארה"ב בחודש שבט אינו חם במיוחד, והייתי מעט אובד עצות. היהודי שהיה איתי

הציע לי להיכנס לישיבה ממול. "יש שם ישיבה של בחורים שצריכים חיזוק, אתה הרי אוהב לשוחח עם בחורים כאלו, תיכנס לשם לכמה דקות..." הוא אמר לי.

נכנסתי לשם, וכעבור זמן קצר ניגש אליי בחור שהבחין שחזותי איננה של חסיד חב"ד ושאל אותי באופן ישיר: "איזה חסיד אתה?"

לא היה לי הכי נעים בעולם להצהיר על השתייכותי לברסלב במעוז החבד"י, אבל כמובן שעניתי לו "אני חסיד ברסלב".

מה שקרה כעת הפתיע אותי לגמרי. הבחור היה לגמרי מבולבל, והוא אומר לי "מה? מה? אתה ברסלב'ר?", ותוך

הוא היה שבור מאוד, בודד ללא חברים, רחוק מהטיול המיוחל אליו התכוונן רבות - ופתאום ניגש אליו יהודי, ושאל אותו: "למה אתה לא שמח?"

כדי דיבור הוא קורא לכמה מחבריו, ואומר להם בהתרגשות "הוא ברסלב'ר! הוא ברסלב'ר!"

תהיתי לפשר ההתרחשות, אבל עד מהרה הגיע ההסבר:

הבחור, שמתגורר באיזור מרוחק בחו"ל, היה במהלך קיץ תשפ"ה בארץ ישראל במסגרת קעמפ מסוים, ובמהלך אחד הטיולים בצפון הוא נפל ופצע את הרגל.

הוא לא יכול היה להמשיך את מסלול ההליכה יחד עם החברים, ומצא את עצמו יושב בצד איזה רחוב שכוח בגליל ומחכה לאוטובוס.

הוא היה מאוד שבור, בודד ללא חברים, ורחוק מהטיול המיוחל אליו התכוונן רבות - ופתאום ניגש אליו יהודי, ושאל אותו בלי גינונים: "למה

אתה לא שמח?"

הוא הסביר לו בקצרה את המצב, וסיכם: "איך אני יכול להיות שמח עכשיו?"

הלה לא נבהל, ואמר לו בביטחון. "יש לי עשרה מזמורים לומר, ואני בטוח שאם אתה אומר אותם אתה נהיה שמח. אתה רוצה להיות שמח?"

נו, אם יש לו כזו סגולה, למה לא? הוא לקח ממנו קונטרס עם שם לא מוכר לו, "תיקון הכללי", ואמר את עשרת מזמורי התהילים שהופיעו שם, ובאורח פלא ההבטחה של אותו יהודי מעניין התממשה: הוא התמלא בשמחה פנימית אמיתית!

ה'קס' מצא חן בעיניו, והוא החליט שהוא חייב לרכוש לעצמו את הקונטרס הזה. הוא בירר אצל היהודי היכן ניתן להשיג את הקונטרס הזה והוא סיפר לו שאלו מזמורי תהילים שרבי נחמן גילה לומר, וניתן להשיג אותם כמעט בכל חנות ספרים.

הבחור כל כך התפעל, ואכן רכש מיד כמה עותקים של 'תיקון הכללי', אחד לעצמו ושניים העניק להוריו לאחר שחזר למדינת מגוריו, וכמה לידידיו בישיבה שבקראון הייטס.

בהמשך החליט לברר האם 'רבי נחמן' עליו לא שמע קודם לכן חיבר ספרי לימוד בנוסף ל'תיקון הכללי' שכבר הכיר היטב, ואכן גילה שקיים ספר בשם 'ליקוטי מוהר"ן' עם תורותיו של אותו צדיק.

כיצד הוא השיג את הספר, זה סיפור בפני עצמו, אך כאשר פתח את הספר גילה שהוא לא מבין מה כתוב בו. אך הוא לא וויתר לעצמו, והחל לשמוע שיעורים מוקלטים בליקוטי מוהר"ן בשפה האנגלית מפיו של ר' נחמן פריד. גם את השיעורים הללו הוא לא הבין עד הסוף, אבל בין הדברים הוא שמע על עצת ההתבודדות לראשונה בחייו.

מיד הוא החל לקיים את עצת ההתבודדות, וביקש מה' יתברך בקשה פשוטה: אני רוצה להבין מה רבי נחמן מדבר, בבקשה תשלח לי לישיבה משהו שילמד אותי ליקוטי מוהר"ן.

את הבקשה הזו הוא החל לבקש כארבעים יום לפני אותו מפגש, והנה בי' שבט בשנים עשרה בלילה נוחת לו חסיד

הופיע

חדש!

כל זמירות
שבת בברסלב
עכשיו
בדיסק אונקי

ניתן להשיג בחנויות ברסלב
או בטלפון 0504138808

היכל חסד
רבינו רבי נחמן מברסלב
לשם תפילות ופיוטים מיוחדים אלמנה ודול לילד צדק

אומן
השנה

כנפי ציון
טורס
לעוף רחוק להרגיש בבית

תודה רבה לכלל לקוחותינו
שבחרו בנו שוב.

נאחל לכם ולכל בית ישראל

שנה טובה ומתוקה

נשמח לתת שירות אישי בכל יעד שתבחרו.

נשארו
כרטיסים
אחרונים

בנימין אברמן 052-714-1425 kz0527141425@gmail.com

ברסלב
בתוככי
היכל הישיבה

שלו.

המשאלה שלו התגשמה, ואכן התחלתי ללמוד איתו ליקוטי מוהר"ן באותו מעמד.

גם אם הסיפור היה מסתיים פה הוא היה מיוחד, אבל יש לו המשך מיוחד. המשך הלימוד שלנו נדחה ונדחה, בתחילה היה לי שבוע עמוס, אחר כך לא היה לו טלפון ושבוע אחר כך נסעתי לאומן, כמעט שהמפגש והלימוד המשותף יכול היה להפוך למקרה חד פעמי נשכח, אבל מן השמיים רצו אחרת.

לנגיד היקר ר' שלמה פדר יש מתחם ענק באיזור העיר צ'סטר, עם כל מה שצריך לשהיית קבוצות בשבתות, והוא מעניק את המקום ללא תמורה כולל אוכל וכל מה שצריך לארגוני חסד ידועים. גם לארגון 'לבבינו' הוא מעניק את המתחם כמה פעמים בשנה לעריכת שבת התאחדות מיוחדת עם כל ההצטרפויות בשפע גדול.

המתחם הזה ממוקם רחוק מכל איזור יהודי, וכמעט שאין יהודים בסביבתו, ופעילות שבתות ההתאחדות במתחם מתרכזות במתחם עצמו.

בליל שבת נכנס ר' פינצי לתפילת קבלת שבת, עם כשישים בחורים, והנה מי צועד לו מעדנות אל תוך היכל בית הכנסת מיד עם תחילת התפילה? אותו בחור מהישיבה בקראון הייטס!

הוא וכמה מחבריו.

ר' פינצי מספר: 'הרגשתי שאני מתעלף... לא פגשתי את הבחורים הללו מעולם, מלבד אותו מפגש אקראי בישיבה בקראון הייטס. מהם הסיכויים שאפגוש אותם שוב? ועוד במקום הנידח הזה?'

סיפור הפלא שהתברר אחר כך הוא כזה: חבר של אותו בחור הזמין אותו לערוך שבת ב'בית קיץ' של מאן דהו באזור זה. והמניין היחיד באיזור הזה

הוא במתחם של ר' שלמה פדר שם מתקיימים כאמור כמעט מידי שבת 'שבת התאחדות' עם מנייני תפילה, כך ששומרי התורה שנופשים באיזור מגיעים להשתתף בתפילות שם. הבחור הזה הגיע אף הוא, כדי להתפלל במניין, ולא חלם לרגע את מי ימצא

הייתי אז על פי
תהום, כמעט רציתי
להפסיק את חיי ולא
היה בי כוח לכלום.
אבל התעקשתי!
נלחמתי על החמש
דקות הללו, והן
אלו שהחזירו אותי
לחיים חדשים!

שם.

כמובן שהלימוד בספרו הקדוש של רבינו התחדש במהלך אותה שבת, ומאז ר' פינצי שומר על קשר קרוב עם אותו בחור יקר שתורתו של רבינו הקדוש רוממה את חייו.

מה דברת אתו? הרי
אנחנו כבר מנסים כל כך
הרבה ולא מצליחים...

המיקום: קוסטה ריקה

האיש: בחור חרדי מבני ברק של"ע
איבד את דרכו, ופתאום רצה
תפילין.

באחת השנים לקחתי את הבחורים ב'קעמפ' למדינת קוסטה ריקה, מדינה באיזור מרכז אמריקה.

כשתכננתי את הנסיעה חיפשתי מקום בו אוכל לשהות יחד עם הבחורים, והתוודעתי לזוג יהודים שמתפעלים שם בית הארחה.

להם יש סיפור מיוחד, הם התגוררו בעבר בארץ ישראל ולא זכו לשמור תורה ומצוות. דווקא במדינת קוסטה ריקה הם גילו את בוראם, והחליטו

להקים מרכז יהודי כדי לקרב עוד יהודים לאביהם שבשמיים.

כשהגענו לשם גיליתי את ה'משגיח' שאמור להשגיח על כשרות האוכל. הוא היה בחור עם כיפה זעירה שבקושי נראתה. בדיוק מסיבה זו אני מביא בעצמי תמיד אוכל לנסיעות, כך אני יודע שהוא בכשרות מהודרת.

עד מהרה התוודעתי גם לסיפור שעומד מאחורי אותו משגיח. הוא נולד כבחור חרדי בעיר בני ברק, אבל עם הזמן הלך והידרדר עד שכמעט איבד לגמרי את דרכו בעולם הגדול רח"ל...

כשהבנתי שהוא מגיע מבית חרדי הכרזתי בבדיחות הדעת "אני הולך למסור עכשיו שיעור בליקוטי מוהר"ן, מי שרוצה לבוא שיבוא..."

זו הייתה פחות או יותר בדיחה ותו לא. מדינת קוסטה ריקה היא שממה רוחנית מוחלטת, ואינני יודע מתי בפעם האחרונה התקיים שם שיעור תורני.

אך להפתעתי היה מי שנענה לשיעור. כמה בחורים מהקעמפ הביעו התעניינות, וגם, כמה מפתיע, אותו 'משגיח', הבחור האבוד שחזותו העידה עליו שעובר עליו מה שעובר.

למרות שהייתה לנו תוכנית מפורטת ליום שלמחרת, השיעור הלך והעמיק. הבחורים שאלו שאלות, ואני ניסיתי לענות עליהם. לבסוף השיעור היה בכלל בליקוטי הלכות, אבל הוא 'תפס' את כל המשתתפים, והתארך עד השעה שלוש לפנות בוקר.

למחרת הגיעו אליי זוג היהודים שמתפעלים את המקום, ושאלו אותי בפליאה "אנחנו פשוט לא מאמינים למה שקורה פה! תגלה לנו מה עשית איתו! כבר המון זמן שאנו מנסים לקדם את הבחור, לקרב אותו, ושום דבר לא זו איתו. הגעת לכאן לילה אחד, והיום הוא כבר ביקש להניח תפילין!"

הם ביקשו להבין מהיכן שאבתי את הדיבורים שחוללו מהפכה כה גדולה בין לילה בנפשו של הבחור, וסיפרתי להם על תורת ברסלב.

מאז הבחור עלה על דרך המלך והתחיל להתייצב, ואף חזר להתגורר בארץ ישראל.

לפני שנה זכיתי להגיע לארץ ישראל

הראש השנה שלי עולה על הכל

ארגון 'להשקות' בשיתוף 'היכלא'
שמחים לבשר לכלל אנ"ש
העולים להתקבץ על ציונו הקדוש בר"ה

על פרוייקט שיעורים מיוחד

התחזקות, התעוררות, התבוננות
באווירה נעימה ומיוחדת
שימסרו מפיהם של חשובי ורבני אנ"ש

שיעורים תכופים ומרתקים לאורך שעות הפעילות
מיום ג' שבוע סליחות ועד צום גדליה
משעה 15:00 בצהריים עד 20:00 בערב

השיעורים יתקיימו בהיכל מבקשי פניך 'מתחם הרב ברזל'
בביתנים שמתחת לציון (מאחורי האוהל של הרב פינטו)

תכנס ותצא מואר

מחכים לראותך
המארגנים

אומן אומן ראש השנה!!!
כל השנה!

אומן אקספרס
UMANEx

+380 63 222 3030

+972 55 222 3030

מאד, ירדתי מטה מטה עד שהגעתי לכאן והתחלתי לעבוד במלון כמו אחד הגויים, רח"ל.

אך דווקא שם אירע הנס הבא: היה זה כשהגיעו לכאן יהודים חסידי ברסלב שהיו בדרכם לאומן. הם התנהגו בעדינות מיוחדת והיה להם חן שלא מעלמא הדין ואני לא יכולתי להתיק את עיני מהם.

מתברר שהם שמו לב לכך ופנו אליי בחיוך אוהב ובחום חסידי ששרף את כל המחיצות. בתחילה סיפרתי להם כמסיח לפי תומו כי סבי היה יהודי, אך בהמשך השיחה נפתחה נפשי וגיליתי להם את הסוד הכמוס – שאף אני יהודי שאיבד את דרכו!

אותם אברכים יקרים השאירו אצלי פיקדון. בהבינם את מצבי – הייתי כל כך רחוק ולא יכלתי אפילו לקרוא באותיות הקודש – הם הציעו לי עצה טהורה מרבנו הקדוש: לשפוך את הלב לפני הבורא יתברך בהתבודדות.

והנה, "סיים הבחור, "ראה מה פעלה אותה פגישה: עכשיו אני חוזר מאומן, שם זכיתי לשהות בראש השנה זו הפעם השנייה, וכל זה בזכות אותם יהודים יקרים שעשו קידוש ה' כה גדול והעלו את נפשי משאול תחתיה! ובתקווה כי בקרוב אזכה לישועה שלימה".

פגישה גורלית ברגע הייאוש

המיקום: לוס אנג'לס, קליפורניה

סיפור מדהים על עצה אחת שהצילה נפש יהודית

במהלך מסעותיי, מספר ר' פינצי, הגעתי גם ללוס אנג'לס אשר בקליפורניה. שם ראיתי בחור אחד, ומשהו בפניו הסגיר כי נפש סוערת ומלאת כסופים מסתתרת שם, הבנתי כי טמון בו סיפור עמוק.

ניגשתי אליו והתעניינתי בשלומו, ולשאלתי האם יש לו שייכות כלשהי לחסידות ברסלב, הוא החזיר אותי שמונה שנים לאחור:

"נולדתי בבורו פארק החסידית", סיפר בקול רועד, "אך ירדתי פלאים. הגעתי עם חברים עד להוליווד – מקום שהוא

של גויים שמחזיקה את עצמה כ'ברסלב'..."

הם מקפידים על קיום שבע מצוות בני-נח, ויש להם מרכז קהילתי שלם, 'סנטר' של ממש, שעליו מתנוסס סמל גדול של 'האש שלי'.

הם רוכשים את כל ספרי ברסלב שמתורגמים לצרפתית, ולומדים בהם ברצינות.

הם אף הזמינו אחד מרבני ברסלב, שמוסר שיעורים רבים בשפה האנגלית, שיבוא למסור אצלם שיעור מרבי נחמן, ולאחר התייעצות עם אחד הרבנים, הוא אכן נסע אליהם ומסר להם שיעור.

גם אותי הם הזמינו להגיע אליהם ולמסור שיעור בתורת ברסלב. זהו איזור מסוכן מאוד, שחטיפת אנשים לצורך כופר היא מחזה נפוץ, ולכן כאשר מגיעים לשם הם מצמידים שמירה לכל אחד.

קולומביה היא אחת המדינות שהיו בשליטת האינקוויזיציה הארורה במשך שנים רבות, ולכן יש שם רבים עם שורשים יהודיים ואולי זה מה שמשפיע על אותם גויים.

יש הרבה מה לספר על קולומביה, אך אנו נסכם את המקרה המשעשע הזה במשפט אחד:

אם גויים מגושמים רואים אור כזה בתורתו של רבינו הקדוש, הרי שאנו, יהודים מזרע אברהם יצחק ויעקב – בוודאי ובוודאי שעלינו לנצל בכל עת ורגע את הזכייה העצומה לה זכינו, ולהגות בתורת רבינו הקדוש עד כמה שרק ניתן...

כוחה של פגישה אחת

המיקום: פולין,

סיפורו של בחור אחד מבני ברק...

ר' פינצי מספר:

בחזור מהנסיעה לרבי לראש השנה, אני פוגש במלון הפולני בחור בלבוש חרדי העובד במקום. נדהמתי ושאלתי את הבחור: מה אתה עושה פה? והוא פתח לפניי את סגור ליבו:

"הייתי אובד ונידח", סיפר בהתרגשות. "נולדתי בבני ברק וגדלתי כשומר תורה ומצוות, עד שנפלתי נפילה כואבת

לל"ג בעומר ושכנעתי אותו להגיע למירון. הוא אכן הגיע, והתפלאתי לגלות למולי בחור מיושב שחזר לעצמו. הכל בזכות שיעור אחד בליקוטי הלכות.

כך ראיתי בחוש שגם בחור שהידרדר עד כדי כך שמאיגרא רמא נפל לבירא עמיקתא – עד למדינה הנידחת ההיא, הרי שכמה דיבורים מרבי נתן הפכו אותו לגמרי וקרבו אותו לה' יתברך והחזירו אותו לדרך הישר...

ה'סנטר' של הגויים, עם סמל 'האש שלי'...

המיקום: קולומביה

קבוצת גויים שמחזיקים את עצמם כ'ברסלב'...

סיפורו של ר' פינצי מפתיעים מאוד, אבל דומה שהסיפור הבא מפתיע ביותר:

במדינת קולומביה יש קהילה שלמה

בית ברסלב קולומביה

יהודים בוערים בכל העולם. בית ברסלב בקולומביה

יש לנו אוצרות נדירים!

הלימוד שניתן לקחת כצידה לדרך מהסיפורים המופלאים ששמענו

לסיום, אנו מבקשים מר' פינצי לציין לנו את הנקודה הפנימית שהוא רואה מאחורי כל הסיפורים הללו שהוא פוגש באופן תדיר.

הוא מציין כמה נקודות מרוממות:

לאחרונה שמעתי דרשה מפי חסיד מסוים שרבו פעל גדולות ונצורות בקרב הציבור החרדי בשנים שלאחר השואה האיומה, ההוא בכה ואמר שאם הרבי היה חי היום, הוא היה משפיע הרבה יותר. משום שהוא פעל בעיקר בשנים שלאחר השואה האיומה עם יהודים שבורים משנות המלחמה, וכיום שב"ה יש יהדות חרדית מפוארת הרי שאם היה חי כיום היה יכול לפעול ולהשפיע פי כמה.

אני חשבתי אז לעצמי שאצל רבינו הקדוש ישנה דווקא בחינה הפוכה מזה. הרבי שלנו חי כיום הרבה יותר מלפני מאתיים שנה... בבחינת 'גדולים צדיקים במיתתם יותר מבחייהם'. כל כך הרבה יהודים מתחזקים מתורת ברסלב, ודווקא בדור שלנו מתפשטים אוצרותיו של רבינו הקדוש בכל רחבי תבל בצורה שאין לה אח ורע.

בשונה ממקומות אחרים, אצלנו פחות הולכים לכתחילה למקומות רחוקים מיהדות כדי לחזק שם יהודים, אבל אם משהו נקלע למקום שכזה, עליו רק לפתוח את הפה ולדבר דיבורים פשוטים מרבינו הקדוש. אף פעם אתה לא יכול לדעת כמה דיבור אחד יכול לעזור ולהשפיע.

הייתי עד לכמה וכמה סיפורים בהם דיברתי דיבורים מהרבי, ובחלקם הגדול אף ללא 'חותמת' של ברסלב, אלא סתם דיברתי דיבורים פשוטים של אמונה כדי לקרב נשמה לאבינו שבשמיים, והדברים השפיעו והלכו כל כך רחוק בצורה שלא תיאמן.

זוהי זכות עצומה שהולכת עם האדם לדורי דורות, מאחר שאם הוא זכה להשפיע לטובה על יהודי יש לו זכות

סחי ומאוס מבחינה רוחנית. הייתי מבולבל לחלוטין ושקעתי מטה מטה. בשלב מסוים עזבו אותי כל חבריי, ונשארתי גלמוד ובודד עד שביקשתי את נפשי למות, רחמנא ליצלן.

תוך כדי נסיעה לבדי ברכב, ראיתי כמה יהודים חסידיים הצועדים ברחוב. פניתי אליהם בשפת אידיש, ומגרוני בקעה זעקה מעומק הלב מתוך כאב איום ונורא: 'האם יש לי עוד תקווה?!' הם הביטו בי בעיניים טובות וענו לי: 'וודאי! צא לשדה בכל יום לחמש דקות בלבד, שפוך את ליבך בהתבודדות לפני ה', ולפני כן תאמר שזה בזכות רבינו נחמן בן פייגא'.

הייתי אז על פי תהום, כמעט רציתי להפסיק את חיי ולא היה בי כוח לכלום. אבל התעקשתי! נלחמתי על החמש דקות הללו, והן אלו שהחזירו אותי לחיים חדשים!

נפשי נסערה למשמע הדברים, ושאלתי: "מי הם אותם אברכים משיבי נפש?"

הבחור לקח אותי אל בית הכנסת של הרב טאובר, הצביע על אחד האברכים ואמר: "הנה הוא!"

ניגשתי אל אותו אברך ושאלתי: "מאיפה בא לך הרעיון להגיד לו דברים כאלו ברגע כזה?"

ענה לי האברך בפשטות חסידית: "אבי שיחיה גר במנצ'סטר, והוא קורא בשקיקה את העלונים של הגה"ח רבי יעקב מאיר שכטר שליט"א. בכל פעם שהוא רואה שם איזה דיבור לוחט, הוא פונה אליי טלפונית ומספר לי עליו. עצת ה'התבודדות' הייתה אחד הדברים שאבא סיפר לי עליו פעמים רבות.

לכן, כשראיתי בחור יהודי זרוק ברחוב במצב כה ירוד, נפל בדעתי מיד: מה עוד יכול לעזור ליהודי הנמצא בשאל תחתית כזו? רק העצה הטהורה הזו! אמרתי לו שיזכיר את זכות רבינו נחמן, כי הוא זה שגילה את העצה הנפלאה הזו לדורי דורות."

"והנה", סיים האברך בהתרגשות, "תראה מה שגרמה נקודה אחת של אמת – הנה הבחור עומד לפנינו חי וקיים!"

נצחית גם בכל הדורות שאחריו, כי הכל נגרם בזכותו, ואין דבר גדול יותר מזיכוי הרבים.

רבינו הקדוש אמר שכאשר יתקבל ספרו בעולם יהיה אפשר להתכונן למשיח. והנה, בימינו תורת רבינו הקדוש מתפשטת בכל רחבי תבל, והנשמות הרחוקות ביותר מתחזקות עם עצותיו של הנחל הנובע, זה בהחלט הזמן להתחיל להתכונן למשיח.

יש היום צימאון עצום בעולם לשמוע ולקבל, ותורת ברסלב מרווה את הצימאון הזה.

נקודה נוספת שאני רואה מהסיפורים הללו היא האמת הפשוטה שאנו לפעמים מפספסים: יש לנו אוצרות נדירים!

אנו אוהבים לשמוע סיפורים מאדם רחוק מיהדות שהתחזק בזכות ציטוט מספרי רבינו, אבל אנו צריכים להפנים שלנו אנו הרי יש לא רק את הדיבור הזה אלא עוד אלפי דיבורים נוספים. כך שאם דיבור אחד קטן יכול להשפיע כל כך לטובה על יהודים רחוקים כל כך, כמה יכול להשפיע עליו לימוד קבוע בספרי רבינו והליכה מתמדת בעצותיו? הבה נתחדש בהתקרבות לרבינו הקדוש, ונסמוך על כוחו הגדול!

חיים
טובים
ז"ל

מילים חרישיות, מאחורי הקלעים של הספר החדש והמרטיט - כשמי שסבור היה להיות הכותב, מצא את עצמו מיותר לגמרי. אווז מיקרופון למישהו אחר, ותו לא.

בלי לבקש רשות, מתחיל חיים איצ'ה לדבר ולהשמיע, לזעזע מערכות, פרק אחרי פרק. אינו מספר על חיים איצ'ה לבקוביץ ז"ל, כי את מי זה מעניין. לא זה הענין שלו וחכם להבין שזה גם לא הענין של קוראיו. מדבר תכלית: עבודת ה' בדרך רבינו הקדוש, עד לפני שנתיים, שלא הסכימה להכיר בצמד מילות הקסם "קשה לי".

"ארזתי אל המחסן את כל מה שידעתי עד היום על האמונה שלי בהשי"ת, על שמחה, על התבודדות. התיישבתי על כיסא קטן של דרדקי תשב"ר, מול חיים איצ'ה, ומאז ועד רגע זה עודני מטה אוזן ולומד מחדש אל"ף בי"ת".

בוך לב

א.

סוף חורף תשפ"ג.

לאחר חודשים ארוכים של כאבי גב מעיקים ומייסרים נוראות, שטלטלו ודכדכו את הגוף ולא הניחו אפשרות למנוחה בישיבה או שכיבה – אחר שכבר נעשו כל ההשתדלויות ולא הועילו - מזמין חיים איצ'ה כרטיס טיסה לרבינו הקדוש תיכף למחרת חג הפסח.

אלא שבימי חול המועד, בהגיעו בצר לו לבית החולים, נעריך צילום סיטי שגילה לו את הבשורה האיומה כי מקננת בגופו המחלה הקשה רח"ל.

ברגע קטן מצא את עצמו אברך בן עשרים ואחת, כשנה ומחצה לאחר חופתו, יוצא אל המסע הגדול של חייו. במהלך שיחות ראשונות עם הצוות הרפואי, נקבע לו תור לשמיעת תוצאות מדויקות יותר של הבדיקות הגורליות, מיד לאחר החג, אבל חיים איצ'ה ביקש לדחות את התור: מחכה לו נסיעה לרבינו הקדוש. כבר הוזמנו כרטיסים, הכל מוכן.

הרופא נדהם לרגע, ניסה להעמיד את הצעיר על הקרקע הרועדת תחת מציאותו: "במצבך, ידידי, אין סיכוי שתהיה מסוגל לטוס".

חיים איצ'ה מוכן להתאמץ וגם לסבול.

התייאש מן הנסיעה. התפלל וקיווה שהדברים יסתדרו בעזרת ה'. ואכן, לקראת ערב החלו עניינים להסתדר בחסד ה', באורח פלא. הביטוח הוסדר, והנסיעה התאפשרה. ברגע האחרון החליטו חותנו ואחיו להצטרף לנסיעה כדי לתמוך ולסייע. כך, נגד כל הסיכויים, יצא חיים איצ'ה אל הדרך, שעליה התבטא רביה"ק "שהוא מתנגעגע מאד" אחריה.

בדרך לשדה התעופה שכב חיים איצ'ה על ספסל הרכב האחורי. לא היה בכוחו להתיישב, ומלוויו חרדו איך יעבור את הנסיעה הארוכה והמטלטלת שעוד מחכה לו, אבל התחזק בתעצומות אדירות, נאנח חרישית ולא התלונן.

אצל הציון הקדוש עם גילוי מצבו המר

יודע היטב שמדובר בנסיעה המפרכת גם אדם בריא: שעות על גבי שעות; טיסות, נסיעות פנים וגם המתנה בגבולות. אם מוגבל גם בישיבה על כיסא בבית, מרוב כאבים, איך יצליח לשרוד מסע כזה?!

אולם דווקא עכשיו נחוצה לו הנסיעה ביותר, אין מתאים הימנה – בהיותו זקוק לקבל כוחות גדולים לקראת העתיד שהוא יוצא אליו.

מניין ישאב חיותו אם לא ממקום גניזת הרבי הקדוש, המקום אשר "נשמע מפיו כמה פעמים שרמז לכל אחד ואחד כמה גדולה המעלה של מי שיקנה לבוא על קברו הקדוש והנוף, ואמר כי בנדיב ישמע דבריו ויעזר ויושיע לו בכל מה דאפשר".

"אם הרבי הזמין", הרגיע חיים איצ'ה את משפחתו, "בעזרת ה' יהיו כוחות להגיע".

"אבל הרופאים אמרו..."

"נו", הפטיר, "אפשר להבין אותם, הרי אינם מכירים עדיין את רבינו..."

היציאה מהארץ במצב כזה הייתה מורכבת ונראית בלתי אפשרית. חברות הביטוח סירבו לבטח חולה שמצבו עדיין אינו מוגדר.

הטיסה נקבעה לשעת לילה. ביום שלפניו, בשעת הצהריים, עדיין לא אושר ביטוח. חיים איצ'ה היה שרוי בכאבים, אך ברוחו האיתנה לא

במעלה הדרך לציון מוהרנט

לימים שיחזר חיים איצ'ה את נסיעה זו וסיפר שניגש אל ציון רבנו הקדוש והתפלל מעומק הלב:

"ריבונו של עולם, איני יודע מה הולך להיות איתי. דבר אחד אבקש ממך: שאהיה שמח ולא אתפס לעצבות, דיכאון ומרה שחורה. אנא תן בי תעצומות נפש להחזיק מעמד. אני רוצה להיות בריא אבל בעיקר רוצה להיות בשמחה. שלא יהיה בעולם דבר ומצב שיבלבל אותי מן השמחה".

ב.

הכרתי מקרוב את הסביבה החשובה שחיים איצ'ה נולד וגדל בה, ממנה הגענו שנינו – כל אחד בעתו ובזמנו – להסתופף בצל זקינו רבינו הקדוש זי"ע. שמחנו להיפגש פעם אחת בסעודת ראש השנה אצל רביה"ק באומן והרגשנו בעליל את השפה המשותפת בינינו. הרי כמוהו כמוני, מפולין באו

ואף חיים איצ'ה נעשה לעוד אחד שהיה פה בעבר ואינו עוד. כמה חבל, רחמנות, יהי זכרו מבורך. רק אני פה בשביל להישאר כאן לנצח וזה הרי דורש כסף.

גם כשברחמי ה', חסד חינו לאינו כדאי, החלו לדבר עימי לגבי עריכת ספר העומד לצאת לאור לזכרו הטוב – עדיין סבור הייתי בעניי כי עוד ספר זיכרון הוא, הבוכה על ההולך בלא בנים ומשמר לקט הליכות ודיבורים, תולדותיהם של צדיקים מצוות ומעשים טובים. עקמומיות הלב לחשה בקרבי כי אני זה הגומל טוב ואשרי חלקי. וידאתי שישפרו זאת עלי, עם שם בעל העובדה, ובל ישכחו לציון כי נעשתה בהצנע.

עד שהופיעו הפרקים בפועל וחוללו מהפכה בגידי קשיות הלב. הרעישו רעידת אדמה של ממש. הולידו מציאות חדשה - כי מה שהיה לפני כן, כבר לא יהיה.

חיים איצ'ה לא חיכה לקבל רשות. כמו בחייו, חבל לו על כל רגע. פשוט החל לדבר ולהשמיע, פרק אחרי פרק, ולזעזע מערכות. מהר מאד הבנתי שאני מיותר פה – ואין לי כי אם לאחוז לו את המיקרופון ולוודא שקולו הצלול נשמע היטב.

הנִקְנָה" - שזה "עקר קיימו של אָדָם לאחר מיתתו וְזֶה הַשְׁאָרוֹתָיו לְאַחַר הַמִּיתָה". סומא הייתי מלהסיר קצת אבקטפשות מעל הסתכלות ראשונה שלי ולראות נכוחה כי הכפיר הזה קם לראש אשמורות ומתייגע לסגל לנפשו את דרך רביה"ק מידי חצות לילה, מידי התבודדות ותפילות בכח, בדביקות עצומה בדרכיו ועצותיו של רביה"ק לפרטי פרטיהן.

לא ארכו ימים רבים עד שנודע מצבו המר, ואף אני שמעתי ככולם בלב נצבט וכואב כי מהדהד ועולה קול אמונה ושמחה מתוך ייסוריו של "חיים יצחק בן חנה רבקה" האברך הצעיר. שמועות סיפרו על כוחות גבורה מופלאים שנותנת בו דעת רביה"ק, עד כי מאירים אף לאחרים, אך כמו תמיד - לא שמתו דברים על לב.

בחלוף שנה ומחצה - בעיצומה של תפילת רבים שהתקיימה לאנ"ש בבית שמש לקראת הנסיעה לראש השנה (כ"ח באב תשפ"ד) – סמר בשרי לשמע בשורה קשה כי באה, על פטירתו של עלם חמודות זה למתיבתא דרקיעא.

ושוב - ימים הולכים ובאים, טרדות עולות ויורדות, התגברות השכחה חוברת לעצלות וכבידות ושאר בישין,

”
**רוצה להיות
בריא אבל
בעיקר רוצה
להיות בשמחה**

אבותינו בטרם הפלגנו לאוקראינה.

אלא שפער השנים, גם המרחק בין שכונות המגורים, לא הניח מקום רב להכירות מעבר לכך. מה עוד שראיתי בו מיד להבה אדירה של התעוררות לווהטת והתלהבות עצומה, המעוררת מטבעה את הניצב מולה להתכנס אל תוכו ולשמר את מקומו.

עדיין לא ידעתי כי ניצב אני לפני איש חָלַל העמל להפוך את דעת רביה"ק להיות לו מהות אמיתית, "שֶׁלֶל

מכל קצוות הארץ הומה הנשמה ושוקקת כיסופין:

אעפדה אשכונה

ציון הקדוש אומנה!

ושם, אצל הציון - ניצב ר' גלעד.
מבשל, מנפה, מסנן, מנקה, שוטף,
חותך, רוחץ, מתבל, ממליח וממתק
ומגיש אלפי מנות דבר יום ביומו
כל יום, כל השנה!

כל יום • כל השנה • כציון הקדוש

הכי קרוב לרבונו

כשכולם חוזרים, אנחנו נשארים!

ג.

והוא לא מספר על חיים איצ'ה לבקוביץ, כי לא זה הענין שלו - וחכם דיו להבין שזה גם לא הענין של קוראיו.

למה לו לדבר על אדם - בסך הכל אברך צעיר אחד מכולם - כשאפשר לספר על התכלית מתוך קטעי חיים.

כך החל להעלות כפורחת את להט האמונה בהשי"ת ובמשה עבדו, שהפכה להיות מציאות הרבה יותר ברורה ומוחשית מן המציאות של החיים.

ואם חוק לישראל הוא, משפט לאלוקי יעקב, שיומו של ראש השנה הוא יום הרת עולם, יום של היפוך מצב, ולקול השופר יעמוד מלך מכיסא דין וישב על כיסא רחמים - כלום יש ספק בכך שצורות ומורות אונקולוגיות של השנה הקודמת, בטלים ומבוטלים, כהבל יחלופו?!

אם כן, משמעות הדבר שאין טעם להיענות לבקשת הרופא להתיישב עימו להכנת תכנית טיפולים לשנה הבאה. כי אף אם אלה עלולים לבוא ח"ו, כפי שעלולים רחמנא ליצלן להתרחש אצל כל אדם, ירחם ה' עמו ולא יידעו ישראל מצער עד עולם - אך גדולים יותר רחמי ה' לקבוע כי לא יהיו כלל, לא הן ולא שכן, לא שרירין ולא קיימין.

נו, אם עומדים לסיים, יש לרכוש בחודש אלול מתנות פרדה לכל הצוות שכה מסורים היו בחצי השנה האחרונה. לפליאתם והשתוממותם לפרדה מה זו עושה, הודיע חגיגית כי "בעזרת ה' לא נתראה עוד, ראש השנה מגיע, עולם חדש בא".

לא היה לו פקפוק קל בכך שמחלתו וגוררותיה נכונות היו לשנת תשפ"ג בלבד, גזירת שמים חולפת שאין בה חוקי המשכיות משל עצמה לקראת תשפ"ד שבפתח. וכי יש בעולם כללי טבע בעלי התנהלות עצמית? הקב"ה מנהיג את הבריאה לפרטיה בהשגחה פרטית. מה שנכון היה אתמול, אינו בהכרח נכון למחר - אם השם יתברך לא החליט כך. והוא ית' נתן לנו את ראש השנה אצל רבינו הקדוש, ואת השופר, ואת ה'מלכויות זכרונות שופרות', ויש ענין שנתהפך הכל לטובה.

ממלא חיים איצ'ה שאלון ביטוח-בריאות לקראת הנסיעה וכאשר נשאל "האם בעבר טופלת בטיפולים כימותרפיים?" ענה מיד "כן". אמת היא ולא יכחד. אך מאותה סיבה ממש, בהגיעו אל השאלה הבאה - "האם עתיד אתה לעבור טיפולים כימותרפיים בעתיד?" - ענה בפשטות: "לא".

למה לחשוב על דברים כאלה בכלל.

"נו, חיים איצ'ה, באמת", אמר לו מי שאמר, "אתה לא רואה מה קורה?"

"אני לא רואה?", הזדעק, "אתה לא רואה! תפילות ראש השנה הן טקס דת בעלמא? חסרי משמעות ונעדרי כוח פעולה בשמי השמים? אל תגיד לי שלא ידעת את הסיכוי שניתן בידך מדי ראש השנה לחולל מהפכה גמורה בחיין".

בזה אחר זה עלו המחזות הללו, שהתקיימו פה בפועל ממש, בשנה שאנו מונים כאן חמשת אלפים תשפ"ד לבריאת העולם – ואני התחלתי לארוז ולקפל אל המחסנים את כל מה שידעתי עד היום על האמונה הגדולה שלי במי שאמר והיה העולם.

עין בעין ראיתי לפתע מבעד לדמעות מה עושה ההתבודדות ליהודי. מה עושה אמירת חצות לנפש הישראלי. מה עולה בגורלו של מי שנותן את לבו אל רבינו הקדוש המוליכו בדרך חדשה שהיא ישנה, כי בה דרכו אבותינו מעולם.

כרבי עקיבא בשעתו, בשנת הארבעים לחייו, התיישבתי על כיסא קטן של

”

סעודת הודיה גדולה על שזכיתי לאמונה ולשמחה בה'

דרדקי תשב"ר ומאז ועד רגע זה עודני מטה אוזן ולומד מחדש אל"ף בי"ת.

ד.

טלטולי הדרך היו קשים מנשוא. תקפוהו ייסורים איומים, מעל ומעבר

ליכולת הסבל של גופו השברירי. נו, הרי זה היה עדיין בשלהי תשפ"ג. בהגיעו לשדה התעופה בלוד, שָׁבַר כלי, תש כוח – נראה היה כי לא יצליח לעמוד בכך.

היעלה על דעתו לחזור? "גיבור אחד חגר מתניו לכבוש חומה חזקה – וכשבא אל הפתח ראה שארוג עליו מטווה מקורי עכביש הסותם את השער. וכי יש שטות מזה שיהיה חוזר ממלחמתו מחמת הסתימה של הקורי עכביש?"

אף הוא – חיים איצ'ה – "הלא רוצה לכבוש מלחמה חזקה, ועכשו כשהוא סמוך לְדָבָר לכבוש ולשבר חומות ולפתוח שערים על ידי הדיבור – האם בשביל מניעה קלה מחלישות דעתו וכיוצא, יִמְנַע חס ושלום?! הלא המניעה הזאת נחשבת לסתימה של קורי עכביש כנגד החומות שרוצה לשבר בדיבור" (ראה "שיחות הר"ן" אות רלב).

כך אזר עוז פסיעה אחר פסיעה, ועוד אחת, ועוד אחת. תחנה ועוד תחנה. שעה ועוד שתיים, חמש שעות, ועוד שעה, ועוד שעתיים, ועוד ארבע שעות. ויסע מבית שמש ויבוא לִיְדָה. ויסע מלוד ויבוא מולדובה – ושם גבולות מדינה ופקידים קשוחים ורשעים, ויחנה שם. שעות, שעות.

ממולדובה נסע אוקראינה, ויסע ויסע ויסע – וכמעט שלא נתפרקו עצמותיו – עד בואו אל 'אומן' העיר, מחוז חפצו, מקום געוגיו וכיסופיו.

כל עוד רוחו בו, נפל מיוגע על המיטה. כה הותש ונכאב כולו עד שקיננו בו ספקות שמה כלל לא יצליח לצאת את הדירה לאורך כל שהותו באומן.

ה.

שינה עמוקה החליפה בו כוחות. כשהתעורר הימנה שטפה אותו שמחה אדירה על שזכה להבקיע חומות ולבוא לפתע ננסכו בו כוחות חדשים ויהי לאיש אחר.

לא יאומן כי יסופר, קם ויצא ללכת אל הציון הקדוש, "לבו נשא את רגליו". נבלע בקרב המולת רבבות ישראל

הנוכחים שם מקצווי תבל. התקווה המופלאה הממלאת את האוויר הפיחה בו חיים, ופנים של חולשה לא היו לו עוד.

מה מאוד נדהמו מכריו לראותו. קידמוהו בשמחה עצומה ולא ידעו את נפשו: האתה הוא, חיים איצ'ה? האתה חיים יצחק בן חנה רבקה, עליך תחינתנו כל היום? ראות פניך לא פיללנו.

עד מהרה הצטרפו אליהם עוד ועוד קוראי "שלום עליכם" בהפתעה רבתי וסבבוהו באהבה רבה: "ברוך רחמנא דיהבך לך", חיים איצ'ה. סבורים היינו כי מי יודע – והנה ברוך ה' זכית להגיע וניצב אתה לפנינו באור פניך כמימים מימיה.

"אכן, אכן", צהל אליהם, "הכל היה בעבר, תם ונשלם. מעתה בעזרת ה' בריא אנוכי".

ברחמי ה' הוקלו המכאובים באותו חג למעלה מכפי המשוער. נתאוה הקב"ה לתפילתו. באורח פלא ניתנה לו האפשרות משמים לשפוך תחינותיו כאשר עס לבבו הטהור.

לאורך המסע, עד כניסת החג, העיק עליו כאב חזק מאוד בזרועו. הטיפולים בחומרים החריפים גרמו נזק לוורידים וייבשו אותם. צריבה עזה גרמה סבל רב שהצריך הרגעה במשככי כאב עוצמתיים.

והנה, מהרגע שנשמע מפי החזן קול ה"ברכה" הראשון בליל ראש השנה – התפוגגו הכאבים ושכנו לפתע. בבת אחת פרחו ואינם. כים מסתער הנכנע לשוב לאחוריו באמור לו ה' "עד פה תבוא".

בהקלה ובהודיה פתח חיים איצ'ה לברך בשמחה את משנה עתים ומחליף את הזמנים, גולל חושך מפני אור, ה' צבאוֹת שמו.

כך שפך תפילותיו בהתרוממות נפלאה לפני מלך חפץ בחיים, התחנן להיזכר לחיים ולהיכתב בספר החיים. השליך את עצמו כליל על ה' יתברך בביטחון מופלא שיעביר את רוע הגזרה ויחתמהו לאלתר לחיים טובים.

מייד במוצאי ראש השנה התקשר למשפחתו לבשר על הנס: "אין לי כאבים", היה קולו מבשר ואומר, "אני בריא. לא כואב לי. זיכרוני נא

בתפילותיכם בברכת 'השיבנו', לא עוד
ב'ראנו'..."

מה שעושה ההתבודדות לנפשו של יהודי

בה' ובטחתי בו, ואחרי כל הראש השנה, ועשרת ימי תשובה ויום הכיפורים והסוכות, שנטלנו את הלולב לכל ארבע רוחות השמים... וכל מה שעשינו, כל המתקת הדינים, וההושענא רבה, התהילים והבכיות, ושמחת תורה והריקודים עם התורה, הכלהכל הכל – עם כל זה, אלו התוצאות... לא רק שנשארה המחלה, אלא אפילו התפשטה קצת... אחרי שכבר האמנו אחרת וחשבנו אחרת. זה לא אומר שאני לא בריא. אני בריא, אבל יש לי את המחלה. הנוראה. הזאת. עדיין. בגופי.

ולמה אני אומר זאת בכזו צורה מרנינה, כאילו מדובר באיזו בשורה טובה? כי הבשורה טובה. שעם הכל, הקדוש ברוך הוא השאיר אותי באמונה בו. הוא השאיר אותי בשמחה. בלי בלבול אפילו של אחוז אחד. כמובן רצינו תמיד לראות בטוב הנגלה והנראה לעין כל – אבל זה כעת הטוב הנגלה והנראה לעין כל.

תחשבו מה זה: הקב"ה ראה את התפילות שלנו. ראה את כל מה שעשינו בכל הימים הקדושים והנוראים האלו. ועם כל זה אומר: שמע טוב, חיים איצ'ה שלי. אני מרחם עליך. מן הרחמנות הכי גדולה אני יודע שתצטרך להמשיך כרגע עם המחלה והטיפולים.

איצ'ה עצמו. מילה במילה מההודעה הקולית שהשאיר בקולו בקו המשפחת. יעלו ויבואו עם הכפילויות המתוקות שבהן. ככה בשטף זך, כאמירתן, בלי להעז לשלוח יד כהה ולהתערב. מילים? נטפי פיסות נשמה קדושות וטהורות. מי אמר אותן, מתי אמר אותן, מאיזה לב ומצב נחצבו. מה עבר על אומרן מתחילתו של חודש אמירתן ועד רגע צאתן מפיו. מה עבר עליו ביום ההוא.

הנה הקול היהודי, קול מסיני בא, קול מספרד בא, מטרבלניקה, מאושוויץ ומאונקולוגיה. קול אברהם, יצחק ויעקב, שרה, רבקה, רחל ולאה, כפי שהוא נשמע פה בפלאפון של נכדו וחסידו של רבינו הקדוש, סוף תשרי תשפ"ד.

ז.

"אחים יקרים ואהובים. מדבר פה חיים איצ'ה, אחיכם האוהב מאוד וחושב עליכם הרבה. התבשרתי היום בשורה, ש... לאחר הבדיקה אתמול, הרופאה אמרה היום לאמא ש... המצב. לא. כל כך. מרנין. זאת אומרת ש... כמה שכל כך האמנתי

מעשה עתיק יומין הוא ב"שני למלכות" ששלח אותו המלך לחפש אחר בתו האבודה, והלך אנה ואנה במדבריות ובשדות וביערים ומבקשה זמן רב מאוד, עד שהגיע למבצר מתוקן ומסודר. בראותו כמה חילות עומדים שם סביב, התיירא פן לא יניחוהו ליכנס. היה מיישב עצמו: "אלך ואנסה. והלך להמבצר והיו מניחים אותו ולא עיכבוהו כלל, והיה הולך מחדר לחדר בלי עיכוב."

בצאת חיים איצ'ה לדרך המפרכת, ולכל אורכה, נדמים היו הייסורים כ"חילות העומדים סביב למבצר" – וכה התיירא פן לא יניחוהו ליכנס. אולם זכה לו ליישב עצמו, לאזור עוז כביר ולומר "אלך ואנסה" – והנה במשך החג הרפו את אחיזתם בו "והיו מניחים אותו ולא עיכבוהו כלל".

ו.

בשמחת תורה של אותה שנה, ביום שבת קודש, רחב לבב סובביו בבית הכנסת "אור הנחל" בבית שמש לראות מקרוב את הנס המהלך.

תפילותיו של חיים איצ'ה – אש להבה היו. רקד בעוז ותעצומות ב'הקפות' עם ספר התורה, פיזו וכרכו, לא נח לרגע. רומם את כולם לשמחה והתלהבות עצומה. "כִּי רְקוּדִין וְהִמְחָאֵת כִּי נִמְשְׁכִין מִבְּחִינַת הָרוּחַ שְׂבֵלָב, כִּי נִמְשְׁכִין שְׂעָל יְדֵי שְׂמִיחַת הַלֵּב הוּא מְרַקֵּד וּמִכָּה כִּי אֵל כִּי... וְאֵז נִתְקַים יְיָהִי יְדִיו אֲמוֹנָה..." (ליקר"מ י).

למחרת, כ"ג בתשרי, נסע חיים איצ'ה לתת תוקף וחותם של בריאות וחיים לרפואתו השלמה אשר הנה באה. עבר בדיקת סיטי מקיפה ושב הביתה מוכן ומזומן לקבלת הבשורות הטובות. מחר אמורות להגיע התוצאות, ובכנפיהן סעודת ההודיה הקרובה לבוא.

בחלוף יום, כ"ד בתשרי, הגיע אכן "הטוב הנראה והנגלה".

הנה הוא בדיוק בטוהר לשונו של חיים

אור בהירות הדרך

הא לך טאטע זבחים ועולות, אמונה טהורה, דמו ובשרו של צעיר מבניך, בתחילת שנות העשרים לחייו. 'הושע נא תבוקה ודבוקה בך. הושע נא מרוטת לחי. הושע נא סבֶּלֶת סבֶּלֶךְ. הושע נא צאן קִדְשִׁים'. טאטע זיסער, הושע נא תְּמוּכִים עֲלֶיךָ.

"אנא הירגער", היה קולו של חיים איצ'ה מתגבר והולך בטלפון, מחזק את לבבם הקרוע והמורתח של הוריו:

"מסתבר שאני אלרגי לממתק הזה. כל כך התחננתי לקבלו, אבל כנראה הוא מסוכן עבורי... כשילד מתעקש, צורח, רוקע ברגליו, לפעמים אמו נכנעת ומגישה לו את הממתק. אבל בשום אופן לא תסכן את חייו לתת לו, כשיודעת שהוא אלרגי לממתק הזה... היא אוהבת אותו... מאהבתה הגדולה לא תיכנע אליו...".

וכך הסתיימה לה אותה שיחת אמונה יוקדת אשר בוודאי הדהדה עד שמי השמים העליונים. 'עקדת יצחק' תשפ"ד – שהיתמרה ועלתה מן המזבח של חיים איצ'ה, עם האש ועם המאכלת, עד כיסא הכבוד:

"אבא שבשמים קיבל את כל תפילותיי ותפילותייך, אמא. אחת מהן לא הלכה לריק. הוא ראה את כל עבודות חודש תשרי, והן העלו לפניו נחת רוח. ואכן הוא נעתר לעשות לי רק טוב.

"מאהבתו הגדולה אלי, אומר לי:

'לא, חיים איצ'ה, לא'.

"אֱלֹקִים יִרְאֶה לוֹ הֵשֶׁה לַעֲלֵה בְּנִי, וְיִלְכּוּ שְׁנֵיהֶם יַחְדָּו, וְיִבְאוּ אֶל הַמָּקוֹם אֲשֶׁר אָמַר לוֹ הָאֱלֹקִים".

היצר הרע מתלבש ואומר: בואו נהיה עצובים עכשיו. נהיה כל היום שבורים. כמובן צריך להקציב לעצמנו שעה ביום לבכות להשי"ת על כל מה שקורה, להיות בלב נשבר. אבל כבר הזהירו אותנו הצדיקים שמלב נשבר אפשר להגיע מאוד מהר לעצבות. לכן אסור להיות כל היום בלב נשבר, רק להיות שאר היום בשמחה.

אין לנו שום השגה. הכל בידיים של המנהיג הגדול ית"ש. זיכרו להיות בשמחה כל היום. עשו את כל התחבולות כדי להיות בשמחה. זה הכי חשוב בעולם. ועל מה לשמוח? הרי יש כל כך הרבה צרות? [בצעקה]: "לשמוח שהקדוש ברוך הוא אוהב אותנו".

חֲזָקוּ וְאַמְצוּ, אחים יקרים. המשיכו להתפלל עליו תפילה מתוך שמחה הממתיקה את כל הדינים - ונראה ישועות גדולות מאוד. חֲזָקוּ וְאַמְצוּ. אחיכם, חיים יצחק בן חנה רבקה".

ח.

אמו תחי' היא שהתבשרה ראשונה על התוצאות הקשות. לא ארכה השעה ונאלצה לאסוף כוחות ולהתקשר לחיים איצ'ה, להשמיעו את האמת המרה ולהפיל עליו את אכזבת חייו.

מייד בשומעו התפרצה מליבו של חיים איצ'ה קריאה נרגשת, ראשונית וכנה:

"איזו אהבת השם" – – –

לאחר שתיקה קצרה, המשיך בהתלהבות: "אין מי שיכול להגיד 'לא' לכל התפילות שביקשתי בראש השנה. רק אחד יכול לומר לי 'לא', מי? זה שהכי הכי אוהב אותי. הוא היחיד היכול לומר לי: 'לא, בני אוהבי. לא' – – –

"אבא אומר לי 'לא'. אבא אומר לי 'לא'... דממה. וקולה הולך מסוף העולם ועד סופו: הָא לך, ריבונו של עולם, גידולים שגידלנו לך בעקבתא דמשיחא. הִבִּיאוּ לפני אברהם אבא רחמא, ראש למאמינים, שמצאת את לבבו נאמן לפניך. האין די בפרח הזה כדי להביא גאולה לבני בניו?!"

אני מאמין בה' שהוא רחמן. מלא רחמים. כמה שידעתי לפני ראש השנה שהקב"ה רחמן, עכשיו אני יודע יותר ויותר: זה שיא הרחמנות שאין כדוגמתה.

הוא ית' ראה כמה התאמצתי, כמה התפללתי, כמה שמחתי, כמה רציתי, כמה התעקשתי. הייתי בביטחון ותקווה בו. אבל עם כל זה הוא אומר: ראיתי, בני. אני מחשב את כל הצדדים – ושיא הרחמנות שָׁכַן תצטרך להמשיך עכשיו ככה.

הקב"ה רחמן עצום מאוד, ורחמנותו הכי גדולה שממשיך לתת לי את האמונה הקדושה. על זה לבד צריך לעשות סעודת הודיה גדולה, אחים

יש רק אחד היכול להגיד 'לא' לכל תפילותיי - זה שהכי אוהב אותי

יקרים. על האמונה שהוא נותן בנו, על האהבה שאוהב אותנו, שאנו מאמינים בו והוא אוהב אותנו, וב"ה יש בי כוחות להמשיך הלאה.

אנחנו מבינים בבורקס, בצ'יפס, בדגים טובים, בבשר טוב, בכסף – אנחנו לא מבינים ברחמנות של השם יתברך. הקדוש ברוך הוא רחמן מלא רחמים, אחים יקרים. [ופה פורץ בצעקה גדולה]

"אין לנו השגה ברחמנות של השם".

זו נקודה ראשונה. נקודה שנייה שצריך לזכור להיות בשמחה גדולה מאוד. על ידה יוצאים מכל הצרות ומכל היגיונות והאנחות ומכל הדינים הקשים. עצבות היא העבירה הכי חמורה, המחלה הכי קשה בעולם.

לחיפוש נצחיות
רוח קדשו של אור האורות
הנחל נובע מקור חכמה

לכלל שותפינו הנאמנים
בוני בית אבקשה
ולאלפי קוראי אבקשה היקרים
בארץ ישראל ובעולם כולו

לקראת השנה המתרגשת ובאה עלינו לטובה
אנו מאחלים מעומק הלב לכם ולבני ביתכם

שנה טובה ומחזקה

שנזכה כולנו יחד להיכתב ולהיחתם
בספרן של צדיקים אמיתיים
ולהתקרב לרבינו הקדוש ועצותיו באמת
ולזכות לכל תיקוני הקיבוץ הקדוש בשלימות
עדי נחזה במהרה בביאת גואל
ובניין ירושלים

בשנה הקרובה
גם אליך הביתה יגיע המגזין
הנפלא 'אבקשה לבית'
שלא יורד מהשולחן
בכל בתי אנ"ש

אל תתמהמה!

חייגו עכשיו 0534-123-065

אבקשה לבית - חובה בכל בית